

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

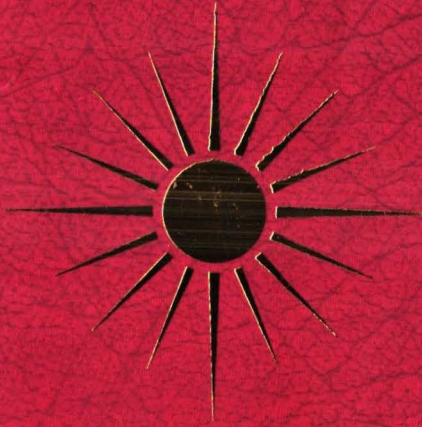
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLER

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

BİR SPIRİTUALİZM KLASİĞİ

Baird T. Spalding

Birinci Cilt

Bu Kitap Dizisi Hakkındaki Görüşler

"Bu dizideki öğretiler doğrudan bizim tarafımızdan verilme-
se de, Üstatlar bizimle aynı Gerçek düzeyinden konuşmakta-
dırlar."

Üstat Tobias (KRYON grubu)

" Spalding'in Ölümsüz Üstatlar'la deneyimleri yayınlandı-
ğında, Yeni bir spiritüel anlayış Çağı doğmuş oldu. Spalding,
insanlığın aydınlanmasına, son iki yüz yıl içinde başka bi-
reylerin ve örgütlü grupların yaptıklarından daha büyük bir
katkıda bulunmuştur. Onun her zaman, her konuda doğru
yanıtları verdiğine tanık oldum. O gerçekten harika bir in-
sandı ve büyük bir kaderi gerçekleştirerek Yeni bir Işık Ça-
ğı'na öncülük etti. "

David Bruton

"Tanıdığım Baird T. Spalding" adlı kitabın yazarı

"Bu dizide sunulan temel fikirler tüm metafiziksel literatür
klasiklerinde bulunan kadim bilgelik öğretisiyle tamamen
uyum içindedir, ancak bunlar son derece anlaşılır bir biçim-
de sunulmuştur."

Douglas K. DeVorss – Yayıncı

"Bu kitaplar beni ruhen başka her kitaptan daha çok etkile-
di, ve Tanrı'nın ne olduğu ve benim bu tablodaki yerimle ilgi-
li inançlarımı derin bir biçimde dönüşüme uğrattı. Ve harika
olan şey şu ki, o aynı zamanda bana tamamen mantıklı gel-
di. Sanki onları okuduğum tüm zaman boyunca ruhum bir
kutlama yapıyordu, çünkü o benim "yaşam" ve "ölüm" ile il-
gili tüm görüşümün ebediyen değişeceğini biliyordu. Ben
ruhsal bir desteğe ihtiyaç duyduğum her seferinde bu kitap-
ları okuyorum!"

Carolyn E. Johnson – Sanatçı

"Bu kitaplar ebedi bir gerçeği içeriyor. Yıllardır onları tekrar tekrar okuyorum. Bu mesajların Kryon'un ve Dr. Doreen Virtue'nun kitaplarında yankılandığını gördüm. Okurun anlatılan öyküleri gerçek olarak kabullenmekte zorlanması önemli değil, Üstatlar'ın mesajlarına bakın, orada aydınlanmaya giden yolu bulacaksınız."

Sharon Wells – San Fernando Valley, California

"Bu kitapları okuduğumda, yıllardır arayıp durduğum şeyin bu olduğunu ruhumun derinliklerinde hissettim. Bu dizi çok sade ve saf bir gerçeği sunuyor. Bu kitaplar benim yaşamımı değiştirdi. Onları, gerçeği içtenlikle arayan herkese kuvvetle tavsiye ederim."

Eric Reeves – Eugene, Oregon

" Bu benim beklediğim bir dizi kitaptı, çünkü onlar hiçbir uydurma Yeni Çağ safsatasına girmeden, sizi işin ta özüne götürüyor. Onlardaki derin ruhsal gerçeği tanıyorsunuz, çünkü onlar sizin dünyanızı aydınlatıyorlar! "

Diana Parsonage – Yeni Zelanda

"Ben bu kitapları okuyan birinin değişmeden kalabileceğini düşünemiyorum. Aktarılan sade, fakat çok derin gerçeklerin berraklığı bu metnin doğruluğu konusunda hiçbir kuşku bırakmıyor."

Bruce Getrost – Pena Blanca, New Mexico

"Bu dizi yaşamımın tüm akışını değiştirdi. Onu en az bir düzine arkadaşşıma armağan ettim. Ve armağan ettiğim herkes bu kitapların onların yaşamlarını çok olumlu bir biçimde değiştirdiğini bildirdi. Bu dizi gerçekten spiritüel bir varoluşla ilgili içgörü edinmek isteyen herkese olağanüstü bir fırsat sunuyor."

Bob God – Chino Valley, Arizona

"Ben bu kitapları yirmi yıldır tekrar tekrar okuyorum, ve onlar sadece hayatımı değiştirmekle kalmadı, ama günlük yaşamda spirüel gerçekleri görmemi de sağladı. Okurların bunlarda aradıkları şeyi bulacaklarını, ve Yüksek Benlikleri vasıtasıyla, Çağların Işığı'nı göreceklerini umut ediyorum."

Michael Foster – Calgary, Kanada

"Artık gizem yok! Ben bu öğretilerin doğru olduğunu biliyorum, çünkü onları yaşıyorum. Bedenimin orada sözü edilen titreşim değişimini geçirdiğini görüyorum. Sözler bu kitaplar için duyduğum şükranı ifade etmekte yetersiz kalıyor."

Barbara Dysart – Woodland Hills, California

"Ben Spalding'in serüvenlerine yaptığım yolculuğu tamamen ilham bulmuş bir halde bitirdim! Ben hem spirüaliteyi anlatan, hem de bugün insanların kafalarındaki birçok soruyu yanıtlayan bir kitap arıyordum. Bu dizi bana, eğer ona doğru ilerlersek, bizi çok daha iyi bir varoluşun beklediğini anlattı."

Zabryna Guevara – Brooklyn, New York

"Bu kitaplar gerçekten müthiş! Hangi inanca sahip olursanız olun, onlar size de ilham verecekler. Kitaptaki olaylar şaşırtıcı ve bazen inanılmaz gelse de, öyle bir dürüstlük ve açıklıkla sunuluyor ki, sonunda inanıyorsunuz. Artık yaşamımdaki tüm sınırlamalardan kurtuldum. Teşekkürler, Baird Spalding!"

RCS – Cleveland, Ohio

"Bu dizi çok şaşırtıcı ve hayranlık verici! Onları tekrar tekrar okumak isteyeceksiniz. Kitapları ödünç verdiğim herkes gidip kendi kitaplarını satın aldı. Bunlar kesinlikle insanın yaşamını değiştirebilecek kitaplar!"

Ranea Mussachio – Williamsville, New York

"Bu, insanlığın dünya barışına ve uyumuna erişmesine yar-dım edebilecek bir dizi. Üstatların öğretisi, insanlık tarihi-nin, kritik bir değişimin meydana gelmekte olduğu bu dö-ne-minde çok uygun ve uygulanabilir bir öğreti, ve bu öğretiy e göre yaşamayı öğrendiğimizde, hepimiz bir fark yaratabili-riz. "

Alishaa K. Asakura – Aloha State, Hawaii

Akaşa Yayınları'nın Notu

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi, tüm dünyada büyük ilgi görmüş, yeni bir spiritüel anlayış çağını başlattığı söy-lenmiş, birçok dile çevrilmiş ve milyonlarca adet satmış bir kitap dizisidir. Biz okurlarımızı böyle bir diziden yoksun bı-rakmak istemedik. Dizide anlatılan bazı olaylar bazı okurla-rımıza olağanüstü, hatta inanılmaz gelebilir. Elimizde başka belgeler bulunmadığından, bu dizide anlatılan olayların ve durumların gerçekten, bire bir yaşanıp yaşanmadıklarını bil-miyoruz. Bu yüzden, bugünün inanılmaz ya da mucizevi gibi görünen fenomenlerinin -insanlığın bilinci ve kabullenme dü-zeyi yükseldikçe- yarının bilimi olabileceğine inanmakla, ve bu dizide anlatılan "mucizeleri" geçmişte ve günümüzde, baş-ta kimi peygamberler, avatarlar ve üstatlar olmak üzere bir-çok kişinin gerçekleştirebildiğini, hatta Tasavvuf tarihimizde bile bunun örneklerinin görüldüğünü bilmekle birlikte, yine de, dileyen okurlarımızın bunu bir kurgu roman dizisi olarak okuyabileceklerini belirtmek; bizce önemli olanın, anlatılan olaylardan çok, dizide sunulan öğreti olduğunu söylemek isti-yoruz. Biz, bu öğreti, birçok insana olduğu gibi, bize de doğ ru geldiği için bu diziyi yayınlıyoruz. Bu kitapları okurken okurlarımızdan da bu önceliği göz önünde bulundurmalarını rica ediyoruz.

Not: Yazar hakkında bilgiyi 160. sayfada bulabilirsiniz.

Baird T. Spalding

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

Birinci Cilt

Çeviren:
Semra Ayanbaşı

AKAŞA®

Kitabın Orijinal Adı:
Life and Teaching of the Masters of the Far East

Copyright © 1924, 1937 by Baird T. Spalding
Copyright Renewed, 1964 Revised
Bu Kitabın Türkiye'deki Yayın Hakları
Akcalı Ajans Ltd. aracılığı ile
Akaşa Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.

Basım: Özal Matbaası
Film: Güven Grafik
Kapak Düzeni: Akaşa
Kapak Baskısı: Santra Ajans
Cilt: Evren Ciltevi

ISBN: 975-6793-39-2

AKAŞA
Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.
İstiklâl Caddesi Mis Sokak Tan Ap. No:6/4 Beyoğlu / İstanbul
Tel: (0212) 249 20 15

Birinci Basım
İstanbul, 2002

Önsöz

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi'ni sunarken, ilk önce, benim 1894'te Uzakdoğu'yu ziyaret eden bir araştırma grubunun on-bir üyesinden biri olduğumu belirtmek istiyorum.

Uzakdoğu'da geçirdiğimiz üç-buçuk yıl içinde Himalayalar'ın Büyük Üstatları ile ilişki kurduk; onlar bulduğumuz tarihi kayıtların dilimize çevrilmesine yardımcı oldular, bu bizim araştırma çalışmamız için çok yararlı oldu. Üstatlar, onların yaşamlarına mahrem bir biçimde girmemize izin verdiler, ve böylece onlar tarafından sergilenen büyük Yasa'nın gerçek işleyişini görebildik. Biz onlara Üstatlar diyoruz, bu sadece bizim onlara taktığımız bir isimdir. Bizce, bu kitapta tarif edilen hayatı yaşayan biri bir Üstat olarak kabul edilip saygı görmeyi hak etmektedir.

Ben, o süreçte, Üstatlar'la geçirdiğimiz gerçek deneyimi ve onların sundukları öğretiyi kaydettim ve bunları uzun yıllar boyunca sakladım. O sırada ben, şahsen, dünyanın bu mesaja hazır olmadığını düşünüyordum. Ben araştırma grubunun bağımsız bir üyesiydim ve şimdi, okurun onları dileği gibi kabul ya da ret edebileceği düşüncesiyle, notlarımı (*Uzakdoğulu*) *Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi* başlığıyla yayınlıyorum.

Bu dizinin birinci cildi, araştırma seferinin birinci yılının Üstatlar'la ilişkili deneyimlerini sunmaktadır. Bu kitap

Ölümsüz Üstatlar

aynı zamanda Üstatlar'ın öğretilerini de içermektedir; bu öğreti onların izniyle stenografik olarak kaydedilmiş ve yine onlar tarafından onaylanmıştır.

Üstatlar Buda'nın Aydınlanma'ya giden Yolu temsil ettiğini kabul etmekte, fakat Mesih'in bizzat Aydınlanma olduğunu, onun hepimizin aradığı bir bilinç hali, her bireydeki Mesih ışığı, dolayısıyla da, dünyaya gelen her çocuğun ışığı olduğunu kesin bir biçimde belirtmektedirler.

Baird T. Spalding

Bölüm 1

Halen, spiritüel meselelerle ilgili çok şeyin yayınlanmış olması, ve dünyanın büyük öğretmenleriyle ilgili gerçek konusunda çok büyük bir uyanış ve arayış olması, beni Uzakdoğu'nun ölümsüz Üstatları ile yaşadığımız deneyimi sizlere aktarmaya itti.

Bu kitapta ben yeni bir dini ya da tarikatı açıklamaya çalışmayacağım; ben sadece Üstatlar ile yaşadıklarımızın bir özetini verecek, ve onların öğretisinin temel gerçeklerini sunmaya çalışacağım.

Bu Üstatlar geniş bir bölgeye dağılmış bulunmaktadır ve, bizim metafiziksel araştırmamız onların bulundukları bölgeleri, yani, Hindistan, Tibet, Çin, ve İran'ı kapsamıştır.

Bizim araştırma grubumuz on-bir pratik, bilimsel eğitim görmüş erkekten oluşuyordu. Hepimizin yaşamının büyük bölümü araştırma çalışmalarıyla geçmişti. Bizler, o tam olarak doğrulanana kadar hiçbir şeyi kabul etmemeye alışmıştık, ve doğruluğunu araştırıp soruşturmadan hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmezdik. Uzakdoğu'ya adamakıllı kuşku-cu bir halde gittik, ve tamamen ikna olmuş ve fikrimizi değiştirmiş bir halde geri döndük; öyle ki, aramızdan üç kişi bu Üstatlar'ın yaşadıkları gibi yaşayıp, onların yaptıklarını yapabilene kadar kalmaya kararlı olarak oraya geri döndüler. Çalışmamızda bize çok yardımcı olan bu Üstatlar, bizden, bu araştırma seferinin anılarını yayınlarken isimlerini saklı tut-

Ölümsüz Üstatlar

mamızı rica ettiler. Ben bu kitapta sadece olan bitenleri, gerçekleri anlatacağım ve bunu yaparken de, mümkün olduğu kadar, bu araştırma seferi sırasında karşılaştığımız ve günbegün birlikte olduğumuz bu Üstatlar'ın sözlerini ve ifadelelerini kullanacağım.

Bu işe girişmeden önce onlarla yaptığımız anlaşmanın koşullarından biri, tanık olduğumuz her şeyi önce birer olgu olarak kabul etmemiz, ve bu işe tam anlamıyla girip, Üstatlar'ın verdikleri dersleri alıp, günlük yaşamlarını yaşayıp gözlemleyene dek onlardan hiçbir açıklama talep etmememizdi. Bizler bu Üstatlara eşlik edecek, onların yaşamlarını yaşayacak ve sonuçta kararımızı kendimiz verecektik. Biz onlarla istediğimiz kadar birlikte olma, istediğimiz soruları sorma, kendi sonuçlarımızı çıkarma, ve en sonunda gördüklerimizi gerçek ya da uydurma olarak kabul etme özgürlüğüne sahiptik. Onlar bizim yargılarımızı herhangi bir biçimde etkilemek için hiçbir zaman hiçbir çaba göstermediler. Onlar bizim gördüğümüz ya da duyduğumuz herhangi bir şeyi doğru olarak kabul etmeden önce tam anlamıyla ikna olmamızı istiyorlardı. Bu yüzden, ben de bu olayları siz okurların gözleri önüne serip, sizden, anlatılanları kendi uygun gördüğünüz gibi, kabul ya da ret etmenizi isteyeceğim.

Ben bu kitapta Emil adıyla söz edilen Üstat ile karşılaştığımda, bizler iki yıldır Hindistan'da bulunuyor ve her zamanki rutin araştırma çalışmamızı yapıyorduk. Bir gün, kaldığımız kentin bir sokağında yürürken, bir köşede toplanmış bir insan kalabalığı dikkatimi çekti. Oraya yaklaştığımda, ilgi merkezinin, Hindistan'da çok görülen ve "fakir" denilen sokak sihirbazlarından biri olduğunu gördüm. Onun gösterisini izlerken, o sırada yanımda duran bir adam dikkatimi çekti. Kırk yaşlarında görünen bu adamın çevredeki diğer adamlarla aynı toplumsal sınıftan (kast'tan) olmadığı belliydi. O da dönüp bana baktı ve sonra, ne kadar zamandır Hin-

distan'da bulunduğumu sordu. Ben "İki yıldır" dedim. O bu kez, "İngiliz misiniz?" diye sordu. Ben, İngiliz asıllı bir Amerikalı olduğumu söyledim.

O sokakta İngilizce konuşan birini bulduğum için şaşır-mıştım ve bu ilgimi çekmişti. Ona, o sırada devam eden sihirbazlık gösterisi için ne düşündüğünü sordum. O, "Ah, bu Hindistan'da çok rastlanılan bir şeydir," diye söz başladı. "Bu adamlara fakir, sihirbaz ve hipnozcu denir. Doğrusu, on-lar bu isimlerin ima ettiği her şeydir; ama hepsinin altında, çok az kişinin fark ettiği daha derin bir ruhani anlam vardır. O, kaynaklandığı şeyin gölgesidir sadece. O bir hayli yoruma neden olmuştur, ve onun üzerinde yorum yapanlar onun ger-çek anlamına asla erişmemiş görünmektedirler; oysa hepsi-nin altında kesinlikle bir gerçek vardır."

Bu adamla orada ayrıldık, ancak sonraki dört ay boyun-ca onu ara sıra gördüm. Araştırma seferimiz bize bir hayli sı-kıntı veren bir sorunla karşı karşıya kalmıştı. Endişelerimi-zin ortasında ben yine Emil'le karşılaştım. O hemen, benim canımı sıkan şeyin ne olduğunu sordu, ve ben daha bir açık-lama yapmadan, sorunumuz hakkında konuşmaya başladı.

Bu durum benim merakımı uyandırdı, çünkü gruptan hiçbirimiz bu sorundan kendi küçük çevremiz dışında birile-rine söz etmemiştik. Emil'in duruma aşinalığı öyleydi ki, o-nun tüm meseleyi bildiğini hissettim. O ise, sadece, bu so-runla ilgili belli bir içgörü edindiğini ve yardımcı olmaya ça-lışacağını açıkladı.

Bir-iki gün içinde mesele halloldu ve sorun ortadan kalktı. Hepimiz bunun nasıl olabildiğini merak ettik, ama zamanımızı işgal eden diğer şeyler yüzünden, çok geçmeden bu olayı unuttuk.

Böylece, ortaya başka sorunlar çıktığında, onları Emil'e anlatmak bende bir alışkanlık haline geldi. Garip ama, öyle görünüyordu ki, sorunlarımızı ona anlatır anlatmaz, bu so-

runlar ortadan kalkıyordu.

Gruptaki arkadaşlarımı da Emil'le tanıştırmış, ama onlara onun hakkında fazla bir şey söylememiştim. Bu arada, o zamana dek, Hindu kültürü ve inançları hakkında Emil tarafından seçilmiş birçok kitap okumuş, ve onun o kitaplarda sözü edilen o üstatlardan biri olduğuna ikna olmuşum. Doğrusu, bu konuda merakım fazlasıyla uyanmıştı ve her geçen günbu olay ilgimi daha derin bir biçimde çekiyordu.

Bir Pazar günü, öğleden sonra Emil'le birlikte kent dışında, kırlık bir yerde yürüyüşe çıktık. Bir süre sonra o, üzerimizde daire çizen bir güvercini işaret ederek, olağan bir şeyden söz eder gibi, kuşun onu aradığını söyledi. Sonra tamamen hareketsiz durdu, ve birkaç saniye içinde güvercin gelip onun bir yana uzattığı koluna kondu. Emil, bana, güvercinin ona Kuzey'deki bir kardeşinden bir mesaj getirdiğini söyledi. Bu, birlikte çalıştığı ve henüz direkt olarak iletişim kurabilecek ustalığa erişmemiş biriydi, bu yüzden bu vasıtayı kullanıyordu. Daha sonra, Üstatlar'ın birbirleriyle düşünce aktarımı yoluyla ya da, onların deyimiyle, elektrikten ya da telsizden çok daha süptil olan bir kuvvetle anında iletişim kurabildiklerini öğrendim.

Ben bu olaya tanık olduktan sonra Emil'e sorular sormaya başladım ve o bu kez de bana, sessizce kuşları çağırabildiğini ve onlar havadayken uçuşlarını yönlendirebildiğini; önlerinden geçerken çiçeklerin ve ağaçların başlarını eğerek onu selamladıklarını; vahşi hayvanların korkusuzca onun yanına geldiklerini gösterdi. Sonra, onun, yemek için parçaladıkları küçük bir hayvan için kavga eden iki çakalı ayırdığına tanık oldum. Emil onlara yaklaştığında çakallar kavgayı bıraktılar ve, benim şaşkın bakışlarım önünde, başlarını onun iki yana açtığı ellerine tam bir itimat ve teslimiyetle koydular, ardından da sessizce avlarını yemeye koyuldular. Emil, hatta, genç vahşi yaratıklardan birini ellerimde tut-

mam için bana verdi. Sonra bana şöyle dedi: "Bak, tanık olduğun bu işleri yapabilen benlik, ölümlü, fani benlik değildir. O daha gerçek, daha derin bir benliktir. Bunları yapan Tanrı'dır, o içimdeki Tanrı'dır, o benim vasıtamla çalışan Herşeye Kâdir Tanrı'dır. Ben tek başıma, fani benliğimle hiçbir şey yapamam. Ancak dışsal benlikten tamamen kurtulup, gerçek benliğin, BEN'İM'in (I AM) iş görmesine, ve yüce Tanrı Sevgisi'nin ortaya çıkmasına izin verdiğimde gördüğün bu şeyleri yapabilirim. Sen Tanrı Sevgisi'nin senin vasıtanla her şeye akmasına izin verdiğinde, hiçbir şey senden korkmaz ve hiçbir şey sana zarar veremez. Biz hayvandan korkmayı bırakıp, Tanrı-Benliği yansıttığımızda, o ortama barış ve uyum hâkim olur."

Bu zaman esnasında ben her gün Emil'den dersler aldım. Bu sırada ilk başta beni çok şaşırtan bir şey oldu. O, geceleri birden odamda belirmeye başladı! Ben yatmadan önce kapımı kilitlemeye özel bir dikkat göstersem bile, o yine de birdenbire karşımda belirliyordu. İlk başta, onun böyle istediği zaman odamda belirmesi beni rahatsız etti, ama çok geçmeden Emil'in benim bu durumu nasılsa anlayışla karşılayacağını peşinen kabul ettiğini fark ettim. Böylece, giderek onun yöntemlerine alıştım, ve istediği gibi gelip gidebilmesi için her gece kapımı açık bıraktım. Görünüşe göre, gösterdiğim bu güven onu hoşnut etmişti. İşin doğrusu, ben o günlerde onun tüm öğretilerini anlayamıyor ve onları tam olarak kabul edemiyordum; Doğu'da tanık olduğum birçok şeye rağmen, o sırada tam olarak kabul edemiyordum. Bu varlıkların yaşamlarının o çok derin Ruhsal anlamını idrak etmem için yıllar boyunca meditasyon yapmam gerekti.

Gördüğüm kadarıyla, bu Üstatlar işlerini gösterişsiz bir biçimde ve tamamen çocuksu bir sadelikle yapıyorlar. Onlar sevginin gücünün onları koruyacağını biliyor ve -tüm doğa onları sevene ve onlara dostça davranana dek- bu sevgiyi ge-

Ölümsüz Üstatlar

liştiriyorlar. Bu ülkede her yıl binlerce insan yılanlar ve vahşi hayvanlar tarafından öldürülüyor, ancak bu Üstatlar kendi içlerindeki sevgi gücünü öylesine ortaya çıkarmışlar ki yılanlar ve vahşi hayvanlar onlara hiçbir zarar vermiyorlar. Onlar zaman zaman en vahşi ormanlarda yaşıyor, ve bazen bir köyü vahşi hayvanların saldırısından korumak için bedenlerini uzun bir süre o köyün girişinde bırakıyorlar, ve sonuçta o köye ve onlara hiçbir zarar gelmiyor. Bu Üstatlar, gerektiğinde suyun üzerinde yürüyor, yangının içinden geçiyor, görünmez âlemde yolculuk ediyor, ve ancak doğaüstü güçlere sahip birinin sergileyebileceği mucizeler olarak görüldüğümüz birçok şey yapıyorlar.

Nasıralı İsa'nın yaşamı ve öğretisi ile -günlük yaşamlarında örneklediği gibi- bu Üstatlar'ın arasında çarpıcı bir benzerlik var. İnsanın günlük ihtiyacını direkt olarak Evrensel Öz'den sağlamasının, ölümü yenmesinin ve İsa'nın dünyadayken gerçekleştirdiği "mucizeleri" gerçekleştirmesinin olanaksız olduğu düşünülür. Oysa Üstatlar tüm bunların onların günlük yaşamı olduğunu kanıtıyorlar. Onlar yiyecek, giysi ve para da dahil olmak üzere, tüm günlük ihtiyaçlarını direkt olarak Evrensel Öz'den sağlıyorlar. Onlar ölümü o kadar uzun zaman önce yenmişler ki, halen yaşayan birçoğu, nüfus kayıtlarının kesin bir biçimde gösterdiği gibi, beş yüz yaşın üzerinde bulunuyor.

Hindistan'da, bu Üstatlar nispeten daha az sayıda bulunuyorlar; görünüşe göre, diğer tarikatlar onların öğretisinin uzantılarıdır. Onlar, sayılarının sınırlı olduğunun ve ancak az sayıda öğrencinin onlara gelebileceğinin farkındalar. Bununla birlikte, görünmeyen âlemde, onlar sınırsız sayıda insana ulaşabilirler, ve öyle görünüyor ki, bu Üstatlar'ın yaşamlarının daha büyük çalışması, görünmeyen âlemde onların öğretisine açık olan herkese yardımcı olmaktır.

Böylece, Emil'in öğretisi, yıllar sonra bir araştırma gru-

bu olarak Uzakdoğu'daki bazı ülkelere yapacağımız, ve Üstatlar'la üç-buçuk yıl birlikte yaşayıp, yolculuk edip, onların günlük yaşamlarını gözlemleyeceğimiz üçüncü araştırma seferimizde yapacağımız çalışmanın temelini oluşturmuştu.

Spalding, bir başka kaynakta yaptığı açıklamada Üstatlar'ın herhangi bir dünyevi örgütünün olmadığını belirtmektedir. Ancak, yine aynı kaynakta, tüm dünyada, binlerce yıldır dünya barışı ve insanlığın aydınlanması yönünde çalışan ve Büyük Beyaz Kardeşlik (burada Beyaz, Işık anlamında kullanılmaktadır) denen, Evrensel bir işleve ve amaca sahip bir varlık grubundan söz etmektedir. (Ç.N.)

Bölüm 2

On-bir kişilik küçük grubumuz, metafiziksel araştırma çalışması yapacağımız üçüncü seferimize başlamak için, Hindistan'ın ırak bir bölgesinde küçük bir köy olan Potal'da bir araya geldi. Emil'e geleceğimizi yazmış, ama ne bu seferin amacını, ne de grubumuzun kaç kişiden oluştuğunu bildir-miştim. Ancak oraya vardığımızda, çok şaşırarak, tüm grubumuz için tam bir hazırlık yapılmış olduğunu ve Emil ile arkadaşlarının tüm plânlarımızı bildiklerini gördük. Evet, Emil bize, biz Güney Hindistan'da bulunurken de olağanüstü bir hizmet vermişti, ama bu tarihten itibaren sunulan hizmeti sözlerle tarif etmek mümkün değildi. Ben tüm bu işin başarısının onurunu Emil'e ve karşılaştığımız o harika varlıklara vermek istiyorum.

Biz, araştırma seferinin başlayacağı Potal'a, 1894 yılının 22 Aralık günü, ikindi vaktinde vardık, ve orada, tüm yaşamımızın en unutulmaz araştırma seferine Noel sabahı başlayacağımızı öğrendik. O sabah Emil'in bize yaptığı konuşmayı asla unutmayacağım. O, hiç İngilizce eğitim almamış ve Uzakdoğu'nun dışına asla çıkmamış olmasına karşın, bu konuşmayı son derece akıcı bir İngilizce ile yaptı:

"Bu Noel sabahı, ki sizin için bu Nasıralı İsa'nın, yani Mesih'in doğduğu gündür, sizler O'nun insanların günahlarını bağışlatmak için gönderildiğini düşünürsünüz. Size göre, O sizinle Tanrı arasındaki Büyük Arabulucu'dur. Böylece,

sizler İsa'ya, sizinle -insanın bilincinden başka nerede bulunduğunu bilmediğim cennet denilen bir yerde oturan, sert ve, zaman zaman, kızgın bir Tanrı olarak görünen- Tanrı'nız arasında bir arabulucu olarak başvurur ve ondan yardım istersiniz. Görünüşe göre, sizler Tanrı'ya ancak, O'nun daha az sert ve daha sevecen Oğlu olan, ve bugün dünyaya gelişinin kutlandığı o büyük varlık aracılığıyla erişebilirsiniz. Bizim içinse bu gün daha çok şey ifade eder. Bizim için bu gün sadece Mesih'in (Christ) bu dünyaya gelişini ifade etmez, bu doğum aynı zamanda her insanın bilincinde Mesih'in doğuşunun simgesidir. Mesih, insanın içindeki Tanrı-prensibidir. Bu Noel (Christmas) Günü, insanlığı maddi esaretten ve sınırlamalardan kurtarmak için gelen Büyük Özgürleştirici'nin doğumunu ifade eder. Bize göre, bu büyük ruh dünyaya gerçek Tanrı'ya, Herşeye Kâdir, Her Yerde Hazır ve Nâzır-Olan ve Herşeyi Bilen'e giden yolu tam olarak göstermek; Tanrı'nın tüm İyilik, tüm Bilgelik, tüm Gerçek, Tümdeki Tüm olduğunu göstermek için gelmişti. Bugün dünyaya gelmiş olan bu Büyük Öğretmen, Tanrı'nın sadece dışımızda değil, içimizde de bulunduğunu, O'nun bizden, yarattıklarından asla ayrı olmadığını ve olamayacağını; O'nun daima âdil ve sevecen bir Tanrı olduğunu; O'nun her şey olduğunu; her şeyi bildiğini ve tüm Gerçek olduğunu tam olarak göstermek üzere gönderilmişti.

* Bu kitap boyunca Hz. İsa'dan sık sık söz edildiğini göreceksiniz. Üstatların ikinci ciltte açıkladıklarına göre- bunu yapmalarının nedeni, hitap ettikleri grubun -Amerikalı olması nedeniyle- İsa'nın öğretilerine daha aşina olması ve onu daha iyi anlayabilmesidir. Ayrıca İsa'nın -diğer kimi peygamberler ve üstatlar gibi- bu Üstatlar'ın öğretilerinin özünü oluşturan Mesih Bilinci'ni yaşamı ve öğretileriyle sergilemiş olmasıdır. Daha derin bir anlayışla bakıldığında, Üstatlar'ın dinler ötesi bir öğreti sundukları; onların, Tanrı'nın herkesin içinde bulunduğunu, her insanın Tanrı'nın Çocuğu olduğunu ısrarla vurgulamalarının; Kilise'nin, İsa'nın Tanrı'nın Tek Oğlu olduğu, ve O'nun insanları günahlarından kurtarmak için geldiği yönündeki doktrinine ters düştüğü görülecektir. Nitekim, bu dizi Amerika'da yayınlandığında, birçok Hristiyan tarikatı ona karşı cephe almıştır. Bu konuda herhang bir yanlış anlama ya da saptırma olmaması için bu açıklamayı yapmayı uygun gördük. (Akasha Yayınları)

Bizler, bu Büyük Öğretmen'in bize, dünyadaki yaşamın daha tam bir anlayışına sahip olabilmemiz, tüm fani sınırlamaların insan-ürünü olduğunu ve başka bir şekilde yorumlanmamaları gerektiğini anlayabilmemiz için geldiğini biliyor, ve sizlerin de bunu göreceğinizi umuyoruz. Bizler, İsa'nın, içinde bulunan ve O'nun vasıtasıyla kudretli işlerini yaptığı Mesih'in, tüm insanlığın içinde yaşayan aynı Mesih olduğunu; ve kendisinin sunduğu öğretinin gerçeğini uygulayarak, O'nun yaptığı tüm işleri ve daha da büyüklerini yapabileceğimizi göstermek için geldiğini biliyoruz. Bizler, bu Üstadın, Tanrı'nın her şeyin tek Nedeni olduğunu, O'nun Her Şey olduğunu daha tam bir biçimde göstermek için geldiğine inanıyoruz.

İsa'nın ilk eğitimini bizim aramızda aldığını duymuş olabilirsiniz. Belki bu doğru olabilir. Ama, bırakın, bu olduğu gibi kalsın. O'nun eğitimini bizim aramızda almış, ya da Tanrı'dan, yani her şeyi var eden o tek kaynaktan direkt bir vahiy olarak almış olması ne fark eder? Bir insan Tanrı-zihnindeki bir fikre ulaşmış, onu sözle ifade ederek yaydığında, bir başka insan ya da tüm insanlar Evrensel Zihin'de o düşünceye tekrar ulaşamazlar mı? Elbette ulaşabilirler. O insan o fikre ulaşmış, onu yaydığından, o artık sadece ona ait olmaz. Eğer o insan o fikri kendine ayırıp, kendi içinde tutmuş olsa, onun yeni fikirleri alabileceği yeri kalmaz. Daha fazlasını alabilmek için her zaman aldığımız şeyi vermemiz, yaymamız gerekir. Eğer aldığımız şeyi vermez, alıkoyarsak, o durgunlaşır. Bunu bir su değirmeninin durumuna benzetebiliriz: Diyelim ki, bu değirmen birden, kendi iradesiyle, kullandığı suyu tutmaya başlar. Ve çok geçmeden, o durgun suyun içinde boğulur. Ancak suyun serbestçe akmasına izin verildiğinde, o su enerji yaratarak o değirmen için bir değer ifade eder. Aynı şey insan için de geçerlidir. İnsan Tanrı'nın fikirlerine ulaştığında, o fikirlerden yararlanabilmek için on-

ları aktarması gerekir. O herkesin aynı şeyi yapmasına, kendi geliştiği gibi, onların da gelişmelerine izin vermelidir.

Ben bu Büyük Öğretmen'in öğrettiği şeyin O'na Tanrı'dan direkt bir vahiy olarak geldiği kanısındayım, ve hiç kuşkusuz, bu vahiy diğer büyük öğretmenlerimize de gelmiştir. Her şey Tanrı'dan değil mi, ve bir insanın yapabildiği bir şeyi tüm insanlar yapamazlar mı? Bizler sizlerin de, Tanrı'nın Kendisi'ni, bu büyük öğretmenlere ifşa ettiği gibi, tüm insanlara da ifşa etmeye istekli ve hazır olduğunu idrak edeceğinize inanıyoruz. Bunun için gerekli olan tek şey, içimizdeki Tanrı'nın ortaya çıkmasına izin vermeyi istemektir. Bizler, tüm içtenliğimizle, herkesin eşit yaratıldığına, tüm insanların bir olduğuna, İsa'nın yaptığı kudretli işlerin herkes tarafından yapılabileceğine ve yapılacağına inanıyoruz. Bu işlerde gizemli hiçbir şeyin bulunmadığını göreceksiniz. Gizem, sadece, insanın onlarla ilgili fani kavramındadır.

Bakın, sizlerin bize az ya da çok kuşkulu kafalarla geldiğinizin farkındayız. Ancak, bizimle birlikte yaşayıp bizi gerçekte olduğumuz gibi tanıyacağınıza güveniyoruz. Bizim işlerimizi ve elde edilen sonuçları gördükten sonra, o zaman bunları dilediğiniz gibi kabul ya da ret edebilirsiniz."

Bölüm 3

☞ gün, doksan mil uzaklıkta bulunan daha küçük bir köye, Asmah'a gitmek üzere, kaldığımız köyden ayrıldık. Emil, kendisinden daha genç iki adamı bize eşlik etmekle görevlendirmişti. Hindu tipinin ince, dimdik örnekleri olan bu iki adam tüm araştırma seferinden sorumlu olacaktı. Ve sonuçta, onların görevlerini kusursuz bir kolaylık ve ağır başlılıkla yerine getirmeleri, yaşadığımız tüm o deneyim, tüm eski deneyimlerimizi aştı. Tanımlama kolaylığı için, ben bu iki adama Jast ve Neprow adını vereceğim. Emil, bizi o sabah ayrıldığımız köyde karşılayıp mükemmel bir biçimde ağırlamıştı. O, diğerlerine kıyasla, çok daha uzun yılların deneyimine sahipti. Bundan böyle, Jast, araştırma seferinin başkanlığını yapacak, Neprow ise onun yardımcısı olarak, tüm emirlerin yerine getirilmesini sağlayacaktı.

Emil, ayrılırken bizi şu sözlerle uğurlamıştı: "Sizler, size eşlik edecek bu iki adamla, Jast ve Neprow'la birlikte araştırma seferinize çıkmak üzeresiniz. Doksan mil uzaklıktaki bir sonraki önemli durağınıza varmanız yaklaşık beş gün alacak. Ben bir süre burada kalacağım, çünkü benim bu mesafeyi katetmek için bu kadar zaman harcamam gerekmiyor, ama sizi karşılamak üzere orada olacağım. Sizden, gözlemde bulunması ve olabilecek doğrulaması için grubunuzdan bir kişiyi burada bırakmanızı rica ediyorum. Bu şekilde zaman kazanılmış olacak ve bu arkadaşınız da en fazla on

gün içinde araştırma seferine katılabilecek. Biz ondan sadece izleyip gördüklerini bildirmesini istiyoruz."

Böylece, araştırma seferinden sorumlu olan Jast ve Neprow'la birlikte yola çıktık. Hemen şu kadarını söylemek istiyorum ki, onların yaptıklarından daha becerikli düzenlemeler, daha pratik bir organizasyon hayal edilemezdi. Her ayrıntı neredeyse bir müzik ritmi, kesinliği ve kusursuzluğuyla yerine getiriliyordu. Bu uyum üç-buçuk yıl süren tüm araştırma seferi boyunca sürdürüldü.

Burada Jast ve Neprow ile ilgili izlenimlerimi aktarmak istiyorum. Jast, nazik, işinin ehli, hiç bağırıp çağırmayan, ince, uzun boylu ve güçlü bir Hindu idi. Emirlerini hep aynı ses tonuyla veriyor ve bu emirler bizi hayrete düşüren bir doğruluk ve çabuklukla yerine getiriliyordu. En başından itibaren onda, aramızda epey yoruma neden olan bir karakter güzelliği gördük. Yine harikulade bir karaktere sahip olan Neprow ise her zaman soğukkanlı, kendine hâkim, ve olağanüstü bir verimlilikle burada, orada ve her yerde idi. O hep, sessiz bir hareket doğruluğunun, olağanüstü bir düşünme ve gerçekleştirme gücünün eşlik ettiği sakın bir kişilik sergiliyordu. Bu o kadar belirgin bir özellikti ki araştırma grubumuzun her üyesi bu konuda yorum yapmıştı. Grup Şefimiz, "Bu adamlar olağanüstü. Böyle düşünüp yapabilen insanlar bulmak insana büyük bir gönül rahatlığı veriyor," demişti.

Gideceğimiz köye, yolculuğun beşinci gününde, akşam-üzeri saat dörtte vardık ve orada bizi, aynen söylediği gibi, Emil karşıladı. Yaşadığımız şaşkınlığı hayal edebilir misiniz, bilmiyorum. Biz mevcut tek yolu kullanarak ve, özel ulaklar hariç, en hızlı şekilde yol alarak gelmiştik. Özel ulaklar, haberleri birbirlerine aktararak, gece gündüz hiç durmadan yol alırlardı. Burada ise oldukça yaşlı olduğunu düşündüğümüz, ve doksan millik bir yolu asla bizden daha kısa sürede kate-

demeyeceğini varsaydığımız bir adam vardı -ama, o karşımızda duruyordu!

Kuşkusuz, hepimiz aynı anda sorular sormaya başladık ve Emil'in yanıtını duymak için heyecanla bekledik. O şu sözlerle karşılık verdi: "Evet, sizler o köyden ayrılırken, sizi karşılamak üzere burada olacağımı söyledim, ve işte buradayım. Bakın, yanıt olarak, hepinizin dikkatini daha tam bir biçimde şu olguya çekmek istiyorum: İnsan kendi doğru hâkimiyet alanı içinde sınırsızdır; o hiçbir zaman ve mekân sınırı tanımaz. İnsan, kendini bildiğinde, doksan mili katetmek için beş gün boyunca yorucu bir yolculuk yapmak zorunda kalmaz. İnsan, kendi doğru konumunda, ne kadar büyük olursa olsun, her mesafeyi bir anda aşabilir. Ben, az önce, sizin beş gün önce ayrıldığınız o köydeydim. Ve sizin bedenim olarak gördüğünüz şey hâlâ orada yatıyor. O köyde bıraktığınız arkadaşınızla görüştüğünüzde, o size benim birkaç dakika öncesine dek kendisiyle konuştuğumu ve ona saat dörtte sizi burada karşılayacağımı bildirdiğimi söyleyecektir. Sizin bedenim olarak gördüğünüz şey hâlâ oradadır, ve arkadaşınız şu anda o hareketsiz bedeni görmektedir. Bunu sadece, sizlere, bizim bedenlerimizi bırakıp, sizi belirlenen bir zamanda, belirlenen bir yerde karşılayabileceğimizi göstermek için yaptım. Sizlere eşlik eden iki arkadaşım da bu yolculuğu benim gibi yapabilirlerdi. Bu şekilde sizler, bizim sizinle aynı kaynaktan gelen sıradan insanlar olduğumuzu; bunda hiçbir gizem olmadığını, bizim sadece Herşeye Kâdir Olan'ın verdiği güçleri sizden daha tam bir biçimde geliştirmiş olduğumuzu daha kolayca idrak edeceksiniz. Şimdi, bedenim bu akşama dek orada kalacak, sonra onu buraya getireceğim, ve sonra arkadaşınız da yola çıkıp belirlenen zamanda buraya gelecek. Sizler, bu akşam dinlendikten sonra, yarın bir gün uzaklıktaki bir köye gidebilir, orada bir gece kalabilir, sonra buraya dönüp arkadaşınızı karşılayabilirsiniz; o zaman o si-

ze tanık olduğu şeyi anlatacaktır. Bu akşam konuk evinde toplanacağız. Şimdilik, hoşçakalın." Ve Emil yine, gözlerimizin önünde bir anda gözden kayboldu.

O akşam, tüm grup konuk evinde toplandıktan sonra, Emil, kapıyı bile açıp girmeden, bir anda karşımızda belirdi. Ve bizleri selamladıktan sonra şöyle dedi:

"Bakın, sizler benim bu odada, size göre, sihirli bir biçimde belirdiğimi gördünüz. Ancak, size bunda hiçbir sihir olmadığını söyleyeceğim. Şimdi bununla ilgili olarak, size bakıp görebileceğiniz basit bir deney sunacağım. Sizler bunu görebilir, görünce de inanabilirsiniz. Lütfen çevremde toplanın ki bu deneyi görebilesiniz. Burada, aranızdan birinin az önce çeşmeden doldurduğu bir bardak su var. Şimdi suyun ortasında minik bir buz parçasığının oluşmakta olduğunu görüyorsunuz. Şimdi de onun kendisine, parça parça, giderek daha fazla buz topladığını ve en sonunda bardaktaki tüm suyun donduğunu görüyorsunuz. Ne olmuştur? Olan şudur: Ben, buzlar oluşana dek, suyun merkezî atomlarını Evrensel'de tuttum; ya da bir başka deyişle, onlar buz haline gelene, ve onların çevresindeki diğer parçacıklar da oluşup tüm su buz olana dek, onların titreşimlerini düşürdüm. Siz bunu bir bardak suya, bir küvet suya, bir göle, denize, dünyanın tüm su kütesine uygulayabilirsiniz. Ne olacaktır? Hepsi donacaktır, öyle değil mi? Ne amaçla? Hiçbir amaçla. Siz bunu hangi yetki ve güçle yapabildiğimi sorabilirsiniz. Ben de, mükemmel bir yasayı kullanarak derim. Ama, bu durumda, hangi amaçla? Hiçbir şey, burada hiçbir hayır elde edilmemiştir ya da edilemez. Eğer ben bunu sonuna kadar götürmeye kararlı bir biçimde bu işe devam etseydim, ne olurdu? Ben nasıl bir tepkiyle karşılaştırdım? Ben yasayı biliyorum ve benim ifade ettiğim şey, onu ifade ettiğim kadar doğru bir biçimde bana geri döner. Bu yüzden, ben sadece hayırlı-olanı ifade ederim, ve hayırlı-olan bana sadece hayır

olarak geri döner. Siz bunu kolayca görebilirsiniz; eğer bu suları dondurmayı ısrarla sürdürseydim, ben sonuca ulaşmadan çok önce soğuk bana tepki gösterirdi ve ben bu arzumla ektiğimi biçerek, soğuktan donardım. Oysa, eğer ben hayırlı-olanı ifade edersem, bu hayrın da hasadını sonsuza dek biçirim.

Benim bu gece bu salonda böyle belirmem de bu şekilde açıklanabilir. Ben, o köydeki o odada, titreşimlerini yükselterek bedenimi Evrensel'de tuttum ve onu Evrensele -ya da tüm maddenin mevcut olduğu Evrensele- geri döndürdüm. Sonra, BEN'İM ile, Mesih Bilincim ile, titreşimleri düşüp, bu odada şekillenene dek bedenimi zihnimde tuttum, ve siz bu bedeni görüyorsunuz. Burada herhangi bir gizem var mı? Ben burada, bana Baba'nın Sevgili Oğlu vasıtasıyla verdiği gücü, ya da yasayı kullanmıyor muyum? Bu Oğul siz, ben ve tüm insanlık değil mi? Gizem nerede yatıyor? Hiçbir yerde, çünkü hiçbir gizem yoktur.

Hardal tohumu tarafından temsil edilen imanı düşünün.* O bize, Evrensel'den -hepimizin içinde çoktan doğmuş olan- içimizdeki Mesih vasıtasıyla gelir. O içimize, küçücük bir nokta olarak, içimizdeki Mesih ya da süper-bilinçli zihin kanalıyla girer. Sonra, o içimizdeki dağa ya da en yükseğe, başın en tepesine taşınmalıdır. O, orada tutulur. Sonra bizim Kutsal Ruhun aşağı inmesine izin vermemiz gerekir. Şimdi uyarıcı öğüt gelir: "Sen Tanrı'nı tüm kalbinle, tüm ruhunla, tüm gücünle ve tüm aklınla seveceksin." Düşünün! Anlamını anladınız mı? Kalp, Ruh, Güç, Akıl. Bu noktada her şeyi eylem halindeki Tanrı'ya, yani Kutsal Ruha (Holy Spirit), Bütün-Ben-Ruhuna (Whole-I-Spirit) döndürmekten başka yapacak bir şey var mıdır? Bu Kutsal Ruh, birçok şekilde -bazen kapıyı çalıp, kabul edilmek isteyen minik var-

* Burada, Hz. İsa'nın, "Eğer hardal tohumu kadar imanınız olsa, bir dağa, 'Kalk yerinden ve denize dökül,' dediğinizde o bunu yapacaktır," sözü imâ edilmektedir. (Ç.N.)

lıklar olarak- gelir. Bizim bu Kutsal Ruh'u kabul edip, O'nun içeri girip o küçücük ışık noktasıyla ya da biliş tohumuyla birleşip, onun çevresinde dönmesine ve -tıpkı buz parçacıklarının merkezî parçacığa yapışması gibi- ona yapışmasına izin vermemiz gerekir. Ve o -tıpkı o buz gibi- parça parça, halka halka büyüyecek, çoğalacak ve -siz zorluklar dağına, 'Yerinden kalk ve denize dökül' diyebilene ve bunu yaptırabilene dek- o biliş tohumunu ifade edecektir. Siz buna ister dördüncü boyut deyin, ister başka bir isim verin; biz ona içimizdeki Mesih vasıtasıyla Kendini ifade eden Tanrı deriz.

Mesih bu şekilde doğmuştu. Büyük Ana, Meryem, ideali algıladı; ideal zihinde tutuldu, sonra onun (Meryem'in) ruhunun toprağında döllendi, orada bir süre tutuldu, sonra o kutsuz Mesih Çocuk olarak dünyaya geldi. O, bakılıp beslendi ve korundu. O'na en iyi şekilde annelik yapıldı; çocukluktan erkeklığe geçene dek gözetildi ve aziz tutuldu. Mesih hepimize böyle gelir. O önce ruhumuzun toprağına -Tanrı'nın bulunduğu merkezî bölüme- bir ideal olarak ekilir, zihinde mükemmel ideal olarak tutulur, sonra mükemmel Çocuk, yani Mesih Bilinci olarak dünyaya getirilir.

Bakın, az önce burada yapılanı görmüş olan sizler kendi gözlerinizden kuşku duyuyorsunuz. Sizleri suçlamıyorum. Bazılarınız sizi hipnotize ettiğimi düşünüyorsunuz, bunu zihininizden okuyorum. Kardeşlerim, aranızda, bu gece sergilendiğini gördüğü Tanrı-vergisi yetenekleri kullanma gücüne sahip olmadığını düşünenler var mı? Sizler, bir an için, benim sizin düşüncenize ya da görüşünüze hükmettiğimi düşündünüz mü? Sizler hepinize -çünkü olanları hepiniz gördünüz- hipnotik bir büyü yapmış olabileceğimi mi düşünüyorsunuz? Peki, kendi kutsal kitabınızda İsa'nın kapıları kapalı bir odaya girdiği yazılı değil midir? O, tıpkı benim yaptığım gibi, o odada belirmiştir. Sizler bir an için bile olsa, o Büyük Üstadın insanları herhangi bir biçimde hipnotize etmeye ih-

Ölümsüz Üstatlar

tiyaç duyduğunu düşünebilir misiniz? Bakın, O da, bu gece benim yaptığım gibi, kendi Tanrı-vergisi gücünü kullanmıştır. Size şu kadarını söyleyeyim ki, ben her birinizin yapabileceği bir şeyden başka bir şey yapmadım. Sadece siz değil, bu dünyaya ya da başka dünyalara doğmuş olan her çocuk bu gece vuku bulduğunu gördüğünüz şeyi yapacak aynı güce sahiptir. Bunu berrak bir biçimde zihninize yerleştirmek istiyorum. Ayrıca şunu da söylemeliyim ki sizler özgür iradedeli bireylersiniz, robotlar değilsiniz. İsa'nın kimseyi hipnotize etmeye ihtiyacı yoktu ve bizim de kimseyi hipnotize etmeye ihtiyacımız yoktur. Dürüstlüğümüz konusunda tamamen tatmin olana dek, bizden istediğiniz gibi kuşkulanın. Ancak, şimdilik hipnotizma fikrini kafanızdan uzaklaştırın, ya da en azından, bu işe daha derinlemesine girene dek bir kenara bırakın. Sizden tek istediğimiz açık fikirli olmayı sürdürmenizdir."

Bölüm 4

Dolculuğumuzun bir sonraki aşaması bir yan (tali) gezi şeklinde olacağından, ertesi sabah araç gerecimizin ana bölümünü o köyde bırakıp, yirmi mil uzaklıktaki küçük bir köye doğru yola çıktık. Bize bu yolculukta sadece Jast eşlik ediyordu. Köye giden patika yol pek iyi değildi, ve o bölgeye özgü sık ağaçlı ormanlardan geçtiğinden, zaman zaman yol almak çok güçleşiyordu. O gün, sadece öğlen yemeği için kısa bir mola verip sürekli yol aldığımızdan, o köye akşam güneş batmadan hemen önce, aç ve yorgun bir halde vardık. Bu topraklar genelde engebeli, inişli çıkışlı idi ve patika yol da pek kullanılmamış görünüyordu. Zaman zaman, karşımıza çıkan sık çalılıkların arasından kendimize yol açmak zorunda kalıyorduk. Garip olan şeydu ki, böyle her gecikmede Jast sabırsızlanır görünüyordu. Daha önce hep çok sakin ve güvenli biri gibi görüldüğünden, onun bu hali bizi şaşırtmıştı. Bu, birlikte olduğumuz üç-buçuk yıl içinde, onun soğukkanlılığını koruyamadığını gördüğümüz ilk ve tek zamandı. Ancak, daha sonra tanık olduğumuz bir durum onun bu huzursuzluğuna hak vermemize neden oldu...

Güneş batmadan yarım saat önce o köye vardık. Orada yaklaşık iki yüz kişi yaşıyordu. Jast'ın bizimle birlikte olduğu duyulunca, genç yaşlı her köylü, hatta köyün hayvanları bile bizi karşılamaya geldi. Biz de onların merakını az çok uyandırmıştık, ancak esas ilgi odağının Jast olduğu hemen

Ölümsüz Üstatlar

fark ediliyordu, o herkes tarafından çok büyük bir saygıyla selamlanıyordu. Birkaç dakika sonra, Jast köylülere bir şey söyledi ve birkaç kişi dışında herkes günlük işine geri döndü. Jast bize dönüp, kamp gece için hazırlanırken bizim onunla gitmek isteyip istemeyeceğimizi sordu. Grubumuzdan beş kişi o günlük yolculuktan sonra yorgun düştüklerini ve dinlenmek istediklerini söylediler. Geriye kalan bizler, Jast'ı ve bir avuç köylüyü izledik. Hep birlikte, köyü kuşatan açıklığın uzak tarafına doğru ilerledik. O açıklığı geçtikten sonra, sık bir ormanın içine girip kısa bir mesafe yürüdük. Sonra, az ileride, yerde ölü gibi yatan bir adam gördük. İlk bakışta onun ölmüş olduğunu sanmıştık. Ancak tekrar bakınca, onun yatışının ölümden çok dingin bir uykuyu çağırırdığını hissettik.

Sonra, biraz daha dikkatle bakınca, şaşkınlıktan olduğumuz yerde adeta donakaldık: Yerde yatan o beden Jast'ın ta kendisiydi! Sonra, Jast bizim şaşkın bakışlarımızın önünde ona doğru yürürken, bu beden birden canlandı ve ayağa kalktı. O beden ve Jast bir an yüz yüze durdular; evet yanılmıyorduk, o Jast idi! Hepimiz onun o olduğunu görmüştük! Sonra, birden, tanıdığımız Jast gözden kayboldu, ve şimdi karşımızda tek bir beden duruyordu! Kuşkusuz, tüm bunlar bunu anlatmak için gereken zamandan çok daha kısa bir sürede gerçekleşmişti, ve bu mucize karşısında hepimiz adeta donup kalmıştık. Sonra, duyduğumuz ayak sesleriyle kendimize geldik; dönüp baktığımızda, kamp yerinde bıraktığımız beş arkadaşımızın bize doğru koşarak geldiklerini gördük. Oysa onları kimse çağırmamıştı. Daha sonra, onlara neden geldiklerini sorduğumuzda, şöyle yanıtladılar: "Bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, birden ayağa fırlayıp sizin gittiğiniz yöne doğru koşmaya başladığımızdı. Bunu neden yaptığımızı gerçekten bilmiyoruz. Hiçbirimiz sizden bir işaret aldığımızı hatırlamıyoruz. Ne yaptığımızı hiç bilmeden, kendimizi sizin

gittiğiniz yöne doğru koşarken bulduk, o kadar."

O sırada, aramızdan biri şöyle dedi: "Gözlerim o kadar geniş bir biçimde açıldı ki şimdi adeta ölüm dünyasının çok ötesini görebiliyorum; ancak, gözlerimizin önüne serilen mucizeler kavrayabileceğimin çok ötesinde." Bir başkası ise şöyle dedi: "Tüm insanlığın ölümü yendiğini görüyorum. Ve şimdi şu sözler ne kadar güçlü bir biçimde geliyor: 'Son düşman, Ölüm, yenilecektir!' Bu mucize, bu sözlerin gerçekleşmesi değil midir? Bu devasa fakat basit anlayışla karşılaştırıldığında bizim aklımız ne kadar cüce kalıyor, oysa kendimizi akıl devleri olarak görmeye cüret ediyorduk. Bak şu işe, bizler sadece bebeklermişiz! Şimdi, 'Yeniden doğmak zorunda kalacaksınız,' sözünün anlamını kavramaya başlıyorum. Bu ne kadar doğru bir sözmüş!"

Tanık olduğumuz o durum karşısında duyduğumuz büyük şaşkınlığı hayal etmeyi siz okurlara bırakıyorum. Karşımızda, her gün birlikte olduğumuz, bize her gün hizmet eden, bedenini bu köyün insanlarını korumak için buraya bırakıp, gidip çok verimli bir biçimde hizmet edebilen bir adam vardı. Bu durumda şu sözü hatırlamamak mümkün müydü: "Aranızdaki en büyük varlık, hizmetkâr olacak ve hizmet edecektir." Sanırım, o andan itibaren, hiç istisnasız hepimiz ölüm korkumuzdan tümüyle kurtulduk.

Sonra öğrendiğimize göre, bu insanlar, yağmacı eşkiyalarla ve vahşi hayvanlarla dolu bu ormanlarda bir köyün girişine bedenlerini bırakmaya alıştılar; böylece o köy, uygar bir ülkedeymiş gibi, insanların ve hayvanların saldırılarından korunmuş oluyordu.

Jast'ın bedeninin onu bulduğumuz yerde epey bir zamandır yattığı çok belliydi. Saçları uzamış ve fırça gibi olmuştu, ve saçların arasına o bölgeye özgü küçük kuşlar yuva yapmışlardı. Bu kuşlar yuvalarını yapmış, yavrularını büyütmüş, büyüyen yavrular uçup gitmişlerdi; bu da o beden

Ölümsüz Üstatlar

ne kadar uzun bir zamandır öylece hareketsiz yattığını gösteriyordu. Bu kuşlar çok ürkektirler ve en küçük bir rahatsızlıkta bile yuvalarını terk ederler. Bu da, bu küçük kuşların büyük sevgi ve güvenini gösteriyordu.

Bu olayın bizde yarattığı heyecan o kadar büyüktü ki, o gece kampta, Jast dışında, hiçbirimiz uyuyamadık. Jast ise bir çocuk gibi mışıl mışıl uyudu. Zaman zaman aramızdan biri kalkıp, Jast'ın uyuduğu yere doğru bakıyor, sonra adeta gözlerine inanamaz bir halde tekrar yatıyordu. Aramızda, rüya görmediğinden emin olmak için kendisini çimdikleme-mizi isteyenler bile oldu.

Bölüm 5

Ertesi sabah güneş doğarken uyandık, hemen kalkıp hazırlandık, ve araç gerecimizi bıraktığımız köye gitmek üzere yola çıktık. Aynı yollardan geçerek, karanlık çökmeden hemen önce köye vardık. Büyük bir banyan* ağacının altında kamp kurup, geceyi orada geçirdik. Ertesi sabah Emil geldi, onu karşımızda görünce hepimiz ona peşpeşe sorular sormaya başladık. O, tüm sorularımızı şöyle bir konuşmayla yanıtladı:

"Sorularınız beni şaşırtmadı, ve şimdi yanıtlayabileceklerimi memnuniyetle yanıtlayacağım; diğer yanıtları ise bizim işimize daha derinlemesine gireceğiniz bir zamana bırakacağım. Sizlere, inancımızın altında yatan büyük bir prensibi sizin anlayacağınız bir dille aktarmaya çalışacağım.

Hepimiz Gerçeği biliyoruz ve o doğru bir biçimde yorumlanmıştır. Her şey tek ve aynı kaynaktan gelir. Hepimiz evrensel zihin özü ile, Tanrı ile biriz. Aslında, hepimiz büyük bir aileyiz. Toplumsal sınıfı ya da dinî inancı her ne olursa olsun, her çocuk, doğan herkes bu büyük ailenin bir üyesidir.

Sizler, bizim ölümün kaçınılabılır bir şey olduğuna inanıp inanmadığımızı soruyorsunuz. Size Sidha'nın sözleriyle yanıt vereyim: İnsan bedeni, daha genç ve daha az gelişmiş kardeşlerimiz diye nitelendirdiğimiz bitkilerin ve hayvanların bedenleri gibi, tek bir hücreden gelişir. Bu tek hücre, be-

*banyan: Hindistan'da yetişen bir tür büyük meyve ağacı. (Ç.N.)

denin minicik mikroskobik bir birimidir. Birçok kez tekrarlanan bir gelişme ve bölünme süreciyle, bu hücre-biriminin minicik çekirdeği sonunda, milyonlarca hücreden oluşan tam bir insan bedenine dönüşür. Bu beden hücreleri farklı işlevlerde uzmanlaşırlar ama, esasen, kaynaklandıkları o tek hücrenin özelliklerini barındırırlar. Bu tek hücre, canlı yaşamın meşale-taşıyıcısı olarak görülebilir. O, yaşamın bu dünyada ilk ortaya çıktığı zamandan beri, Tanrı'nın gizli ateşini, yani tüm canlıların hayatietini kesintisiz bir biçimde kuşaktan kuşağa geçirir. Bu tek hücre sınırsız gençlik özelliğine sahiptir. Bu, beden denen grup hücreleri için de geçerlidir. Grup hücreleri, birçok kez tekrarlanan o tek hücreden kaynaklanır, ve onun bireysel özelliklerini barındırırlar. Bu özelliklerden biri de gizli yaşam ateşi, ya da Ebedi Gençlik'tir. Grup hücreleri ya da beden, sadece bildiğiniz kısa yaşam süresince o tek hücrenin koruyucusu olarak işlev yapar.

En kadim öğretmenlerimiz, bitki ve hayvandaki temel yaşam birliği tepkilerinin gerçeğini sezgisel olarak algılamışlardır. Bizler, bu kadim öğretmenlerin böyle dev bir banyan ağacının altında öğrencilerine şunları söylediklerini hayal edebiliriz: Şu dev ağaca bakın. Bu ağaç kardeş ve bizlerde sürüp giden yaşamsal süreç temelde aynıdır. Bu çok yaşlı banyan'ın dallarındaki yapraklara ve tomurcuklara bir bakın, onlar ne kadar genç; onlar bu dev ağaca yaşam vermiş olan o tohum kadar gençler. Bitkinin ve insanın yaşam tepkileri birbirine benzediğinden, insan bitkinin deneyiminden yararlanabilir. Tıpkı yaşlı banyan'ın yapraklarının ve dallarının ucundaki tomurcukların ağacın kaynaklandığı tohum kadar genç olması gibi, insanın bedenini oluşturan grup hücrelerinin de yavaş yavaş canlılığını yitirip ölmeleri gerekmez; onlar da o tek hücre gibi hep genç kalabilirler. Gerçekten de, bedeninizin, kaynaklandığı o canlı tohum kadar genç ve canlı kalmaması için hiçbir neden yoktur. Daima büyüyüp yayı-

lan, ve ebedi yaşamın bir simgesi olan banyan ağacı bir kazaya uğramadıkça ölmez. Görünüşe göre, banyan ağacının içinde, onun hücrelerinin yaşamsal enerjisine zarar verecek -ve doğal bir yasadan kaynaklanan- bir bozulma ya da yaşlanma işlemi vuku bulmaz. Aynı şey tanrısal insan formu için de geçerlidir.

İnsan için de -bedenin kazaya uğraması dışında- ölüm ya da bozulma ile ilgili bir doğal yasa yoktur. İnsanın bedeninde ya da grup hücrelerinde kaçınılmaz bir yaşlanma işlemi, bireyi yavaş yavaş felce uğratabilecek hiçbir şey yoktur. O halde, ölüm sakınılabilecek bir kazadır. Hastalık, her şeyden önce, bedende -zihinle yansıtılan- tatlı, sevinçli ruh huzurunun -yani, Santi'nin- yokluğudur. İnsanlığın ortak bir deneyimi olan, yaşlanmaya bağlı bozulma, insanın nedenle ilgili, zihnin ve bedenin belli hastalık durumlarıyla ilgili cehaletini örten bir ifadedir. Kazalar bile doğru zihinsel tutumla önlenabilir. Sidha şöyle der: 'Beden sağlığı öylesine korunabilir ki, o veba ve grip gibi bulaşıcı hastalıklara bile doğal olarak ve kolayca direnebilir.' Evet, Sidha, mikropları yutabilir ve hiçbir hastalığa yakalanmayabilir.

Gençlik, tanrısal insan formuna ekilen Tanrı'nın sevgi tohumudur. Gerçekten de, gençlik insanın içindeki tanrısallıktır; gençlik Ruhsal yaşamdır, güzel yaşamdır. O yaşayan ve seven tek yaşamdır; o ebedi bir yaşamdır. Yaşlanma ise Ruhsal-değildir, fanidir, güzel ve gerçek değildir. Korku düşünceleri, acı düşünceleri ve üzüntü düşünceleri yaşlanma denen olumsuzluğu yaratır. Sevinçli düşünceler, sevgi düşünceleri ve ideal düşünceler gençlik denen güzelliği yaratır. Yaşlılık, içinde gerçek mücevherin, gençlik mücevherinin yattığı bir kabuktan başka bir şey değildir.

Bu konuda ne yapabilirsiniz? Her şeyden önce, çocukluk bilincini kazanmaya çalışın. İçinizdeki Tanrısal Çocuğu hayal edin. Uykuya dalmadan önce kendi bilincinize şunu ha-

Ölümsüz Üstatlar

tırlatın: 'Şimdi, içimde daima genç, daima güzel olan Ruhsal bir mutluluk-bedeni bulunduğunu idrak ediyorum. Ben şimdi, bu gece, kusursuz güzellikte bir Ruhsal zihne, yüze, bedene, Tanrısal Çocuğun bedenine sahibim.' Uykuya dalarken bu onaylamayı tekrarlayın ve onun üzerinde sessizce meditasyon yapın. Sabah uyandığınızda, kendi kendinize yüksek sesle, 'Sevgili (kendi isminiz), içinde tanrısal bir simyacı var,' diye hatırlatın. Bu onaylamaların ruhsal gücüyle, siz uyurken bir değişim-dönüşüm ve içten doğru bir açılma meydana gelir; ve Ruh bu ruhsal bedeni, bu ruhsal tapınağı tamamen doldurur. İçinizdeki simyacı, ölü ve yıpranmış hücrelerin dağılıp gitmesini ve kalıcı bir sağlığa ve güzelliğe sahip bir cildin ortaya çıkmasını sağlar. Ebedi gençlik, gösteri halindeki tanrısal Sevgi'dir. Beden tapınağımın içindeki tanrısal simyacı sürekli yeni ve güzel hücreler yaratmaktadır. Gençlik ruhu benim tapınağımın, bu tanrısal insan formunun içindedir, ve her şey yolundadır. Om Santi! Santi! Santi! (Huzur! Huzur! Huzur!)

Bir çocuk gibi tatlı bir biçimde gülümsemeyi öğrenin. Ruhtan gelen bir gülümseme ruhsal gevşeme yaratır. Gerçek bir gülümseme gerçek bir güzelliştir. O, 'İçinizdeki Ölümsüz Hükümdarın' sanat eseridir. Şöyle onaylamak iyidir: 'Ben tüm dünya için hayırlı bir düşünce düşünürüm. Dilerim, tüm dünya mutlu ve kutsanmış olsun.' Günlük işlere girişmeden önce şöyle bir onaylamada bulunun: 'Benim içimde mükemmel bir form var; o Tanrısal formdur. Ben şimdi, olmayı arzu ettiğim her şeyim! Her gün, onu gerçekten tezahür ettirene dek, güzel varlığımı gözümde canlandırıyorum! Ben bir Tanrısal Çocuğum, benim tüm ihtiyaçlarım şimdi ve ebediyen karşılanıyor!'

Kendinizi heyecanlandırmayı ve neşelendirmeyi öğrenin. 'Sonsuz Sevgi, mükemmel yaşamıyla zihnimi dolduruyor ve bedenimi heyecanlandırıyor,' diye onaylayın. Kendi-

nizle ilgili her şeyi parlak ve güzel kılın. Bir mizah duygusu geliştirin. Güneş ışığının tadını çıkarın.

Benim Sidha öğretisinden alıntı yaptığımın farkındasınız. Onlar bilinen en eski öğretmenlerdir, ve onların öğretisi yazılı tarihin binlerce yıl öncesine dayanır. İnsanlık daha uygarlığın basit sanatlarını bilmeden önce, onlar insanlara öğretiyor ve hayatın daha iyi bir yolunu gösteriyorlardı. Hükümdarlar sistemi, onların öğretisinden kaynaklanmıştır. Ama, ne varki, bu hükümdarlar çok geçmeden, onlar vasıtasıyla Kendini ifade edenin Tanrı olduğu idrakinden sapmışlardır. İşi yapanın kendileri, o kişi olduğunu düşünerek Ruh-sal olanı gözden kaybetmiş, ve her şeyin tek kaynaktan, Tanrı'dan geldiğini unutarak, kişisel ya da maddi olanı meydana getirmişlerdir. Bu hükümdarların kişisel kavramları büyük inanç ayrılıklarına ve geniş düşünce farklılığına yol açmıştır. Bizim kavramımıza göre, Babil Kulesi budur. Sidha, çağlar boyunca, Kendini insanlık ve tüm yarattıkları vasıtasıyla ifade eden Tanrı'nın gerçek yöntemlerini korumuş, Tanrı'nın Herşey olduğunu ve her şey yoluyla tezahür edenin Tanrı olduğunu idrak etmiştir. Onlar bu öğretiden asla sapmamış, böylece, büyük temel Gerçeği korumuşlardır."

Bölüm 6

Himalayaları geçmeden önce yapacak epey işimiz vardı, bu yüzden bu köyü geçici olarak merkez edinmeye, onun bunun için en uygun yer olduğuna karar verdik. Emil'i gözlemlemesi için ilk köyde bıraktığımız arkadaşımız da bizim ardımızdan, beş gün sonra bu köye geldi. Onunla konuştuğumuzda, Emil'in sözlerini doğrulayarak, Emil'in bizimle buluşacağı gün yaklaşık saat dörde kadar onunla sohbet ettiğini bildirdi. Bu sohbetten sonra, Emil bizimle buluşması gerektiğini söylemişti. Sonra odadaki yatağın üzerine uzanmıştı ve bedeni, sanki uykuya dalmış gibi, birden hareketsizleşmişti. Emil'in bedeni akşam saat yediye kadar bu halde kalmış, sonra yavaş yavaş belirsizleşmeye başlayıp, en sonunda tamamen gözden kaybolmuştu. Emil, o akşam saat yedide bu köydeki konuk evinde bizimle buluşmuştu.

Mevsim henüz bizim dağları geçmeye kalkışabileceğimiz kadar ilerlememişti. Bizim için derken, tabii, bununla bizim grubumuzun üyelerini kastediyorum. O sırada artık kendimizi sadece engeller olarak görmeye başlamıştık. Üç harika dostumuzun -hepsine harika diyorum, çünkü gerçekten öyleydiler- bizim katettiğimiz mesafeyi bizden çok daha kısa bir sürede katedebileceklerinin farkındaydık; ancak, onlar bu durumdan hiç yakınmıyorlardı.

Merkez tuttuğumuz bu köyden ya Jast'ın ya da Neprow'un eşliğinde ayrılarak birkaç kısa gezi yaptık, ve her seferin-

de, onlar en yüksek niteliklerini ve değerlerini gösterdiler. Bu gezilerden birinde, "Sessizlik Tapınağı" ya da "Ellerle Yapılmamış Tapınak" denilen bir tapınağın bulunduğu bir köye gittik; ve bu sırada Emil, Jast ve Neprow da bize eşlik ettiler. Bu köy, bu tapınağı ve tapınağın koruyucularının evlerini içeriyordu. Burası, vahşi hayvanların saldırıları ve salgın hastalık yüzünden harabeye dönmüş bir köyün eski yerinde kurulmuştu. Bize söylendiğine göre, Üstatlar bu yeri ziyaret ettiklerinde, üç bin kişilik nüfustan geriye çok az kişinin kaldığını görmüşlerdi. Onlar bu insanlara yardım etmişler, ve böylece vahşi hayvanların saldırıları ve salgın hastalık son bulmuştu. Köylüler, eğer sağ kalırlarsa, o andan itibaren yaşamlarını Tanrı'ya adayacaklarına, O'nun istediği her şekilde Tanrı'ya hizmet edeceklerine yemin etmişlerdi. Üstatlar oradan ayrılmışlar, ve daha sonra geri döndüklerinde, bu tapınağın kurulduğunu ve koruyuculuğunu da köylülerin üstlendiğini görmüşlerdi.

Tapınak çok güzeldi, geniş bir kırsal alana tepeden bakan bir yüksekliğe kurulmuştu. Yaklaşık altı bin yıllıktı, beyaz mermerden yapılmıştı, ve -işin inanılmaz yanı- asla onarıma ihtiyaç duymamıştı. Tapınağın bir parçası koparıldığında, o hemen, kendiliğinden yenileniyordu; ve grubumuzun üyeleri buna bizzat tanık oldular.

Oraya gittiğimizde, Emil, "Buna Sessizlik Tapınağı, ya da Güç Yeri deniyor," diyerek söze başladı:

"Sessizlik güçtür. Çünkü biz zihinde sessizlik yerine eriştiğimizde, güç yerine -her şeyin bir olduğu, bir güç olduğu, Tanrı olduğu yere- de erişmiş oluruz. 'Sessiz ol ve Ben'im Tanrı olduğumu (BEN'İM'in Tanrı olduğunu) bil,' sözünün anlamı budur. Dağılmış güç, gürültüdür. Konsantre olmuş güç, sessizliktir. Konsantrasyon (tüm dikkatini bir merkezde odaklama) yoluyla tüm kuvvetimizi bir kuvvet noktasına yönlendirdiğimizde, sessizlik içinde Tanrı ile temasa geçer,

Ölümsüz Üstatlar

O'nunla ve dolayısıyla tüm güç ile bir oluruz. Bu, insanın kökenidir. 'Ben ve Baba bir'iz,' sözünü düşünün. Tanrı'nın gücüyle bir olmanın tek bir yolu vardır e o, Tanrı ile bilinçli olarak temas kurmaktır. Bunu kendi dışınızda yapamazsınız, çünkü Tanrı içinizden doğru tezahür eder. 'Tanrı Kendi kutsal tapınağındadır; tüm dünya O'nun önünde sessiz kalsın,' sözü bunun için söylenmiştir. Biz ancak, dışarıdan içimizin sessizliğine döndüğümüzde, Tanrı ile bilinçli olarak birleşmeyi umut edebiliriz. O zaman, O'nun gücünü kullanabileceğimizi idrak eder, ve onu her zaman kullanırız. O zaman, O'nun gücüyle bir olduğumuzu biliriz.

İşte o zaman insanlık anlayacak. O zaman, insan kendini aldatmayı, kibiri ve boş şeyleri bırakmayı öğrenecek. O, kendi cehaletini ve küçüklüğünü idrak edecek. O zaman, o öğrenmeye hazır olacak. O, kibirli bir insana bir şey öğretilmeyeceğini, ancak alçak gönüllü insanın Gerçeği algılayabileceğini bilecek. O zaman onun ayakları yere sağlam bir biçimde basacak, ve o artık hiç tökezlemeyip, kararlı bir biçimde dengede kalacak.

Tanrı'nın tek güç, öz ve zekâ olduğunu fark etmek ilk başta kafa karıştırıcı olabilir. Ama, insan Tanrı'nın gerçek doğasını idrak ettiğinde ve O'nu aktif bir biçimde ifade ettiğinde, bu gücü her zaman kullanabilecek. O, O'nun gücüyle her zaman -yemek yerken, koşarken, nefes alırken ya da önündeki büyük işi yaparken- bilinçli olarak temas kurduğunu bilecek. İnsan, Tanrı'nın daha büyük işlerini yapmayı öğrenmemiştir, çünkü o Tanrı'nın gücünün büyüklüğünü idrak etmemiş ve bu gücü kullanabileceğini anlamamıştır.

Biz yüksek sesle boş tekrarlamalar yaptığımızda ya da çok konuştuğumuzda Tanrı bizi iştirmez. Biz O'nu içimizdeki Mesih, içimizdeki o görünmez bağlantı vasıtasıyla aramalıyız. İçimizdeki Tanrı'ya Ruhen ve Gerçekten ibadet ettiğimizde, O, kendisini O'na içtenlikle açan o ruhun çağrılarını

işidir. Tanrı ile gizlice bağlantı kuran insan, kendi içinden akan gücü, her arzusunun gerçekleşmesi şeklinde hissedecektir. Tanrı'yı kendi ruhunun gizli yerinde gören ve orada kalan insanı, Tanrı açıkça ödüllendirecektir. Üstat İsa, Tanrı ile bireysel temasını çok sık olarak açıklamıştı. O, sürekli olarak, içindeki Tanrı ile bilinçli bir iletişimi sürdürmüştü. Ve bu gizli içsel ilişki O'nu çok güçlendirmişti. O, Tanrı'nın yangınlar, depremler ya da fırtınalar aracılığıyla değil, kendi ruhumuzun derinlerindeki o dingin, küçük ses aracılığıyla konuştuğunu anlamıştı.

İnsan bunu öğrendiğinde sakin, dengeli ve ağırbaşlı hale gelecektir. O her şeyi düşünüp, akıl süzgecinden geçirmeyi öğrenecektir. Eski fikirler dağılıp gidecek, ve o yeni fikirlere uyumlanacaktır. İnsan, çok geçmeden, sistemin rahatlığını ve verimliliğini görecektir. O, en sonunda, kafasını karıştıran, onu şaşkınlığa ve sıkıntıya düşüren tüm soruları ve sorunları bu sessiz saate taşımayı öğrenecektir. Orada o bu sorunları çözemeyebilir, ama onları tanıyacak, onlara aşına olacaktır. O zaman, insan gün boyunca boş yere telaşla koşturup mücadele etmek zorunda kalmayacaktır.

Eğer insan büyük yabancıyı -yani, kendisini- tanıyacaksa, bırakın o kendi küçük tapınağına girip kapıyı kapatsın. Orada, o en tehlikeli düşmanını bulacak ve ona hâkim olmayı öğrenecektir. O, kendi gerçek benliğini bulacaktır. Orada o en hakiki dostunu, en bilge öğretmenini, en güvenli danışmanını -yine, kendisini- bulacaktır. Orada o, Tanrı'nın sonsuz ateş olarak, tüm iyiliğin ve tüm gücün kaynağı olarak bulunduğu sunağı, kendisini bulacaktır. O, Tanrı'nın sessizliğin en derin yerinde bulunduğunu bilecektir. O, kendi içinde Kutsalların Kutsalı'nın bulunduğunu görecektir. O, her arzusunun Tanrı'nın zihninde bulunduğunu ve dolayısıyla Tanrı'nın arzusu olduğunu hissedecek ve bilecektir. O, Tanrı ile insanın, Baba ile Oğul'un ilişkisinin yakınlığını hissede-

cek ve bilecektir. O -tıpkı ruhunun ve bedeninin iki ayrı şey olarak görünmesi gibi- iki ayrı şey gibi görünen Tanrı ile insanın bu ayrılığının sadece bilinçte olduğunu, ama gerçekte onların bir olduğunu idrak edecektir.

Tanrı yeri ve göğü doldurur. Eyüb'e sessizlik içinde gelen büyük vahiy buydu. O, maddiyet taşı üzerinde uyumuştı. Sonra, birden, ilahi bir aydınlanmayla o, dıştağının sadece içte tutulan imgenin ifadesi olduğunu gördü. O, bundan o kadar etkilendi ki, şöyle haykırdı: 'Kesinlikle Rab (ya da yasa) bu yerededir (toprakta ya da bedendedir) ve ben bunu bilmiyordum. Bu, Tanrı'nın evinden başka bir şey değildir ve bu cennetin giriş kapısıdır.' İnsan, Eyüb'ün yapmış olduğu gibi, cennetin gerçek giriş kapısının kendi bilinci olduğunu idrak edecektir.

İşte, bizim de, En Yüksek Olan'ın sessiz gizli yerine girebilmek ve yaratılmış her şeyin ta merkezinde olduğumuzu, görünen ve görünmeyen her şeyle bir olduğumuzu, Her Yerde Hazır ve Nâzır Olan olduğumuzu görmek için -Eyüb'e o vizyonda gösterilen- o bilinç 'merdivenini' tırmanmamız gerekir. Eyüb'ün vizyonunda, ona yerden yükselip göğe erişen bir merdiven gösterilmişti. O, Tanrı'nın meleklerinin o merdivenden inip çıktıklarını -yani, Tanrı'nın fikirlerinin Ruh' tan forma indiklerini ve tekrar yükseldiklerini- görmüştü. Bu, 'gökler ona açıldığında' İsa'ya gelen aynı vahiydi; O, o sırada, tanrısal Zihin'de düşünülen fikirlerin ifade bulduklarını ve form olarak tezahür ettiklerini gösteren harikulade ifade yasasını görmüştü. Bu ifade yasası Üstada o kadar mükemmel bir biçimde gösterilmişti ki, O bir anda, tüm formun, onunla ilgili bir bilinç değişimiyle, dönüşüme ya da form değişikliğine uğratılabileceğini görmüştü. O, önce, insanların açlığını doyurmak amacıyla taşları ekmeğe dönüştürmek için dayanılmaz bir istek duymuştu; ama bu ifade yasasının ifşasıyla birlikte, tüm görünen formlar gibi, taşla-

rın da Evrensel Zihin Özü'nden, Tanrı'dan kaynaklandıkları, onların kendi başlarına tanrısal Zihnin gerçek ifadeleri oldukları; ve arzulanan (forma dönüşmemiş) her şeyin yaratılmaya (forma dönüşmeye) hazır olarak hâlâ bu Evrensel Zihin Özü'nde bulunduğu yolunda doğru anlayış da gelmişti. Böylece, ekmek ihtiyacı, onunla ekmeğin ya da diğer her türlü ihtiyacın yaratılacağı özün sınırsız bir biçimde el altında olduğunu, ve tıpkı taşların ondan yaratılabileceği gibi, ekmeğin de bu özden yaratılabileceğini göstermişti. İnsanın sahip olduğu her iyi arzu Tanrı'nın arzusudur; dolayısıyla, Evrensel Tanrı Özü'nde her arzuyu gerçekleştirecek sınırsız bir mevcut vardır. Yapmamız gereken tek şey, Tanrı'nın bizim için çoktan yaratmış olduğu şeyi kullanmayı öğrenmektir; ve O, bizim her türlü sınırlamadan kurtulup 'tam özgür' olabilmemiz için, bunu yapmamızı ister.

İsa, 'Kapı BEN'İM,' dediğinde, bununla, her ruhtaki BEN'İM'in -Tanrı olan BEN'İM'in yaşamının, gücünün ve özünün birey vasıtasıyla ifade bulduğu- kapı olduğunu kastetmişti. Bu, BEN'İM tek bir ifade yoluna sahiptir; O fikir, düşünce, söz ve eylemle ifade edilir. Güç, öz, zekâ olan bu BEN'İM Tanrı Varlığı'na bilinç tarafından form verilir. İşte bu yüzden, Üstat, 'O, imanınıza göre gerçekleşecektir' ve 'İnananlar için her şey mümkündür,' demiştir.

Şimdi biz görüyoruz ki Tanrı ruhun içinde güç, öz ve zekâ olarak -ya da ruhsal terimlerle, bilgelik, sevgi ve gerçek olarak bulunur, ve o bilinç yoluyla forma dönüştürülür ya da ifade edilir. Tanrı'nın sonsuz zihninde ve insanda bulunan bilinç, zihinde tutulan kavram ya da inanç tarafından belirlenir. Formlarımızın, yani bedeninin yaşlanıp ölmesine neden olan şey, Ruh'tan ayrı olduğumuz inancıdır. Ruh'un her şey olduğunu ve formun sürekli olarak Ruh'tan ifade edildiğini gördüğümüzde, o zaman Ruh'tan doğmuş ya da üretilmiş olanın Ruh olduğunu da anlayacağız.

Bu bilinçle gözler önüne serilmesi gereken bir sonraki büyük gerçek, her bireyin, tanrısal Zihninin bir kavramı olduğundan, o zihinde kusursuz bir fikir olarak tutulduğudur. Hiçbir insan kendisini düşünüp tasarlamak zorunda değildir. Biz kusursuz bir biçimde düşünülüp tasarlandık ve daima Tanrı'nın kusursuz zihninde kusursuz varlıklar olarak tutulduk. Bu idraki bilincimize getirerek, tanrısal Zihin ile temas kurabilir ve böylece Tanrı'nın çoktan bizim için düşünüp tasarlamış olduğu şeyi yeniden-tasarlayabiliriz. Bu, İsa'nın, 'yeniden doğmak' dediği şeydir. O sessizliğin bize sunacağı büyük armağandır; çünkü Tanrı-zihni ile temasa geçerek Tanrı-zihni ile düşünebilir; ve kendimizi, olduğumuzu sandığımız gibi değil, gerçekte olduğumuz gibi bilebiliriz. Biz doğru düşünce yoluyla Tanrı-zihni ile temasa geçer ve böylece doğru bir ifade meydana getiririz; oysa geçmişte belki, doğru-olmayan düşünceyle doğru-olmayan bir ifade meydana getirmiştik. Ama, form ister kusursuz ister kusurlu olsun, formun Varlığı kusursuz Tanrı-gücü, özü ve zekâsıdır. Bizim değiştirmek istediğimiz şey form'un Varlığı değil, Varlığın üstlenmiş olduğu form'dur. Bu, zihninin yenilenmesiyle, ya da kusurlu kavramdan kusursuz kavrama, insanın düşüncesinden Tanrı'nın düşüncesine doğru bir değişimle yapılmalıdır. O halde, Tanrı'yı bulmak, O'nunla temas kurmak, O'nunla Bir olmak ve O'nu ortaya çıkarıp ifade etmek son derece önemlidir. Kişisel zihninin dinginleşip sessizleşmesi eşit derecede önemlidir, ki böylece Tanrı-zihni tüm ihtişamıyla bilinci aydınlatabilir. O bunu yaptığında, o zaman biz 'doğruluk -doğru kullanım- güneşinin, kanatlarında şifa ile nasıl yükseleceğini' anlayacağız. Tanrı'nın zihni, bilinci -güneş ışığının karanlık bir odayı doldurduğu gibi- doldurur. Evrensel Zihninin kişisel zihne akışı, dışarıdaki havanın enginliğinin uzun zamandır kapalı kalmış, kirli havayla dolu bir bölmeye girişi gibidir. O tek başına en yüksek olarak du-

rur, ve biz tek bir tapınak kurmamız gerektiğini idrak ederiz. Yaşayan Tanrı'nın Tapınağı, daha küçüğün daha büyükle bir olması yoluyla, daha büyüğün daha küçükle birleşmesidir. Saflığı bozan şey, daha küçüğün daha büyükten ayrılmasıydı. Saflığı ise onların birleşmesi sağlar, böylece artık daha büyük ve daha küçük yoktur; sadece tek bir iyi, bütün, saf hava vardır. Bizim Tanrı'nın Bir olduğunu ve görünen ve görünmeyen her şeyin O'nunla Bir olduğunu bilmemiz gerekir. O'ndan ayrılık günaha, hastalığa, yoksulluğa ve ölüme neden olmuştur. O'nunla birleşme, insanın bütün bir Varlık haline gelmesine ya da bütün olmanın bilincine varmasına neden olur.

Birlikten ayrılık, meleklerin bilinç merdiveninden aşağıya inişleridir. Birliğe dönüş ise meleklerin bu merdivenden yukarı çıkışlarıdır. Merdivenden iniş iyidir, çünkü birlik o zaman farklılık ve çeşitlilik içinde ifade edilmiş olur, ama bu farklılık ve çeşitlilikte bir ayrılık kavramı olması gerekmez. Bu farklılık ve çeşitlilik, kişisel ya da dışsal görüş noktasından, ayrılık olarak yanlış anlaşılmıştır. Her bir ruh için büyük çalışma, kişisel görüş noktasını, bilinçte bütünle bir hale gelecek kadar yükseltmektir. Herkes aynı yerde, görünen ve görünmeyen her şeyin bir Tanrı'dan kaynaklandığının anlaşıldığı o bilinç yerinde buluşabildiğinde, o zaman biz Tecelli Dağı'na* çıkmış oluruz. Önce, İsa'yı ve O'nunla birlikte Musa'yı ve İlyas Paygamberi görürüz; ya da Yasa ve Kehaneti, ve Mesih'i (insanın içindeki, Tanrı'yı bilme gücünü); ve üç ta-

*Tecelli Dağı: (İncil'e göre) Üç havari, bir dağın doruğunda bulunan İsa'nın görünümünün görkemli bir biçimde değiştiğini, yüzünün güneş parlaklığında ışıladığını, giysisinin göz kamaştıran bir beyazlığa döndüğünü görürler. Geçmişin iki peygamberi, Musa ve İlyas O'nunla konuşmaktadır. Havarilerden biri, İsa'ya, "Rabbi, bizim için burada bulunmak iyidir; biri sana, biri Musa'ya, ve biri de İlyas'a üç çardak kuralım," der. Sonra parlak bir bulut dağın tepesinde alçalır. Bulutun arasından tanrısal bir ses duyulur: "Benim sevgili Oğlum budur. O'nu dinleyin." Havariler korkuyla yere kapanırlar. Tekrar doğrulduklarında, karşılarında İsa'dan başka kimseyi göremezler. (Ç.N.)

Ölümsüz Üstatlar

tapınak inşa etmeyi düşünürüz, ama sonra daha derin bir anlam ortaya çıkar. Bize, insanın ölümsüzlüğünün idraki, ve tanrısallığın asla kaybolmadığının, Tanrısallığın insanın ölümsüz, ebedi olduğunun bilgisi sunulmuştur. Sonra Musa -Yasa- ve İlyas -Kehanet- gözden kaybolur; ve Mesih tek başına en yüksek olarak durur, ve biz kendi benliğimiz içinde tek bir tapınak -Yaşayan Tanrı'nın Tapınağı'nı- inşa etmemiz gerektiğini idrak ederiz. Sonra Kutsal Ruh bilinci doldurur ve artık günah, hastalık, yoksulluk ve ölüm yanlıgıları ortadan kalkar. Sessizliğin büyük amacı budur.

Bir parça yonttuğunuzda hemen kendi kendini onaran bu tapınak, beden tapınağımızı simgeler. Bu, Büyük Üstadın sözünü ettiğı, burada dünyada oluşturuncağımız, ellerle inşa edilmemiş, semâvi âlemde ebedi olan tapınaktır."

Bölüm 7

Bu küçük geziden geri döndüğümüzde, köyde birçok yabancının toplanmış olduğunu gördük. Ne olduğunu sorunca, onların çevredeki köylerden geldiklerini, ve yine oraya gelen Üstatlar'la birlikte bir tür hac yolculuğuna çıkmaya hazırlandıklarını öğrendik. Gidecekleri yer, oraya 225 mil uzaklıktaki bir köydü. Buna şaşırdık, çünkü biz o yönden gelmiştik ve yolun bir kum çölünden geçtiğini görmüştük. Aslında bu, rüzgârın ileri geri kaydırduğu kum tepeleriyle kaplı ve çok az bitki örtüsünün bulunduğu yüksek bir düzlüktü. Bu çölün ötesinde, yol, Himalayalar'ın bir uzantısı olan küçük bir dağ silsilesine uzanıyordu. O akşam dostlarımız bizi de bu yolculuğa katılmaya davet ettiler ve, esas Himalayaları geçmeden önce köye geri döneceğimiz için, araç gerecimizin ağır bölümünü yanımıza almamızın gerekmediğini söylediler. Bu hac seferi o Pazartesi günü başlayacaktı.

Elbette, Jast ve Neprow her şeyi hazır etmişlerdi, ve o Pazartesi sabahı erkenden, yaklaşık üç yüz kişiyle birlikte yola çıktık. Bu insanların büyük bölümü hasta ve sakattı, ve bu yolculuğa da gittikleri yerde şifa bulma umuduyla çıkmışlardı. Cumartesi gününe dek her şey yolunda gitti, herhangi bir sıkıntı ve güçlükle karşılaşmadık; ancak o gün, o vakte kadar hiç yaşamadığımız çok şiddetli bir fırtına çıktı. Üç gün üç gece boyunca yağınur sağanak halinde yağdı; dediklerine göre, bu yazın öncüsü olan bir sağanaktı. Biz çok elverişli bir

yerde kamp kurmuştuk, bu yüzden fırtınadan hiçbir zarar görmedik. En büyük endişemiz, erzağımızın tükenmesiydi; yanımızda sadece yolculuğa yetecek kadar erzak olduğundan ve bu gecikme hesaba katılmadığından, bu gecikmenin büyük bir sıkıntı yaratacağından korkuyorduk. Erzak sağlayacağımız hiçbir yer olmadığından, bunun için tekrar 120 mil uzaklıktaki başlangıç noktamıza dönmek zorunda olduğumuzdan, ve bu yolun da büyük bölümü o kum çölünden geçtiğinden, bu gecikme bize iki kat ciddi görünüyordu.

En nihayet, Perşembe sabahı güneş berrak bir biçimde doğdu, hava açılmıştı. Ama, biz bir an önce yola çıkmayı beklerken, bize daha rahat bir biçimde ilerleyebilmek için yollar kuruyana ve nehirler çekilene dek orada bekleyeceğimiz söylendi. Hepimiz erzağımız tükenecek diye korkuyorduk, ve grubumuzdan biri bu korkuyu dile getirdi. O zaman, tüm erzaktan ve araç gereçten sorumlu olan Emil yanımıza gelip, gülümseyerek şöyle dedi:

"Korkmanız gerekmez. Tanrı büyük küçük tüm yaratıklarını gözetmez mi, ve biz O'nun yarattıkları değil miyiz? Bakın, siz şimdi benim elimde bir avuç mısır tohumu görüyorsunuz. Ben onları ekeceğim. Bu eylemle ben mısır istediğimi kesin bir biçimde belirtmiş oldum. Ben mısırı zihnimde oluşturdum. Ben yasayı yerine getirdim ve mevsimi geldiğinde o ortaya çıkacaktır. Peki, bizim mısır yetiştirmek için Doğa'nın yavaş gelişiminin gerektirdiği uzun ve ağır süreci beklememiz gerekir mi? Eğer öyleyse, biz mısır elde etmek için uzun bir zaman sıkıntı içinde beklemek zorunda kalırız. Onu üretmek için, bize Tanrı tarafından sunulmuş daha yüksek ya da daha mükemmel bir yasayı neden kullanmamalı? Gereken tek şey, sessizleşip mısırı gözümüzde canlandırmak ya da idealleştirmektir; böylece, kurutulmuş ve kullanıma hazır bir mısır elde ederiz. Eğer kuşkulanıyorsanız, onu toplayıp, öğütüp, sonra ondan ekmek yapabilirsiniz." Orada, karşımız-

da, büyümüş ve kurutulmuş mısırlar duruyordu!

Biz mısırlara, gözlerimize inanamaz bir halde, şaşkın bakışlarla bakarken, Emil sözlerine şöyle devam etti: "Siz bunu gördünüz ve inandınız, ama neden daha mükemmel bir yasayı kullanıp, daha mükemmel bir şeyi ya da tam olarak istediğiniz şeyi -yani, ekmeği- meydana getirmemeli? Göreceksiniz ki, bu daha mükemmel, ya da sizin deyiminizle, daha süptil yasayı kullanarak, ben tam olarak ihtiyaç duyduğum şeyi -yani, ekmeği- yaratabilirim." Ve biz orada adeta büyülenmiş bir halde dururken, Emil'in ellerinde bir anda iri bir ekmek somunu belirdi! Ve sonra o, masaya, bizim önümüze toplam kırk somun ekmek koyana dek, bu "ekmek üretimi" devam etti! Emil sonra, şaşkınlıktan iri iri açılmış gözlerimize gülümseyerek bakarak, "Gördüğünüz gibi, herkese yetecek kadar ekmek var; eğer yeterli değilse, yetip de artana dek daha fazla ekmek yaratabiliriz," dedi. Hepimiz kendimize geldikten sonra bu ekmekleri afiyetle yedik, ve onların tadını gayet iyi bulduk.

Emil sonra şöyle devam etti: "İsa, Galile'de, havarisi Filipus'a 'Ekmeği nereden satın alacağız?' diye sorduğunda, bunu onu sınamak için yapmıştı; çünkü O orada toplanmış kalabalığı doyurmak için dışarıdan ekmek satın almak gerekmediğini gayet iyi biliyordu. O, orada havarilerine, Ruh tarafından çoğaltılan ekmeğin gücünü kanıtlamak için bir fırsat olduğunu görmüştü. İnsan fani kavramı içinde ne kadar sık bir biçimde Filipus'un düşünülmüş olduğu gibi düşünür! O, insan bilincinin bugün hesap ettiği gibi, eldeki görünen erzağı hesap ediyor, elinde ancak şu kadar ekmek ya da ekmek alacak para olduğunu düşünüyordu. Üstat ise Mesih Bilinci'ndeki birinin hiçbir sınırlama tanımadığını idrak etmişti. O sonra, Mesih Bilinci içinde, her şeyin kaynağı ve yaratıcısı olan Tanrı'ya baktı, ve elinde bulunan ve her isteğini karşılayacak güç ve öz için şükretti. Sonra, ekmeği bölüp,

Ölümsüz Üstatlar

dışsal ihtiyaç içinde olanlara bu ekmeği dağıttı; herkesin karnı doyduktan sonra geriye on iki sepet ekmek arttı. Üstat asla, bir başkasının fazla-erzağının O'nun ya da başkasının ihtiyacını karşılamasına bel bağlamadı. O, erzağımızın, tüm ihtiyaçları karşılayabilecek Evrensel Öz'de bulunduğunu, ve yapmamız gereken tek şeyin ihtiyacımızı bu Öz'den yaratmak ya da tezahür ettirmek olduğunu öğretti. İlyas Peygamber, dul bir kadının yağını kat kat çoğalttığında da aynı şey olmuştu. O, fazla yağı olan birine başvurmamıştı; çünkü böyle yapsaydı sağlayacağı yardım sınırlı olurdu. O, Evrensel Öz ile temas kurdu ve tüm kaplar yağla dolana dek dul kadının yağını çoğalttı. Eğer onu alacak kadar çok kap olsaydı, bu yağ bugüne dek çoğalmaya devam ederdi.

Bu hipnotizma değildir. Hiçbiriniz hipnotik bir büyü altında olduğunuzu hissetmiyorsunuz. Bakın, tek hipnotizma, her insanın Tanrı'nın mükemmel işlerini yapamayacağına, arzu ettiği her şeyi yaratamayacağına inanmayı içeren, kendi kendinize uyguladığınız hipnotizmadır. İhtiyacın kendisi yaratma arzusu değil midir? Sizler açılıp, Tanrı'nın bizim yaratmamızı istediği gibi yaratmak yerine, küçük kabuklarınıza çekilip kapanır ve 'Yapamam' dersiniz, ve Tanrı'dan ayrı varlıklar olduğunuza gerçekten inanacak kadar kendi kendinizi hipnotize edersiniz. Böylece, sonuçta mükemmel yaratımınıza ya da ifadenize erişemezsiniz. Sizler Tanrı'nın Kendisini sizin vasıtanızla mükemmel bir biçimde ifade etmesine izin vermiyorsunuz, oysa O bunu yapmayı arzular. Büyük Üstat, 'Benim yaptığım işleri siz de yapacaksınız, ve bunlardan daha büyük işler yapacaksınız,' demedi mi? O'nun bu dünyadaki gerçek misyonu, bizim, Tanrı'nın Çocukları olarak, ya da gerçek halindeki insan olarak, Tanrı'nın yaptığı kadar mükemmel ve uyumlu bir biçimde yaratabileceğimizi göstermek değil miydi? O, kör bir adama, gidip gözlerini Siloam havuzunda yıkamasını söylediğinde, ve böylece onun

gözleri açıldığında, bunun herkesin gözlerini açması niyet edilmemiş miydi? Herkes O'nun, Tanrı tarafından, Tanrı'nın bizim tam olarak Kendi yarattığı gibi yaratmamızı istediğini; herkesin -kendi içindeki Mesih'i tanıyarak- İsa'nın mükemmel işlerini yapabileceğini göstermek için gönderildiğini görmeliydi.

Ben bir adım daha ileri gidebilirim. Bakın, az önce benim elimde bir ekmek somunu olduğunu, ama sonra onun ateşte yanmış gibi tükenip yok olduğunu gördünüz. Ne oldu? Ben, düşüncemi tezahür ettiren mükemmel yasayı -müzik ya da matematik veya diğer sözde doğal yasalar kadar kesin olan bu mükemmel yasayı- kötüye kullandım, ya da doğru kullanmadım, ve meydana getirdiğim şeyi yok ettim. Ama, eğer ben bu mükemmel yasayı kötüye kullanırken ısrar etseydim, o sadece benim yarattığım şeyi değil, beni, yani yaratana da yok ederdi.

Ekmek gerçekten yok olmuş mudur? Formun değiştiğini kabul etmeliyiz, çünkü ekmeğin yerinde şimdi küçük bir toz yığını vardır. Ancak, gerçekte o kaynaklandığı Evrensel Öz'e geri dönmüştür. O şimdi, tezahür etmemiş formda, tekrar tezahür ettirilmeyi beklemektedir. Yanarak, çürüyerek ya da başka bir yolla gözümüzün önünden kaybolan tüm formlar için de aynı şey geçerlidir. Onlar da kaynaklandıkları Evrensel Öz'e, Tanrı'ya geri dönerler. 'Gökten inen her şey göğe yükselmelidir' sözünün anlamı budur.

Kısa bir süre önce siz, size göre ortada belli bir neden olmadan, bir bardak suyun içinde bir buz parçasının oluştuğunu gördünüz. Aslında o, ekmeği yaratmakla aynı şeydi. Ben her birini insanlığa yararlı olmak için kullandığım, ya da yasaya uygun olarak çalıştığım, veya Tanrı'nın herkesin ifade etmesini istediği gibi ifade ettiğim sürece, ekmeği olduğu gibi, buzı elde etmek için de bu yasayı kullanabilirim. Herkes için ekmek ya da buz -veya arzu edilen her şeyi- yapmak iyi-

Ölümsüz Üstatlar

dir; ve herkes bu şeyleri yapabileceği aşamaya doğru azimle ilerlemelidir. Şunu göremiyor musunuz ki, en yüksek yasayı, Tanrı'nın mutlak yasasını kullanarak, ihtiyaç duyduğunuz şeyi ya da zihninizde en yüksek fikriniz olarak düşünüp tasarladığınız şeyi yaratabilir, ve böylece daha tam bir biçimde tezahür ettirerek, Tanrı'yı daha tam bir biçimde hoşnut edebilirsiniz.

Bu, tüm diğer esaretlerden olduğu gibi, ticari esaretten de kurtulmayı ima etmez mi? Benim gördüğüm kadarıyla, önümüzdeki yıllarda ticari esaret tüm esaretlerin en büyüğü olacaktır. Eğer o şimdi ilerlediği hızda giderse, insana, ruha ve bedene hükmedecektir, ve o kendisini ve onunla ilgilenenleri tüketmekten başka bir şey yapamaz. Ticari geleneklerin (ilke, yöntem ve uygulamaların) ilk önce yüksek bir ruhsal düzeyde başladığına kuşku yoktur; ancak -yaratmak için kullanılan güç yok edecek güç haline gelene dek- maddeciliğin ona nüfuz etmesine izin verilmiştir. Eğer doğru biçimde kullanılmazsa, yaratmak için kullanılan güç daima yok eder. Ticaretçiliğin baskısı ve üzerimizdeki sınırlamalar bizleri bu koşulların üstesinden gelmemiz gerektiğini görmeye zorlamıyor mu? Bu basitçe, bizim Tanrı'nın mükemmel işlerini yapmamız, bilincimizi Mesih Bilinci'ne yükseltmemiz gerektiğini idrak ederek yapılamaz mı? Bu, Büyük Üstadın dünyada yaşarken bizlere öğrettiği şey değil midir?

Sevgili kardeşlerim, başlangıçta Söz (Kelam) vardı ve Söz, Tanrı ile birlikteydi. O zaman, daha sonra oluşacak her şey Evrensel Zihin Özünde -ya da bazılarının dediği gibi, kaos içinde- tezahür etmemiş halde bulunuyordu. Bu, 'kaos' sözcüğü, düzensizliği, başıboşluğu ya da çatışma halini ifade edecek şekilde yanlış yorumlanmıştır. Oysa o, daima, onun vasıtasıyla tezahür edebileceği kesin, yaratıcı bir söz bekleyen gerçek bir derin, ruhani haldir.

Tanrı Prensibi, Evrensel Zihin Özünden dünyayı yarat-

mayı arzuladığında, Tanrı sessizdi ve derin düşünceye dalmıştı. Bir başka deyişle, Tanrı ideal bir dünyayı gördü; oluşacak dünyanın özünü -onun titreşimini düşürecek kadar uzun bir süre- zihinde tuttu; sonra Sözü söyledi ve dünya oluştu. Bir başka deyişle, Tanrı, dünyayı oluşturmak için gerekli özün içine akabileceği bir zihinsel kalıp imgeledi; ve o, bilinçte tutulan kalıba uygun olarak oluşan mükemmel bir form olarak ortaya çıktı.

Tüm bu şeyler Tanrı, yani Sonsuz Güç tarafından düşünülebilirdi. O, belirsiz bir zaman boyunca, onların oluşmalarını ve görünür hale gelmelerini istemiş olabilir. Eğer söylenen belirli söz form'suz eteri harekete geçirmeseydi, hiçbir şey yaratılamaz ya da görünür forma dönüştürülemezdi. Herşeye Kâdir Yaradan'ın bile düşünce ve arzularını tezahür ettirmek ve gerçekten düzenli formlar oluşturmak için, o belirli, olumlu "Olsun" sözü gerekmiştir. Böylece, bizim de o belirli adımı atmamız gerekir.

Tanrı, ideal mükemmel dünyayı her ayrıntısıyla zihinde tutmaktadır ve dünya, O'nun tüm çocuklarının, tüm yaratıklarının barış ve uyum içinde yaşayabilecekleri bir cennet ya da mükemmel yuva olarak ortaya çıkmak zorundadır. Bu, Tanrı'nın başlangıçta gördüğü ve halen zihninde tuttuğu mükemmel dünyadır, ve onun tezahür edeceği zaman bizim onu kabul etmemize bağlıdır. Bizler aynı yerde buluşup, hepimizin bir olduğumuzu, tıpkı bir organın tüm beden bir parçası oluşu gibi, hepimizin Tanrı'nın bir parçası olduğumuzu idrak ettiğimizde, o zaman dünya üzerinde Tanrısal âlemi, cenneti oluşturabiliriz.

Bunu tezahür ettirmek için, cennette hiçbir şeyin maddesel olmadığını idrak edin. Her şey Ruhsal'dır. Cennet denilen şeyin kusursuz bir bilinç hali olduğunu, şimdi burada, dünya üzerinde kusursuz bir dünya olduğunu, ve yapmamız gereken tek şeyin onu kabul etmek olduğunu idrak edin. O

Ölümsüz Üstatlar

burada, tüm çevremizdedir ve içsel gözümüzü açmamızı beklemektedir. Bu göz vasıtasıyla bedenlerimiz ışık olacaktır, bu ışık güneşin ya da ayın değil, Tanrı'nın ışığıdır; O, tam burada, varlığımızın en derin, en içteki bölümünde bulunmaktadır. Maddi hiçbir şeyin bulunmadığını, her şeyin özünde Ruhsal olduğunu yeterince idrak etmeliyiz. (Bizim için maddi bir evren yoktur, görünen Evren Ruhun bir tezahürüdür, ve dolayısıyla, özünde ruhsaldır ve Ruhun yasasıyla yönetilir. İşte Üstatlara güç veren bu bilgidir ve tüm bireysel gücün sırrı burada yatar.) Sonra -eğer onu idrak edebilirsek- şimdi burada olan o harikulade Tanrı-vergisi Ruhsal dünyayı düşünmeliyiz.

Tanrı'nın her şeyi bu şekilde yaratmış olduğunu görmüyor musunuz? Tanrı önce sessizleşip, düşünceye dalıp, ışığı görmüştür. Sonra O, 'Işık olsun' dedi ve öyle oldu. Aynı şekilde, O, 'Bir gökkubbe olsun,' dedi, ve öyle oldu; tüm diğer yaratımlar da aynı şekilde gerçekleşti. O, her bir formu ya da ideali bilinçte sabit tuttu, sonra sözü söyledi ve ideal meydana geldi. İnsan da aynı şekilde yaratıldı. Tanrı, 'İnsanı Kendi suretimizde yapalım, ve ona her şey üzerinde hâkimiyet verelim,' dedi. Tanrı, yani tüm iyilik, her şeyi iyi yarattı; bu yaratımların en büyüğü ve en sonuncusu olan insana her şey üzerinde tam hâkimiyet verdi. Sonra insan sadece iyiyi gördü, ve her şey iyiydi; ta ki insan kendini Tanrı'dan ayırıp dualiteyi, ya da ikiliği görene dek... Sonra o, düşüncesiyle, ikiliği, iyiyi ve zıddını yarattı; çünkü eğer ikilik varsa, onlar iyi ve kötü şeklinde birbirinin zıddı olacaktı. Böylece kötü, insanın gördüğü şeyi ifade etme ya da yaratma gücüyle -o mükemmel güçle- geldi. Eğer insan kötüyü görmemiş olsaydı, kötü'ye hiçbir ifade gücü verilmemiş olurdu. Sadece iyi ifade edilmiş olurdu ve biz Tanrı'nın bugün bizi gördüğü kadar mükemmel olurduk. O zaman -Tanrı'nın onu gördüğü gibi, ve onu tezahür ettirmek için hepimizin görmesi gerektiği

gibi- cennet her zaman dünya üzerinde olurdu. Büyük Üstadın, 'Ben cennetten geldim' demeye tamamen hakkı vardı; çünkü her şey cennetten, yani Evrensel Zihin Özü'nden gelmedi mi?

İnsan Tanrı'nın suretinde yaratıldığından, Tanrı insana tam olarak O'nun yarattığı gibi yaratma gücü vermiştir. Ve Tanrı, insanın o gücü Kendi kullandığı gibi özgürce ve tam olarak aynı şekilde kullanmasını beklemektedir. Önce ihtiyacı algılayarak; sonra bilinçte tuttuğumuz -Evrensel Madde Özü'nden dolacak- kalıbı dolduracak ideali düşünüp hayal ederek; sonra 'olsun' diyerek... ve öyle olacaktır.

İsa, çarmıha gerildiğinde, daha derin ya da Ruhsal bir bedenin gerçekten var olduğunu kanıtlamak için, beden olarak gördüğümüz etini, dışsal olanı verdi; ve O'nun kapatıldığı o mezardan çıktığında tezahür ettirdiği bu Ruhsal bedendir. Bu, O'nun, 'Bu tapınağı yıkın ve üç gün içinde onu tekrar yükselteceğim,' derken kastettiği bedendir. O, bunu bize, bizim de aynı Ruhsal bedene sahip olduğumuzu ve O'nun yaptığı tüm işleri bizim de yapabileceğimizi göstermek için yaptı. Hiç kuşku yok ki, O eğer isteseydi kendini çarmıhtan kurtarabilirdi. Ama, hiç kuşku yok ki, O -çarmıha gerilmeden- bedeninde büyük bir değişimin meydana gelmekte olduğunu, onların bu değişen bedene hiçbir zarar veremeyeceklerini de gördü. O ayrıca, çevresindekilerin, onlara göstermeye çalıştığı gibi, kendilerinin de Ruhsal bedeni meydana getirebileceklerini göremediklerini anladı. Onlar hâlâ kişiye bakıyorlardı; ve O, kesin, açık seçik bir değişim olmadan Ruhsal bedeni meydana getirirse, insanların maddi olan ile ruhsal olanı birbirinden ayırt edemeyeceklerini gördü; böylece, bu değişimi meydana getirmek için çarmıha gerilme yolunu seçti.

Bakın, hepimizin sevip saydığı bu Büyük Üstat, gerçekten, insanın içindeki Mesihi göstermek için gelmiştir. O, bu dünya üzerindeki yaşamını bizlere Tanrı'ya giden mü-

kemmel yolu göstermek için yaşamıştır. Bu ister tohum ekip ekmek yapmak, ister insanın varoluşu için gerekli binbir şeyi yapmak olsun, bir kez onu gördüğümüzde, bu mükemmel ideal yolu sevmekten başka bir şey yapabilir miyiz? Bu eylemler bizi aydınlanmaya taşıyan dersler değil midir? Bir gün, bizim hizmetkârlar değil, gerçekten Tanrı'nın Çocukları olduğumuzu; O'nun Çocukları olarak Baba'nın sahip olduğu her şeye sahip olabileceğimizi ve olduğumuzu; ve bu gücü tıpkı Babamız kadar özgürce kullanabileceğimizi idrak edeceğiz.

Kabul ediyorum, bu ilk başta muazzam bir imanı gerektirir. Bu, biliş yerine erişinceye dek, müzik ya da matematik gibi, adım adım geliştirilmesi ve içtenlikle uygulanması gereken bir imandır. O yere eriştiğimizde, iman bilişe dönüştüğünde, işte o zaman muhteşem bir biçimde özgür oluruz. İsa da bütünüyle Tanrı ile ilgili derin bilgisine ve anlayışına güvendiği bir yere erişmişti, ve tüm o kudretli işlerini bu sayede yapabilmıştır. O, kendi irade gücüne ya da güçlü, odaklanmış düşüncelerine bel bağlamamıştı. Biz de kendi irade gücümüze ya da odaklanmış düşüncelerimize değil, Tanrı'nın iradesine dayanmalıyız. 'Tanrım, benim değil, Senin iraden (istegin) olsun,' sözünün anlamı budur. Tanrı'nın iradesini gerçekleştirmeyi isteyin.

Sizler, çok sık bir biçimde, İsa'nın yüksek bir dağa çıkmaktan söz ettiğini fark etmişsinizdir. O'nun fiziksel olarak yüksek bir dağa çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. Ama, şunu biliyorum ki, hepimiz aydınlanmak için yükseklerle, bilinçte en yükseğe çıkmalıyız. Bu yükseklik başımızın en tepesi anlamına gelir ve orada, eğer meleke gelişmemişse, onu Ruhsal düşüncelerle geliştirmeliyiz. Sonra kalpten, sevgi merkezinden sevginin her şeyi dengelemek üzere akınasına izin vermeliyiz ve bu yapıldığında Mesih ortaya çıkar. İnsanoğlu, Tanrı'nın Oğlu olduğunu algılar. Sonra sürekli bir sevgiyle,

bunu herkes için idrak etmeli ve gerçekleştirmeliyiz.

Bir an durup, derin bir biçimde düşünün; kumsallarda-ki sayısız kum tanesini; dünyanın tüm sularını oluşturan sayısız su damlasını; dünyanın sularındaki sayısız yaşam formunu düşünün. Sonra tüm yerkürenin içerdiği sayısız kaya parçacığını; yeryüzündeki sayısız ağacı, bitkiyi, çiçeği; sayısız hayvan formunu düşünün. Hepsinin Tanrı'nın evrensel zihninde tutulan idealin bir resmedilişi olduğunu; hepsinin bir yaşamı, Tanrı'nın yaşamını içerdiğini idrak edin. Sonra bu dünya üzerinde doğan sayısız ruhu düşünün. Sonra her bir ruhun Tanrı'nın -Kendisini gördüğü gibi- mükemmel bir biçimde resmedilmiş ideal imgesi olduğunu; her bir ruha -Tanrı'nın sahip olduğu- aynı gücün, ifadenin ve her şey üzerinde hâkimiyetin verildiğini idrak edin. Sonra, her bir insanın, görünmeyenin, yani Ruh'un görünen formdaki bir ifadesi olduğunu; onun, Tanrı'nın onun vasıtasıyla Kendini ifade etmeyi sevdiği bir form olduğunu idrak edin. Biz bunu idrak ve kabul edebildiğimizde, Büyük Üstadın demiş olduğu gibi, 'Bak, karşında bir Mesih var,' diyebiliriz. O, bu şekilde dünyevi benlik üzerinde hâkimiyete erişmiştir. O, kendi tanrısallığını tanımış, ona sahip çıkmış, sonra onu -hepimizin yaşaması gerektiği gibi- yaşamıştır.

Bölüm 8

Sekiz günlük bir gecikmeden sonra, en nihayet, Pazartesi sabahı kampı toplayıp yola çıktık. Nehirler çekilmiş, yollar kurumuştı, böylece uzun bir süre zorlanmadan yol aldık. Yola çıktığımızın üçüncü günü, öğleden sonra büyükçe bir nehrin kıyısına geldik. Nehir aşağı yukarı yedi yüz metre genişliğindeydi ve oldukça coşkun bir biçimde, saatte en az on mil hızla akıyordu. Bize, normal zamanlarda bu nehrin bu noktadan rahatça geçilebildiği, ancak şimdi, yağın yağmurlardan ötürü yükseldiğinden oradan hemen geçmemizin mümkün olmadığı söylendi.

Böylece, orada ertesi sabaha kadar konaklayıp, nehrin yükselişini ve alçalışını gözlemlemeye karar verdik. Bize, nehrin daha yukarısındaki bir köprüden de geçebileceğimiz bildirilmişti, ama bu köprüye ulaşmak için kıyıdan dolaşarak en az dört günlük zor bir yolculuk yapmak gerekiyordu. Biz, eğer sular çekilip nehir alçalırsa, o uzun yolu yapmak yerine birkaç gün beklemenin daha iyi olacağını düşündük. Daha önce anlattığım o gün bize erzak konusunda hiç tasalanmamız gerekmediği gösterilmişti. Gerçekten de, erzağımız tükendiğinde, bu kez üç yüz kişiyi aşkın bu topluluğa - bizim deyimimizle- görünmeyen'den bol bol yiyecek sağlandı. Yola çıktığımız köye geri dönene dek, tam altmış-dört gün boyunca karnımızı bu şekilde doyurduk. O zamana dek, hiçbirimiz deneyimlemekte olduğumuz şeylerin gerçek anlamı

ve önemi hakkında tam bir fikre sahip değildik. Ayrıca, bu tür şeylerin bir yasayla, herkesin kullanabileceği belirli bir yasayla gerçekleştirildiğini de anlayamadık.

Ertesi sabah kahvaltı için toplandığımızda, kampa yeni gelen beş yabancıyla karşılaştık. Onlarla tanıştığımızda, bu adamların bizim gideceğimiz köyden geri dönmekte olan ve o sırada nehrin karşı kıyısında konaklayan bir hac topluluğundan olduklarını öğrendik. O anda, doğal olarak, onların bir sandalla bu kıyıya geçtiklerini varsaydığımızdan, bu konuda pek bir şey düşünmedik. Hatta, grubumuzdan biri, "Eğer bu adamların bir sandalı varsa, neden nehri geçmek için onu kullanmıyoruz?" dedi. Sanırım, hepimiz bunu içinde bulunduğumuz zor durumdan bir çıkış yolu olarak gördük; ama sonra, ortada bir sandal olmadığını ve o adamların bu kıyıya bir sandalla geçemediklerini öğrendik.

O sabah, kahvaltıdan sonra hepimiz nehir kıyısında toplandık. Emil, Jast ve Neprow'la birlikte, bizim araştırma grubumuzdan dört kişinin o beş yabancı ile konuştuklarını gördük. Sonra Jast yanımıza geldi ve, suyun çekilme belirtisi gösterip göstermeyeceğini görmek için ertesi sabaha kadar beklemeye karar verdiklerinden, diğerleriyle birlikte nehri geçip karşı kıyıdaki kampa gitmek istediklerini söyledi. Elbette, bu sözler bizi çok şaşırttı ve, sırf öbür kıyıdaki gruba bir dostluk ziyaretinde bulunmak için bu kadar hızlı akan bir nehri yüzerek geçmeye kalkmanın delicesine bir cesaret ve gereksiz yere tehlikeye atılmak olduğunu düşündük. O sırada, doğal olarak, nehri geçmenin tek yolunun onu yüzerek geçmek olduğunu düşünmüştük.

Jast, bizden ayrılıp tekrar o grubun yanına gitti ve, tepeden tırnağa giyimli bu on-iki kişi hep birlikte nehir kıyısına yürüyüp, son derece sakın bir tavırla, suyun içine değil, üzerine adım attılar! Bu on-iki adamın katı topraktan, akan suya adım atışlarını gördüğümde hissettiklerimi asla unuta-

mam. Elbette, onların suya gömülüp gözden kaybolmalarını görmeyi bekleyerek, nefesimi tuttum. Daha sonra, grubumuzdaki herkesin aynı şeyi düşündüğünü öğrendim. O sırada hepimiz bu on-iki adamın, suya hiç gömülmeden, suyun üzerinde sakın bir biçimde yürüdüklerini görmekten ötürü o kadar çok şaşırmıştık ki, sanırım, onlar nehrin yarısını geçene dek hepimiz nefesimizi tutmuştuk. Onlar karşı kıyıya adım attıklarında ben omuzlarımdan tonlarca ağırlığın kalktığını hissettim; ve son adam kıyıya adım attığında duyduğum rahatlama seslerine dayanarak, grubumuzdaki herkesin böyle hissettiğini söyleyebilirim. Bu, kesinlikle, sözlerle ifade edilemeyecek bir deneyimdi. Biz orada uzun bir süre, duyduğumuz şaşkınlığı üzerimizden atamadan öylece oturduk. Sonra, karşı kıyıya geçen on-iki kişiden, bizim grubumuzdan olan yedi kişi öğlen yemeği için geri döndü. Onlar bizim bulunduğumuz kıyıya geçerken duyduğumuz heyecan ilk seferki kadar yoğun olmasa da, bu yedi kişi sağ salım kıyıya çıktığında hepimiz daha rahat bir nefes aldık. O kuşluk vakti, araştırma grubumuzdan hiç kimse nehir kıyısından ayrılmamıştı. Tanık olduğumuz şey hakkında çok az konuştuk, çünkü hepimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık.

O öğleden sonra, suyun hemen alçalmayacağı anlaşıldı, ve nehri geçmek için o dolambaçlı yoldan gidip, o köprüden geçmemiz gerektiğine karar verildi. Ertesi sabah erkenden kalkıp, o uzun yolculuğa çıkmaya hazırlandık. Biz yola çıkmadan önce, aramızdan elli-iki kişi, önceki gün o on-iki kişinin yapmış olduğu gibi, nehrin üzerinden sakın bir biçimde yürüyüp karşı kıyıya geçti. O sırada bize de onlarla birlikte geçebileceğimiz söylendi, ama ne yazık ki, aramızdan hiç kimse buna kalkışacak imana sahip değildi. Jast ve Neprow bizimle gelmekte ısrar ettiler. Bizim diğerleriyle birlikte gidebileceğimizi, bu zahmetli yolculuğa katlanmaları gerekmediğini söyleyerek onları bundan caydırmaya çalıştık. Ama,

onlar bu yolculuğun kendileri için hiç de zahmetli olmadığını söyleyerek buna karşı çıktılar, ve bizimle birlikte geldiler.

Nehri yürüyerek geçenlere katılmak için yaptığımız o dört günlük yolculuk boyunca düşüncelerimizin ve sohbetlerimizin konusu, bu harika insanlarla birlikte olduğumuz kısa süre içinde başarıldığını gördüğümüz olağanüstü şeylerdi. İkinci gün, grup kızgın güneş altında bir dağın dik yamacını tırmanırken, son iki gün içinde pek konuşmamış olan Şefimiz, birden, "Arkadaşlar, insan bu dünyada neden sürünmek zorunda olsun ki?" dedi. Hep bir ağızdan, ona tam olarak bizim düşüncelerimizi ifade ettiğini söyledik.

Şefimiz sözlerine şöyle devam etti: "Eğer, az sayıda olsalar da, bu insanlar tanık olduğumuz bu olağanüstü şeyleri yapabiliyorlarsa, nasıl olur da tüm insanlar aynı şeyleri yapamazlar? Nasıl olur da insan sürünmekten hoşnut olur; sadece sürünmekten hoşnut olmakla kalmaz, ama bunu yapmak zorunda da kalır? Eğer insana her şey üzerinde hâkimiyet verilmişse, ona kesinlikle kuşların üzerinde uçuşa gücü de verilmiştir. Eğer bu insanın hâkimiyet alanıysa, neden o uzun zaman önce bu hâkimiyete sahip çıkmamıştır? Bu hata kesinlikle insanın kendi zihninde olmalı. Bu tümüyle insanın kendisiyle ilgili fani kavramından kaynaklanıyor olmalı. O kendi zihninde kendini sadece sürünüyor olarak görebildiğinden, sadece sürünebiliyor."

Sonra, Jast bu düşüncüyü algılayarak yanımıza geldi ve şöyle dedi: "Kesinlikle haklısınız, bu tümüyle insanın bilincindedir. O, tam düşündüğü gibi, sınırlı ya da sınırsız, esir ya da özgürdür. Siz sanıyor musunuz ki, dün bu yolculuğun zahmetinden kurtulmak için o nehri yürüyerek geçtiklerini gördüğünüz o adamlar sizlerden herhangi bir biçimde daha özel varlıklardır? Hayır. Onlar sizden hiçbir biçimde farklı yaratılmamışlardır. Onlar sizin yaradılıştan sahip olduğunuzdan bir zerre bile daha fazla güce sahip değildirlere. Sade-

Ölümsüz Üstatlar

ce, onlar, düşünce güçlerini doğru kullanarak, Tanrı-vergisi güçlerini geliştirmişlerdir. Bizim başardığımızı gördüğünüz şeyleri siz de o kadar tam ve rahat biçimde başarabilirsiniz. Görmüş olduğunuz şeyler belirli bir yasaya uygun olarak başarılmıştır, ve eğer isterse her insan bu yasayı kullanabilir."

Konuşma burada sona erdi. Sonra yola devam edip, en sonunda, nehri geçmiş olan o elli-iki kişiye katıldık; ve hep birlikte gideceğimiz köye doğru ilerledik.

Bölüm 9

Ğittığımız bu köyde ünlü Şifa Tapınağı vardı.* Bu, sekiz kemerin üzerinde büyük bir kubbenin yükseldiği, sekiz-yüz yıllık bir tapınaktı. İddia edildiğine göre, kurulduğu günden beri bu tapınakta sadece Yaşam, Sevgi ve Barış sözcükleri ifade edilmişti, ve tapınağın titreşimleri o kadar güçlüydü ki içinden geçen herkes çok kısa bir sürede şifa buluyordu. Ayrıca şu da iddia ediliyordu: Yaşam, Sevgi ve Barış sözcükleri bu tapınakta o kadar uzun bir zamandır kullanılıyordu ve onlardan yayılan titreşimler, sonuçta bu tapınağın massedip yaydığı titreşimler o kadar güçlüydü ki, herhangi bir zamanda uyumsuzluk ve olumsuzluk sözcükleri kullanılsa bile onların hiçbir gücü olamazdı. Bize, aynı şeyin insan için de geçerli olduğu söylendi. Eğer insan Yaşam, Sevgi, Uyum, Barış ve Mükemmellik sözcüklerini söyleyip yaysaydı, kısa bir süre sonra artık uyumsuz bir sözcük söyleyemez ve bedeninde uyumsuzluğu barındıramazdı. Daha sonra bizler de, sırf bu söylenenleri sınamak için, bu tapınakta uyumsuz ve olumsuz sözcükler kullanmaya çalıştık, ancak her seferinde bunu yapamadığımızı, o sözcükleri söyleyemediğimizi gördük. Siz o tapınağın titreşimlerine uygun olmayan bir söz söyleyemiyordunuz.

*Şifa Tapınağı: Spalding, bir başka kaynaktan yaptığı bir açıklamada, bu tapınağın Hindistan'ın Kalküta kentine sekiz yüz mil uzaklıkta olduğunu, bu mesafenin en az 250 milinin yürünmesi gerektiğini, ancak artık bu bölgeye uçaklarla ulaşılabilirliğini söylüyordu. (Ç.N.)

Ölümsüz Üstatlar

Bu tapınak, bizimle gelen ve şifa arayan tüm o insanların varmak istedikleri yerdı. O çevredeki Üstatlar için, belli aralıklarla o köyde toplanıp, bu fırsattan yararlanmak isteyenlere öğretilerini sunmak ve meditasyon yaptırmak bir gelenektı. Bu tapınak tamamen şıfaya adanmıştı ve her zaman halka açıktı. Halkın Üstatlara her zaman erişmesi mümkün olmadığından, Üstatlar bu insanları şıfa bulmak için bu tapınağı gitmeye teşvik ediyorlardı. Ancak, onların bu insanlara bizzat şıfa vermeyip, onları bu yolculuğı çıkmaya teşvik etmelerinin asıl nedeni, o tapınakta şıfayı bizzat kendileri gerçekleştirerek, Üstatlar'ın içinde bulunan aynı Tanrı-vergisi gücün onların da içinde bulunduğunu görüp idrak etmelerini sağlamaktı. Sanırım, Üstatlar o sabah o nehri yürüyerek geçtiklerinde de, bunu, her türlü acı durumun üstesinden gelebileceklerini, ve bizim de her türlü acı durumun üstesinden gelmemiz gerektiğini göstermek için yapmışlardı.

Bu tapınağı erişilmez yerlerde bulunan ve yardım için Üstatlara başvuran herkes onlardan yardım almıştı. Elbette, bu arada sırf meraktan gelen ve şıfa bulacağına inanmayan ve herhangi bir yardım almaz görünenler de vardı. Bizler, bu tapınağı iki yüz ila iki bin kişilik birkaç topluluğun geldiğine ve şıfa bulmayı arzulayan herkesin şıfa bulduğuna bizzat tanık olduk. Onların birçoğı bize, şıfa bulmak ve tekrar bütünlüğü kavuşmak istediklerini sessizce bildirerek şıfa bulduklarını söyledi. Farklı zamanlarda, o tapınakta şıfa bulan birçok kişiyi gözlemleme fırsatı bulduk ve bu şıfaların yüzde doksanının kalıcı olduğunu gördük. Bize, isteyen herkesin her zaman gelebileceğı bu somut tapınağın bireydeki Tanrı merkezini, Mesihi temsil ettiğı açıklandı. O, ideali temsil ediyordu. İnsanlar bu tapınağı istedikleri kadar sık gidebilir ve orada istedikleri kadar kalabilirlerdi. İdeal böylece o tapınağı gelenlerin zihinlerinde oluşur ve bu ideal zihinde sabitleşirdi.

Emil bununla ilgili olarak şöyle bir yorumda bulundu: "İşte tam burada, geçmişte putperestliğe götürmüş olan önerme ortaya çıkar. İnsanlar idealleştirdikleri şeyin imgesini taşa, tahtaya, gümüşe, altına kazımaya çalışmışlardır, ama herhangi bir put (idol) ideali ancak kusurlu bir biçimde resmedebilir. İnsanlar, idealin idolu aştığının bilincine vardıldıktan ve, sevgi üzerinde odaklanmaları ve -ifade edecekleri idealin dışsal bir putunu oluşturmak yerine- kendi içlerinde oluşturmak istedikleri şeyi idealleştirmeleri gerektiğini anladıktan sonra, artık imge ya da put oluşturmazlar. Putperestliğin daha sonra ortaya çıkan bir biçimi de, idealimizi ifade eden kişinin kişiliğini idealleştirmektir. Bizim onu ifade eden kişiliği değil, onun ifade ettiği ideali idealleştirmemiz gerekir. Bu İsa gibi büyük bir kişi için de geçerlidir. Böylece, İsa, insanların O'nun temsil ettiği ideal yerine, O'nun kişiliğini idealleştirdiklerini gördüğünde gitmeyi seçmiştir. O insanlar, kendi içlerinde her ihtiyaçlarını karşılayacak güce sahip olduklarını ve bunu yapmaları gerektiğini göremeyerek, ve O'nun her türlü dışsal ihtiyaçlarını karşılamasını bekleyerek, İsa'yı kralları yapmaya çalışmışlardır. O, 'Benim gitmem amaca uygundur, çünkü eğer ben gitmezsem, Tesellici (Kutsal Ruh) gelmeyecektir,' dediğinde, bununla insanların O'nun kişiliğine baktıkları sürece kendi güçlerini göremeyeceklerini kastetmiştir. Çünkü onların kendi içlerine, kendi benliklerine bakmaları gerekmektedir.

Bir başkası size öğretebilir ya da anlatabilir, ama işi bizzat sizin yapmanız gerekir; çünkü eğer bir başkasına baktarsanız, ideali oluşturmak yerine putu oluşturunuz."

Bizler bu tapınakta gerçekten olağanüstü şifalara tanık olduk. Bazı hastalar sadece tapınağın içinden yürüyüp geçerek şifa buldular. Diğerleri orada epey zaman geçirdiler. Orada herhangi bir resmi tören ya da bir ayin yapıldığını, ya da şifa hakkında bir söz söylendiğini hiç görüp duymadık;

söylenen sözün titreşimleri o kadar güçlüydü ki o etki alanı içine giren herkes ondan yararlanıyordu. Aşırı kireçlenmeden mustarip bir adamın tapınağa kucakta taşındığını ve sonra tamamen iyileştiğini gördük. Bir saat içinde, o tamamen şifa bularak yürümeye başladı. Bu adam, daha sonra dört ay boyunca bizim grubumuza hizmet etti. Bir elinin parmaklarını kaybetmiş bir başka adam bu tapınağa girdikten sonra, onun parmaklarının tekrar oluştuğunu gördük. Orada gördüğüm dört yaşında bir Müslüman çocuğu da hiç unutamam. Bu çocuğun kolları ve bacakları kurumuş, bedeni çarpılmıştı; onu kollarıma aldığımda bedeninin hiç ağırlığı olmadığını hissettim. İşte bu çocuk da yirmi dakika içinde iyileşti ve annesinin şaşkın bakışlarının önünde tapınaktan koşarak çıktı. Cüzzam, körlük, sağırlık vakalarının ve diğer birçok hastalığın bir anda iyileştğine tanık olduk. Aslında, tapınağa giren herkes iyileşti. Sonraki iki-üç yıl içinde, zaman zaman, o gün şifa bulmuş insanlarla karşılaşma fırsatımız oldu, ve bu şifaların kalıcı olduğunu gördük. Bize, eğer şifa kalıcı olmamış ve hastalık ya da sakatlık tekrar ortaya çıkmışsa, bunun, bireyin gerçek ruhsal idrakten yoksunluktan kaynaklandığı söylendi.

Sonuçta, biz bu tapınakta vuku bulan ve Üstatlar'ın tüm diğer şifa çalışmalarında yaptıkları şeyin, şifa verilen insanların zihinlerinde ideali oluşturmak olduğunu; insanların bu ideali ve o şifa titreşimlerini bulundukları her yerde, her zaman oluşturabileceklerini anladık.

Bölüm 10

Geçici olarak merkez edindiğimiz köye geri döndüğümüzde, Himalayaları geçmek için gerekli her şeyin hazır olduğunu gördük. Orada bir gün dinlendik, bu arada yük hamalları ve hayvanları değiştirildi. Ertesi gün yolculuğumuzun ikinci aşamasına başladık, bu kez Himalayaları gerçekten geçecektik. Sonraki yirmi gün boyunca herhangi bir sıkıntı yaşamadan, sakın bir biçimde yol aldık, ve bu sırada kayda değer herhangi bir olay olmadı.

Emil, bu sırada bir gün, Mesih Bilinci'nin idraki üzerine konuşarak şöyle dedi:

"Bizler, zihin gücümüzle ya da düşünce eylemimizle Mesih Bilinci'ni oluşturabilir ya da O'nu idrak edebiliriz. Biz bu Bilinci kendi içimizde tanıyarak, düşünce gücüyle ve işlemiyle bedenlerimizi, çevremizdeki şeyleri ya da dış koşulları dönüştürme uğratabiliriz; böylece ölüm denen değişimi asla deneyimlemeyiz. Bu tümüyle, insanın istediği şeyi gözünde canlandırma, idealleştirme, tasarlama ve oluşturma gücüyle yapılır. Bu önce, Mesih'in bizim içimizde olduğunu bilerek, algılayarak ya da buna iman ederek; Tanrı'nın suretinde yapılmış bedenimizi Tanrı ile bir görerek, ve o bedeni -tıpkı O'nun bizi gördüğü gibi- kusursuz Tanrı bedeni ile birleştirerek yapılır. Böylece, kusursuz Tanrı bedenini idealleştirmiş, tasarlamış ve tezahür ettirmiş oluruz. O zaman, Tanrı'nın Ruh Âlemi'nde gerçekten 'yeniden doğarız.'

Ölümsüz Üstatlar

İşte bu şekilde her şeyi, kaynaklandığı Evrensel Zihin Özü'ne geri döndürebilir, ve onları yeniden geri getirebilir ve kusursuz bir formla tezahür ettirebiliriz. Onları saf, ruhsal, kusursuz hallerinde tutma yoluyla titreşimler düşürülür ve yaratmak istediğimiz şeyler kusursuz bir biçimde ortaya çıkarlar. Bu şekilde her yanlış inancı, her eski koşulu, her olumsuzluğu, tüm geçmiş yaşamımızı alıp -ki onun ne olduğu, ne kadar iyi ya da kötü görüldüğü önemli değildir; bizim ya da başka birinin yolumuza hangi yanlış inanç, kuşku, inançsızlık ya da korku dağıtı dikmiş olduğu önemli değildir- hepsine şöyle diyebiliriz: 'Şimdi seni, senin ve her şeyin ondan kaynaklandığı ve her şeyin kusursuz olduğu Evrensel Zihin Özü'nün büyük okyanusuna, orada tekrar yaratıldığın unsurlara ayırmak üzere, geri gönderiyorum. Şimdi seni o saf özden, Tanrı'nın seni gördüğü kadar, kusursuz ve saf olarak geri getiriyor ve seni daima o mutlak kusursuzluk içinde tutuyorum.' Biz kendi kendimize şöyle diyebiliriz: 'Şimdi, işlerin eski düzeninde, seni kusurlu bir biçimde oluşturmuş olduğumu idrak ediyorum ve sen kusurlu bir biçimde tezahür ettin. Gerçeği idrak ederek, şimdi seni, Tanrı'nın seni gördüğü gibi, kusursuz olarak yaratıyorum. Sen kusursuz bir biçimde yeniden doğdun ve bu böyledir.' Şunu idrak etmeliyiz ki, içimizdeki simyacı, içimizdeki Tanrı, meydana getirmiş ve şimdi geri göndermiş olduğumuz o kusurlu görünen şeyi almış, dönüşüme uğratmış, arındırmış ve kusursuz hale getirmiştir. Biz, tıpkı kendi bedenimizin arındırılıp kusursuz hale getirilerek bize Tanrı'nın bedeni olarak geri gönderilmesi gibi, onun da arındırılıp kusursuz hale getirildiğini ve dönüşüme uğratıldığını idrak etmeliyiz. En sonunda, bunun herkesin içinde bulunan kusursuz Mesih Bilinci olduğunu idrak etmeliyiz."

4 Temmuz gelip çattığında, biz dağ geçidinin zirvesinde bulunuyorduk. Emil, önceki gece, bizim bir tatili hak ettiği-

mizi düşündüğünü ve bunun için 4 Temmuz'dan daha uygun bir gün göremediğini söylemişti. O sabah kahvaltıda Emil şöyle bir konuşma yaptı:

"Bu gün Dört Temmuz, bu sizin bağımsızlığınızın doğuşunu kutladığınız gündür. Bu çok uygun bir biçimde anlamlı bir gündür!

Artık hepinizin bize az çok güvenmeniz gerektiğini hissediyorum; dolayısıyla, serbestçe konuşacağım. Birkaç gün içinde, yaptığım bildirimlerin doğru olduğunu size kesin ve inandırıcı bir biçimde kanıtlayabileceğiz.

Bizler sizin ülkenizi 'Amerika,' ve tüm yurttaşlarınızı da 'Amerikalılar' olarak isimlendirmekten hoşlanıyoruz. Sizler, bu kadar önemli bir günde, birisi hariç hepsi o büyük ülkede doğmuş bir grup Amerikalı ile konuşup, onlarla tam bir görüş birliğinde olmanın bana ne kadar büyük bir sevinç verdiğini asla bilemezsiniz. Size hemen şunu bildirmeliyim ki aramızdan bazıları, Kristof Kolomb o unutulmaz seferine çıkmadan çok önce sizin ülkenizi görme ayrıcalığına sahip oldular. Kolomb'dan önce, Amerika kıtasını keşfetmeye yönelik başka girişimler de olmuş, ama onlar başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Neden mi? Çünkü onlar o Tanrı-vergisi nitelikten, yani imandan yoksundular. Bu vizyonu görüp gerçekleştirecek cesaret ve imana sahip kişi henüz uyanmamıştı. O ruh, dünyanın yuvarlak olduğu ve öbür tarafta bilinen kıtaya eşit bir kıta bulunması gerektiği idrakine uyandığı anda, bizler bir başka büyük tarihi çağına başladığını gördük.

Peki, her şeyi gören, Herşeye Kâdir Olan'dan başka kim Kolomb'un ruhunda o küçük iman zerresini uyandırmış olabilirdi? O gün İspanya Kraliçesi'nin huzuruna çıktığında, onun -bu tanrısal gücü tanımayarak- söylediği ilk sözler neydi? 'Sevgili Kraliçem, ben dünyanın yuvarlak olduğuna kesinlikle ikna olmuş durumdayım, ve okyanusa yelken açıp bunu kanıtlamak istiyorum.' Sizin bunu hissedip hissetme-

Ölümsüz Üstatlar

diğinizi bilmiyorum, ama bu sözler ona Tanrı tarafından ilham edilmişti, ve sonuçta Kolomb üstlendiği işi başaracak kararlılık ve azime sahip biri olarak görülmüştü.

Sonra, bize yıllar önce, tümüyle olmasa da takip edebileceğimiz kadar yeterince gösterilmiş olan o uzun olaylar dizisi gelişmeye başladı. Kuşkusuz, biz geçen o nispeten kısa dönem içinde neredeyse inanılmaz harikaların gerçekleştirildiğini ve kaydedildiğini gördük; ama bunları baştan sona yaşama ayrıcalığını bulmuş olanlarımız, şimdi büyük ulusunuza çok daha büyük harikaların beklemekte olduğunu biliyorlar. Bizler, ulusunuzun gerçek Ruhsal önemine uyanma zamanının geldiğini hissediyor, ve bu idrake uyanmanıza yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yapmak istiyoruz."

Öyle görünüyordu ki, bu Üstatlar'ın bizimle ilgilenmelerine neden olan şey, Amerika'nın Mesih Bilinci'ni kabul etmesi ve olanaklarını idrak etmesi için duydukları büyük arzuydu. Onlar, Amerika'nın başlangıcının gerçekten Ruhsal olduğunu, ve bu olguyla onun dünyanın Ruhsal gelişiminin lideri olmaya yöneltildiğini biliyorlardı.

Emil konuşmasına şöyle devam etti: "Bunun tek bir adamın bilincine ekilen o küçük iman tohumuyla mümkün kılındığını düşünün. Ne olmuştur? Bunu anlayabiliyor musunuz? O günlerde, Kolomb'un mantıksız bir hayalperest olduğu düşünülmüştü. Oysa bugün artık hepimiz, dünün hayallerinin bugünün realiteleri olduğunu biliyoruz. Herhangi bir şeyi başarmış olan kim önce bunun hayalini kurmamıştır ki? Peki, gerçekte, Kolomb'un vizyonları birer hayal miydi? Onlar Evrensel Zihin'deki idealler, Tanrı'nın idealleri değil miydi, ve bu idealler o insan tarafından hayal edilip sonra büyük bir Gerçeğe dönüştürülmemiş midir? O, kendi bilincinde ötelerdeki bir kıtanın hayalini berrak bir biçimde görerek bilinmeyen denizlere yelken açmamış mıdır? Onun bu kıtanın vaat ettiği şeyi ve önemini, ya da ona Amerika ismi-

nin verileceğini görüp görmediğini bilmiyorum. Her olasılığa göre, bu onun ardından gidip olayı sonuçlandıracak olanlara bırakılmıştı. Burada mesele, onun önce bir hayal ya da vizyon olup olmadığıdır. Bizler, şimdiden bazı harikaların gerçekleştiğini görüyoruz, ama Kolomb'un o vizyonunun sonucu olarak gerçekleşecek -henüz gerçekleşmemiş- harikaları sadece gözümüzde canlandırabiliriz. Biz bu şekilde dünyayı yaşanacak daha iyi bir yer yapmaya yardımcı olmuş birçok vizyonu sayabiliriz. Peki, bu Tanrı'nın, her şey vasıtasıyla tezahür ya da ifade etme yolu değil midir? Bakın, bu keşfi gerçekleştirmiş olan kişi, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, Tanrı'ya daha büyük bir iman besleyen kişiydi. O varlığın -kafasında tek bir düşünceyle, tek bir hedefle- o sırada haritası çıkarılmamış, bilinmeyen bir denize çıkışını, onun katlandığı zorlukları, sıkıntıları ve düş kırıklıklarını bir düşünün.

Sonra olaylar sizin de bildiğiniz gibi gelişti ve Tanrı'ya kendi istedikleri gibi ibadet etme özgürlüğü arayan o bir avuç insanın Mayflover* adlı gemiye bindikleri güne dek uzandı. Bunun üzerinde düşünün: Tanrı'ya kendi istedikleri gibi ibadet etmek! Ruh'un, ve ardından gelen olayların ışığında bakıldığında, asıl gerçek ortaya çıkıyor mu? Onlar düşündüklerinden daha büyük bir şey kurmadılar mı? Her şeyin üzerinde Herşeye Kâdir Olan'ın elini göremiyor musunuz? Sonra, sanki ilk Koloniler'in işi bitecekmiş gibi görünen o karanlık günler geldi, ama Tanrı'nın el attığı şey zafere erişmek zorundaydı. Daha sonra, Bağımsızlık Bildirgesi'nin imzalandığı ve acımasız zorbaya karşı Tanrı'nın seçildiği o büyük gün geldi. O gün üstün gelen taraf, daima üstün gelmesi gereken taraftır. Bunun farkında mısınız bilmiyorum ama, o unutulmaz günlerde o bir grup adamın verdiği mücadele ve o bildirgeye imza atmaları, İsa'nın dünyaya gelişinden bu yana yaşanan en büyük destanlardan biridir.

* Amerika'ya giden ilk göçmenleri taşıyan gemi.(Ç.N.)

Ölümsüz Üstatlar

Sonra Bağımsızlık Çanı çaldı. İster inanın ister inanmayın, ama biz o çanın sesini, sanki onun altında duruyor-muşuz gibi duyduk. Bu çan sesi büyüdü ve, bir gün tüm dünyanın en derin ve en karanlık köşelerine nüfuz edip, böylece en karanlık bilinci aydınlatana dek, o küçük merkezin titreşimlerini yaydı.

Bu olaya götüren zorluklara, sınavlara, iniş ve çıkışlara bir bakın. O gün Büyük Çocuk doğmadı mı? O çocuğu desteklemek için ortaya çıkmaya cesaret eden o büyük ruhları görün. Onlar cesaretlerini yitirselerdi nelerin olmuş olabileceğini düşünün! Onlar sendeleyip bocalamadılar ve cesaretlerini hiç yitirmediler. Ne oldu? Dünyanın en büyük ulusu doğdu. Peki, o zamandan beri onun geçirdiği sıkıntılar ve sınavlar neyi işaret ediyor? Onlar o büyük ruhun, Nasıralı İsa'nın gelişiyile yakın bir ittifak içinde değiller mi? O gün Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayanlar, Doğu'dan gelen -ve Bebeğin o Ahır'da doğuşunu, insanda Mesih Bilinci'nin doğuşunu simgeleyen Yıldızı görmüş olan- o üç Bilge Adama benzetilemez mi?* Onlar da Yıldızı o bilge adamlar kadar doğru bir biçimde algılamadılar mı?

O bildirgenin sözlerini hatırladığınızda, her bir sözcüğün Tanrı tarafından ilham edildiğinden kuşku duyabilir misiniz? Bir an durup düşünün: Tüm tarihte onun kopya edilebileceği, ona benzer bir bildirge var mıydı? Onun direkt olarak Evrensel Zihin'den gelmiş olduğu konusunda bir kuşku var mı? Onun, tezahür ettirilen büyük yaratıcı plânın bir parçası olduğu konusunda bir kuşku var mı? Onun o büyük plânın gerçekleştirilmesinde bir aşama olduğu konusunda bir kuşku var mı?

* (İncil'e göre) İsa, Beytlehem'de bir ahırda doğduğu sırada, doğuda üç bilge gökyüzünde parlak bir yıldız görürler, bunun kutsal kitaplarda kehanet edilmiş ilahi bir işaret olduğunu anlayıp yola çıkarlar. Beytlehem'e geldiklerinde, o yıldızın İsa'nın bulunduğu evin üzerinde durduğunu görürler, o eve girer ve bebeğin önünde secde ederler. (Ç.N.)

E pluribus unum (birçoktan oluşan bir, ya da çeşitlilik veya çokluktan oluşan birlik) düsturunun (sloganının) Gerçek Ruhu'nun gelişiminin birbirini izleyen aşamalarında benimsenmiş olduğuna dair bir kuşku var mı? O, kesinlikle, mekanik bir biçimde insanın fani zihninden çıkmamıştır. Sonra gelen simgesel ibare -Biz Tanrı'ya Güveniriz-* sözü, Tanrı'ya, her şeyin yaratıcısına duyulan en umutlu imanı ya da güveni göstermiyor mu? Sonra, simge olarak en yüksek amacı temsil eden kuş olan kartal'ın seçilmesi. Bu o insanların derin bir biçimde spiritüel olduklarını, ya da bildiklerinden daha iyisini yaptıklarını göstermektedir. Hepsine yaratıcı eylem içindeki Tanrı ruhunun rehberlik yapmış olduğundan bir an bile kuşku duyabilir misiniz? Bu, Amerika'nın tüm dünyaya rehberlik etmeye yöneltilmiş olduğunun, bunun mukadder kılındığının işareti değil midir?

Ulusunuzun tarihini düşünün. Tüm dünya uluslarının tarihinde onun bir koşutu yoktur. Birbirini izleyen her adımın bu tarihin gerçekleşmesine götürdüğünü göremiyor musunuz? Onun gelişimini gerçekleştirenin bir Üstat Zihin'den başkası olduğuna inanabilir misiniz? Onun kaderine rehberlik yapanın Herşeye Kâdir Tanrı olduğundan kuşku duyabilir misiniz?

Tıpkı, tüm tohumlar arasında en küçüğü olduğu halde, hardal tohumunun kendi içinde -tüm bitkilerin en büyüğü olan hardal bitkisini ortaya çıkaracak- gücün bulunduğunu bilecek imana sahip olması gibi (o büyüyüp bir ağaç olur ve kuşlar gelip onun dallarında konaklayabilirler); tıpkı bir tohumun, içinde en büyüğü ifade edecek gücün bulunduğunu bilmesi gibi, biz de içimizde en büyüğü ifade edecek güce sahip olduğumuzu bilmeliyiz. Bu, hardal tohumu örneğini verirken, İsa'nın sözünü ettiği şey imanın niceliği değil, niteliği

* Bildiğiniz gibi, Amerikan dolarında bu ibare (*In God We Trust*) yer almaktadır. Yine bildiğiniz gibi, Amerika *Yeni Çağ* hareketinin, bugün tüm dünyada görülen spiritüel uyanışın ve gelişimin öncüsü olmuştur. (Ç.N.)

dir edilmiş olduklarının da farkındayım. Yol pürüzlü ve dikenli, zor bir yol olmuştur; insan sınırlı kavramı içinde, şimdiye dek, sadece fani kavramın yolu inşa etmesine izin vermiştir. Onun ne harikalar başarmış olduğunu görün. Ama, eğer daha tam, daha derin Ruhsal anlam anlaşılmış ve uygulanmış olsaydı, daha ne harikaların başarılmış olabileceğini de görün! Bir başka deyişle, eğer Devlet Geminizin dümeni-ne Mesih Bilinci geçirilseydi, ve herkes gerçeği -yani, Mesih'in her insanın içinde bulunduğunu ve herkesin bir olduğunu bilebilmiş olsaydı, bugün ortaya ne harikalar çıkardı. Ben henüz ortaya çıkmamış, ama '*e pluribus unum*' sözünün derin Ruhsal anlamı anlaşılır anlaşılmaz ortaya çıkabilecek ihtişamı görüyorum. Bunun, Kendini 'birçok' yoluyla ifade edilen, yani Tanrı'nın ilk büyük yasalarından biri olduğunu anlamıyor musunuz?

Kurulmuş her ulusu düşünün. Gerçek Ruhsal idrak üzerine kurulmuş olanlar, varlıklarını en uzun zaman sürdürmüşlerdir, ve eğer maddeciliğin içeri sızıp -onlar kendi anormal ağırlıklarıyla çökene dek- yavaş yavaş tüm yapının altını oymasına izin verilmeseydi, ya da onları doğuran yasa-yı kötüye kullanarak yok olmasalardı, varlıklarını ebediyen sürdürebilirlerdi. Her birinin çöküşüyle, ne olmuştur? Pren-sip, ya da Tanrı bölümü korunmuştur; birbirini izleyen her başarısızlıkta, birbirini izleyen her aşamada tedrici bir yükselişin izini sürebiliriz, ve en sonunda her şey Tanrı'da, Bir-çoğun Bir'inde son bulmalıdır. Kardeşlerim, size bunun idra-kini sunmak için bir peygamber olmak gerekmez.

İspanya'nın, Kolomb keşif yolculuğuna çıktığı sırada, ve ondan sonra kısa bir zaman boyunca nasıl bir ulus olduğuna, ve şimdi ne olduğuna bakın. Kısa bir süre sonra o kendi çocuğuyla savaşa girecektir. O zaman onun ne kadar çaresiz, iyi bir savaşa giremeyecek ya da zayıf bir savaştan çıkama-

* Burada, sanırım, İspanya iç savaşı kastedilmektedir. (Ç.N.)

idi. 'Eğer bir hardal tohumu kadar imanınız olsa (ve bu iman biliş haline gelir), dağları yerinden oynatabilirsiniz, ve sizin için hiçbir şey olanaksız olmaz.' Aynı şekilde en zayıf haşhaş tohumu, en muazzam büyüklükteki banyan ağacı, çiçek soğanı, ağaç tohumu, hepsi en büyük olanı ifade edebileceğini bilir. Her biri ifade etmesi gerekenin tam bir resmine ya da suretine sahiptir. Biz de aynı şekilde içimizde, ifade etmek istediğimiz şeyin tam bir resmine sahip olmalıyız. Sonra, her an yapılan bir hazırlıkla, içsel bir mükemmelleştirme olmalıdır, ve bu mükemmellik ortaya çıkacaktır. Bu mükemmelleştiren içsel dürtü, bu itici güç olmadan hiçbir bitki tam çiçek açamaz. Bir an önce, tomurcuk, çanak yaprakları içinde - benlik hissi içinde- hapistir, ama bu içsel mükemmellik tamamlandığında, çiçek çok güzel bir biçimde açar.

{Toprağa ekilen tohumun büyümek, gelişmek ve çoğalmak için önce kendinden vermesi gerektiği gibi, biz de gelişebilmek için önce kendimizden vermeliyiz. Tohumun gelişebilmek için önce kabuğunu kırması gerektiği gibi, biz de gelişebilmek için kabuğumuzu kırmalıyız; gelişmeye başlayabilmek için sınırlılık kabuğumuzu kırmalıyız. Bu içsel mükemmellik tamamlandığında, tıpkı çiçekler gibi güzel bir biçimde ortaya çıkmalıyız. Bu, bir birey için olduğu gibi, bir ulus için de böyledir. Şunu göremiyor musunuz ki, böyle bir ulusta Mesih Bilinci tam olarak geliştiğinde, o ulusun üstlendiği her iş herkesin en yüksek hayrı yönünde sonuçlanmak zorundadır; çünkü devletin kökü ya da kalbi onu yönetenlerin bilincidir.

Bu süreçte ulusunuz tarafından büyük hatalar yapılmıştır, çünkü siz Ruhsal öneminizi idrak etmediniz ve büyük çoğunluk hâlâ derin bir biçimde maddeye gömülü halde-dir. Ben, ulusunuzun kaderine büyük ruhların rehberlik yapmış olduklarının tümüyle idrakindeyim. Ayrıca, onlar aranızdan ayrılana dek bu büyük ruhların ne kadar az tak-

Ölümsüz Üstatlar

yacak kadar güçsüz bir ulus olduğunu göreceksiniz. Siz onun güçsüzlüğünü neye atfedebilirsiniz? Bu mutlak bir güçsüzleşme midir? Bu bir ulus ya da bir birey için daima böyle değil midir? Beden formu ya da yapı, aç gözlülük ya da ihtirasla tika basa doldurulduğunda, sonuç aynıdır. Görünüşte bir zenginlik ve başarı dönemi yaşanabilir, ama bu kısa ömürlüdür; sonra, eskinin duraksayan, kararsız adımıyla birlikte, yıpranmış, zayıf düşmüş ve boşa harcanmış formun belirtileri ortaya çıkar. Halbuki, eğer onlar Ruhsal güçlerini koruyup geliştirmiş olsalardı, beş yüz, beş bin, on bin yıl boyunca ya da ebediyen, egemenliklerinin en parlak döneminde olduğu gibi güçlü, mutlu ve umutlu olabilirlerdi.

Bizler, gelmekte olan çağı Kristal Çağ, saf, beyaz ışık çağı olarak görüyoruz. Ve bir zaman sonra herkes bu yaklaşan çağın parlaklığını ve ihtişamını görecektir. O zaman hiçbir karanlık, hiçbir sınırlama olmayacak. Bu, ebedi bir ilerleme olması gerektiğini ima etmiyor mu? Eğer olmasa, her şey kaynaklandığı Evrensel Öze geri dönmek zorundadır. Her şey ilerlemek ya da kaynağına geri dönmek zorundadır; ortada bir nokta, durulacak bir yer yoktur. Ulusunuz, kendi gerçek hâkimiyet alanını ya da misyonunu tanıdığında, ve Ruh ile el ele tutuşup Tanrı'nın istediği şeyi ifade ettiğinde, ya da Ruhun içinde açığa çıkmasına izin verdiğinde, sözlerle ifade edilemez bir mucizeyi gerçekleştirebilir.

Hiç kuşkusuz, gelişimi sırasında ulusunuzu bir arada tutabilmek için kartalın güçlü gagası ve pençeleri gerekli olmuştur; ama gerçek Ruhsal ışık geldiğinde, barış güvercininin kartaldan daha kudretli olduğu görülecek, ve şimdi kartalın koruduğunu o zaman güvercin koruyacaktır. Tüm dünyada ticaret yaparken kullandığınız paranın üzerindeki sözlerle bir bakın: *Biz Tanrı'ya Güveniriz* ve *e pluribus unum*, yani, birden çoktan oluşan Bir. Bu, Ruhun -bu ulusun yaşamında güvercin kartalın yerini aldığı anda- anlaşılacak sloganıdır."

Konuşma burada sona erdi, ve Emil, kısa bir süre için bizden ayrılıp, iki yüz mil uzaklıkta bir köyde toplanan diğerleriyle buluşacağını söyledi. O bize, ertesi gün yola çıkıp, dört gün sonra varacağımız, altmış mil uzaklıktaki küçük bir köyde katılacaktı. Sonra o, her zaman yaptığı gibi, birden gözden kayboldu ve, dört gün sonra, yanında getirdiği dört kişiyle birlikte, sınırdaki o küçük köyde bize katıldı.

Bölüm 11

Bu küçük köye vardığımız gün hava çok yağmurluydu ve hepimiz iliklerimize dek ıslanmıştık. Oraya vardığımızda, bize çok konforlu bir konutun ayrılmış olduğunu gördük. Bu konutun yemek ve oturma odası olarak kullanabileceğimiz büyük ve dayalı döşeli bir salonu vardı. Bu salon son derece keyifli ve sıcaktı, ve içimizden biri bu ısının nereden geldiğini sordu. Hepimiz çevremize baktık, ama ortalıkta bir soba ya da ısının geldiği herhangi bir yer göremedik; ancak, oda da çok belirgin bir biçimde sıcak bir parıltı vardı. Bu durum merakımızı uyandırmıştı, ama artık sürprizlere alıştığımızdan ve daha sonra her şeyin açıklanacağından emin olduğumuzdan bir şey söylemedik.

Tam akşam yemeği için masaya oturmuştuk ki, Emil, yanında dört adamla birlikte salonda belirdi. Onların nereden geldiklerini bilmiyorduk. Onlar aynı anda salonun, hiçbir girişin olmadığı bir köşesinde belirmişlerdi. Onlar orada hiçbir gürültü ya da gösteri yapmadan belirdiler ve sessizce masaya doğru yürüdüler. Sonra Emil bu dört kişiyi bize tanıttı. Ardından, onlar, adeta kendi evlerindeymiş gibi, rahatça oturdular. Daha biz farkına varmadan, masa et hariç birçok güzel yiyeceklerle doldu. Bu insanlar et ya da bilinçli yaşama sahip başka herhangi bir şeyi yemiyorlardı. Aslında, onlar bize kıyasla çok az yemek yiyor, yemekleri daha çok bir sosyal ilişki vasıtası olarak kullanıyorlardı. Onların çok

uzun bir zaman boyunca hiç yemek yemeden, sadece prana enerjisiyle beslenerek yaşadıklarına tanık olduk. Bildiğimiz kadarıyla, onlar aynı zamanda çok az uyuyorlardı; uyku süreleri iki saati geçmiyordu ve bu iki saatlik uyku sırasında bilinçlerini bizim gibi yitirmiyorlardı. Onlara göre, insan enerjisini boşa harcamadan yaşarsa ya da kendini Evrensel enerjiden ayırarak bilincini daraltmazsa, çok uzun bir süre uyumadan işlev yapabiliirdi.

Yemek sona erdikten sonra, masanın çevresinde otururken, grubumuzdan biri salonun nasıl ısıtıldığını sordu. Emil dedi ki: "Bu salonda hissettiğiniz sıcaklık hepimizin temasa geçip kullanabileceğimiz bir kuvvetten gelmektedir. Bu kuvvet ya da güç sizin her türlü mekanik kuvvetinizden daha yüksektir, ama insan onunla temasa geçip, onu ışık, ısı, ve tüm mekanik aletleri çalıştırabilecek bir güç olarak kullanabilir. O bizim evrensel bir kuvvet dediğimiz şeydir. Eğer siz bu kuvvetle temasa geçip onu kullanabilseydiniz, ona sürekli devinim* adını verirdiniz. Biz ona -Tanrı tarafından tüm Çocukları'nın kullanımına sunulan- Evrensel Güç, Tanrı Gücü diyoruz. O her türlü mekanik aleti çalıştırabilir, hiçbir yakıt tüketmeden ulaşımı sağlayabilir, ve ayrıca ışık ve ısı temin edebilir. O -hiçbir bedel talep etmeden- her yerde mevcuttur ve herkes onunla temasa geçip onu kullanabilir."

Grubumuzdan biri, yemeğin de bu kuvvetle mi hazırlandığını sordu. Emil, daha önce ekmeğin ve diğer erzağın sağlanmış olduğu gibi, yemeğin de direkt olarak Evrensel Öz' den hazır halde geldiğini söyledi.

Sonra Emil bizi kendisiyle birlikte gelen grubun iki yüz mil uzaklıktaki köylerine davet etti; orada Emil'in annesini de görecektik. O, şöyle dedi: "Annem bedenini o kadar mükemmelleştirmiş bir varlıktır ki, onu birlikte götürüp (ölme-

* sürekli devinim: aralıksız hareket; hayali bir devridaim makinesinin hareketi; kendi yarattığı güçle sonsuza dek işlemeye devam edebilecek bir makinenin hareketi. (Ç.N)

den yükselip) en yüksek öğretileri alabilmiştir. Dolayısıyla, o her zaman görünmeyen âlemde yaşamaktadır. O, en yüksek öğretiyi almak istediği için bunu kendi seçimiyle yapmaktadır; ve o öğretiyi alarak bize çok yardımcı olabilmektedir. Bunu daha iyi anlayabilmeniz için, onun, sizin deyiminizle, Semavi Âleme, İsa'nın bulunduğu yere eriştiğini söyleyebilirim. Bu yere bazen Yedinci Cennet (cennetin yedinci katı) de denir. Sanırım, bu sizin için gizemlerin gizemini çağrıştırır. Size şu kadarını söyleyeyim ki, onda hiçbir gizem yoktur. O, bilinçte -her gizemin ortaya çıktığı- bir yerdir. Bu bilinç haline erişmiş olanlar fani görüşün dışındadırlar; ama geri dönüp, alıcı olan insanlarla konuşup onlara öğretebilirler. Onlar kendi bedenleriyle gelebilirler, çünkü bedenlerini o kadar mükemmelleştirmişlerdir ki onunla istedikleri her yere gidebilirler. Onlar dünyaya, tekrar enkarne olmadan dönebilirler. Ölüm deneyiminden geçmiş olanlar ise dünyaya bir bedenle dönebilmek için tekrar doğmak, yeniden enkarne olmak zorundadırlar. Bu beden bize Ruhsal, mükemmel bir beden olarak verilmiştir, ve onu elimizde tutmak için bedeni böyle görüp korumalıyız. Bedeni bırakıp öte âleme geçmiş olan ruhlar ise yeniden bir beden edinip, devam edip, onu mükemmelleştirmeleri gerektiğini anlarlar."

O akşam masadan kalkmadan önce, araştırma grubumuzun beş gruba ayrılmasına, bu gruplardan o akşam gelen o beş kişinin sorumlu olmasına karar verildi. Bu daha geniş bir alanı araştırmamıza olanak verecek ve çalışmamızı çok kolaylaştıracaktı; aynı zamanda görünmeyen'de yolculuk yapma ve düşünce aktarımı gibi şeyleri doğrulamamızı mümkün kılacaktı. Bu plâna göre, her bir grupta en az iki adamımız yer alacak, ve bu beş Üstat'tan biri de o grubun lideri olacaktı. Böylece, birbirimizden ayrılıp epey uzaklaşacak, ama bize çok dostça davranan ve onların işlerini kanıtlamak için her fırsatı veren bu varlıklar vasıtasıyla iletişimi sürdürebilecektik.

Bölüm 12

Ertesi gün tüm ayrıntılar ayarlanmıştı ve araştırma grubumuzdan ben dahil üç kişi Emil ve Jast'a eşlik edecektik. Ertesi sabah her bir grup, rehberi ile birlikte farklı yönlerle doğru yola çıkmaya hazırды. Anlaşmamıza göre, her birimiz olup biten her şeyi dikkatle gözlemleyip kaydedecek, ve altmış gün sonra, iki yüz mil uzaklıktaki o köyde, Emil'in evinde buluşacaktık. Bu arada, dostlarımız vasıtasıyla iletişimi sürdürecektik. Bu, her akşam bu dostların birbirleriyle iletişim kurmaları ya da gruptan gruba gidip gelmeleri yoluyla sağlandı. Eğer Şefimiz'le ya da grubumuzun herhangi bir üyesiyle haberleşmek istersek, yapmamız gereken tek şey mesajımızı bu dostlarımıza vermektir, ve inanılmayacak kadar kısa bir sürede yanıt alıyorduk. Bu mesajları verirken, her birimiz mesajı verdiğimiz zamanı dakikasına kadar not ediyorduk; sonra yanıt geldiğinde, onun geldiği dakikayı da kaydediyorduk. İki ay sonra yeniden bir araya geldiğimizde, bu notları karşılaştırdık ve tüm notların birbirinin karşılığı olduklarını gördük. Bunun dışında, dostlarımız bir kamptan diğerine gelip bizimle sohbet ediyorlardı. Onların karşımızda bildikleri ve gözden kayboldukları zamanın, yerin ve yapılan konuşmaların da kayıtlarını titizlikle tuttuk; ve daha sonra bu notları karşılaştırdığımızda, onların da birbirlerine tamamen uygun olduklarını gördük.

Daha sonra, zaman zaman, birbirimizden geniş çapta

Ölümsüz Üstatlar

ayrıldık; bir grup İran'a, bir grup Çin'e, biri Tibet'e, biri Moğolistan'a, bir diğeri ise Hindistan'a gitti, ve bu gruplara hep dostlarımız eşlik ettiler. Zaman zaman bu dostlar, bizim deyimimizle, görünmeyen'de bin mil gibi büyük mesafeleri kat ederek, bizi her bir kampta olan bitenlerden ve kaydedilen ilerlemeden haberdar ettiler.

Benim bulunduğum grubun gideceği yer güneybatıda, seksen mil uzaklıkta, Himalayalar'ın eteklerindeki yüksek bir düzlükte bulunan küçük bir köydü. Yolculuk için yanımıza hiç erzak almamıştık, ama her zaman bol bol yiyecek bulduk, ve çok rahat konaklama yerlerinde kaldık. Gideceğimiz köye, beşinci gün öğleden sonra vardık; orada köylülerden oluşan bir heyet tarafından karşılandık ve kalacağımız yere götürüldük; burası da rahat bir konuk eviydi.

Köylülerin Emil ve Jast'a son derece saygılı davrandıklarını fark ettik. Bize, Emil'in o köyü daha önce hiç ziyaret etmediği, ama Jast'ın orada daha önce de bulunduğu söylenmişti. O, bu köye ilk kez, Himalayalar'ın en vahşi bölgelerinde bulunan yabani kar-adamlarının tutsak ettikleri üç köylünün kurtarılması için yapılan bir yardım çağrısına karşılık vermek üzere gelmişti. Bu şimdiki ziyaret de benzer bir çağrıya karşılık vermek ve ayrıca, köyden ayrılamayan hastalara şifa vermek için yapılıyordu. Bu kar-adamları, dağların karlı ve buzlu bölgelerinde yaşayıp, en sonunda uygarlığın herhangi bir biçimiyle temas kurmadan dağdaki güvenli yerlerinde yaşayabilen bir kabile oluşturmuş olan, toplum-dışı, yabani varlıklardı. Sayıları çok fazla olmasa da, bunlar çok vahşi ve savaşçı varlıklardı, ve zaman zaman, onların ellerine düşecek kadar talihsiz olan köylüleri yakalayıp onlara işkence ediyorlardı. Şimdi, dört köylünün bu vahşi kar-adamları tarafından yakalanmış olduklarını öğrendik. Köylüler ne yapacaklarını şaşırdıklarından, Jast ile temas kurmak için bir haberci yollamışlardı, ve o -yanında Emil'i ve bizi de geti-

rerek- tutsak köylüleri kurtarmaya gelmişti.

Elbette hepimiz, duyduğumuz ama var olmadıklarını sandığımız bu vahşi insanları göreceğimizi düşünerek heycanlandık. Önce, bir kurtarma grubu oluşturulacağını ve bu gruba bizim de katılmamıza izin verileceğini düşündük. Ama sonra Emil, Jast'la birlikte yalnız gideceklerini ve hemen gitmeleri gerektiğini bildirince, bu umudumuz suya düştü.

Birkaç dakika sonra, Emil ile Jast gözden kayboldular. O geceyi, dostlarımızın gelmelerini bekleyerek, konuk evinde yalnız geçirdik. Ama, onlar ancak ertesi akşam geri döndüler. Yanlarında kurtardıkları dört köylü vardı. Adamlar, biraz dinlenip kendilerine geldikten sonra, geçirdikleri serüvenle ve onları tutsak eden o yabancı insanlarla ilgili garip bir öykü anlattılar. Anlatılanlara göre, bu vahşi kar-adamları tamamen çıplak dolaşıyorlardı, bedenleri vahşi bir hayvanınki gibi tüylerle kaplıydı, ve yüksek dağların şiddetli soğuna dayanabiliyorlardı. Söylendiğine göre, bu adamlar yerde çok hızlı hareket edebiliyorlardı; aslında, bulundukları yörede yaşayan vahşi hayvanları izleyip yakalayabildikleri iddia ediliyordu. Bu vahşi insanlar, Üstatlara "Güneşten Gelen Adamlar" diyorlar, ve Üstatlar onların yanına gidip tutsakları bırakmalarını istediklerinde, buna direnmiyorlardı. Üstatlar bu vahşi insanlara erişmek için birkaç kez girişimde bulunmuşlar, ama bu insanların barındırdıkları korku yüzünden bu girişimler bir sonuç vermemişti. Anlatılanlara göre, Üstatlar onların yanlarına gittiklerinde, kar-adamları ne yiyor ne uyuyor, gece gündüz açıkta duruyorlardı; korkuları o kadar büyüktü. Bu insanlar kendilerini diğer insanlardan ayırdıklarından beri uygarlıkla tüm temaslarını yitirmiş, hatta bir zamanlar diğer ırklarla temasta olduklarını ya da onların torunları olduklarını bile unutmuşlardı.

Emil ve Jast'a bu garip vahşi kabile hakkında pek bir şey anlattıramadık, ayrıca bizi onlara götürmeye de ikna

edemedik. Onlar hakkında sorular sorduğumuzda, dostlarımızın verdikleri tek yanıt şu oldu: "Onlar da, tıpkı bizim gibi, Tanrı'nın çocuklarıdır; sadece, onlar o kadar uzun bir zamandır -diğer insanlara karşı duydukları- nefret ve korku içinde yaşıyorlar, ve bu nefret ve korkuyu öylesine geliştirmişler ki, insan ailesinin torunları olduklarını tamamen unutacak ve -görüldükleri gibi- vahşi hayvanlar olduklarını sanacak kadar kendilerini diğer insanlardan tecrit etmişler. Onlar, vahşi hayvanların içgüdüsünü bile yitirene dek bu şekilde devam etmişler; çünkü vahşi bir hayvan bir insanın onu sevip sevmediğini içgüdüsel olarak bilir ve bu sevgiye karşılık verir. Söyleyebileceğimiz tüm şey şu: İnsan görüp odaklandığı şeyi yaratır ve kendini Tanrı'dan ve insandan ayırır, ve bu şekilde o hayvani düzeyin de altına inebilir. Sizi onların yanına götürmemiz hiçbir amaca hizmet etmez. Tam tersine, bu o insanlara zarar verecektir. Bizler, bir gün onların arasında öğretimizi alıp kabul edecek birini bulmayı ve bu şekilde hepsine ulaşmayı umut ediyoruz."

Sonra onlar bize, eğer bu garip insanları kendi başımıza bulmak istiyorsak, bunu yapma özgürlüğüne sahip olduğumuzu, elbette bizi her türlü zarardan koruyacaklarını, ve eğer kar-adamları tarafından tutsak edilsek, gelip bizi kurtarabileceklerini de söylediler.

O akşam, ertesi gün otuz-beş mil uzaklıktaki çok kadim bir tapınağa gitmemizin plânlandığını öğrendik. İki arkadaşım, tapınağa gitmek yerine, kalıp, eğer başarabilirlerse, o vahşi adamları yakından görmeye karar verdiler. Sonra, iki köylüyü kendileriyle birlikte gitmeye ikna etmeye çalıştılar, ama kesin bir biçimde reddedildiler; çünkü köylülerin hiçbiri, o vahşi adamların çevrede bulunduklarını düşündüğü sürece, köyden ayrılmazdı. Böylece, arkadaşlarım bu işe tek başlarına girişmeye karar verdiler. Emil ve Jast'tan yol ve gidilecek genel yön ile ilgili bilgi aldıktan sonra, silahlarını

omuzlarına asıp yola çıkmaya hazırlandılar. Onlar ayrılmadan, Emil ve Jast onlardan, ancak son çare olarak öldürmek için ateş edeceklerine dair söz aldılar. Onlar bu adamları korkutmak için istedikleri kadar ateş edebilirlerdi, ama ancak yaşamları gerçekten tehlikeye girdiğinde öldürmek için ateş edebilirlerdi.

Bizler üstümüzde ateşli silahlar taşımadığımızdan, ben yanımda bir 45'lik Kolt'un bile bulunduğunu görünce şaşır-mıştım. Ben kendi silahımı uzun zaman önce bırakmıştım ve onun nerede olduğunu bilmiyordum. Öyle anlaşıyordu ki, bize hizmet eden hamallardan biri çantalardan birine iki tabanca koymuştu, ve onlar orada kalmıştı.

Bölüm 13

Emil, Jast ve ben, o gün daha geç saatte tapınağa gitmek üzere yola çıktık. Yorucu bir yolculuktan sonra, tapınağa ertesi akşam 5:30'da vardık. Orada tapınaktan sorumlu olan iki yaşlı adam vardı ve onlar benim için kalacak rahat bir oda hazırlamışlardı. Bu tapınak yüksek bir dağın doruğunda bulunuyordu, kaba taşlardan inşa edilmişti, ve en az on-iki bin yıllık olduğu söyleniyordu. Doğrusu mükemmel bir biçimde korunmuş ve onarılmıştı. Bu, Sidha öğretmenleri tarafından kurulan ilk tapınaklardan biriydi, ve onlar tarafından, gidip tam bir sessizliğe kavuşabilecekleri bir yer olarak kurulmuştu. Gerçekten de, bunun için bu tapınağın yerinden daha iyi bir yer seçilemezdi. O, dağların o bölümündeki en yüksek tepede bulunuyordu; deniz seviyesinden 3300 metre, ve vadiden en az 1500 metre yükseklikteydi. Son yedi milde tırmandığımız yol bana neredeyse dimdik görünmüştü. Zaman zaman, yukarıdaki kayalara bağlı halatlar tarafından desteklenen ve sarp kayalık boyunca bir köprü gibi uzanan sırtlara basarak bir yandan bir yana geçiyorduk. Bu sırtların üzerinde yürürken, yerden en az iki-yüz metre yükseklikte, boşlukta olduğumuzu fark ettim ve biraz ürperdim. Zaman zaman da, yine yukarıdan halatlarla desteklenen sırtık merdivenlerden yukarı tırmanmak zorunda kalıyorduk. Son tırmanış yüz metre boyunca dimdik uzanıyordu, ve bu mesafeyi tümüyle sırtık merdivenleri kullanarak tırmandık. Tapı-

nağa vardığımızda, kendimi dünyanın tepesine çıkmış gibi hissettim.

Ertesi sabah güneş doğmadan kalktık. Hep birlikte dışarıya, tapınağın terasına çıktığımızda, ben önceki gün yaptığımız zorlu tırmanışın tüm yorgunluğunu bir anda unuttum. Tapınak bir uçurumun kenarında öyle konumlandırılmıştı ki, aşağıya baktığınızda en az bin metre boyunca hiçbir şey göremiyordunuz, ve sanki tüm tapınak havada asılı duruyormuş gibi görünüyordu. Doğrusu, kendimi bunun aksine inandırmakta epey zorlandım. Uzakta üç dağın uzandığını görüyorduk, ve dostlarımın dediklerine göre, o dağların üzerinde de buna benzer üç tapınak vardı; ama o kadar uzaktaydılar ki dürbünle baktığımda onları göremedim. Emil, diğer gruplardan birinin, en uzaktaki dağın üzerindeki tapınağa önceki akşam, bizim buraya vardığımız saatlerde vardıklarını ve Şefimiz'in de o grupta olduğunu söyledi. Ve eğer onunla iletişim kurmak istersem, bunu yapabileceğimi, onların da o sırada o tapınağın terasında bulunduklarını bildirdi. Not defterimi alıp, deniz seviyesinden 3300 metre yükseklikte bulunan bir tapınağın terasında bulunduğumu ve bana tapınağın sanki havada asılı duruyormuş gibi göründüğünü; saatin sabah 4:55, ve günün 2 Ağustos Cumartesi olduğunu yazdım. Emil bu mesajı okudu ve kısa bir süre sessiz kaldı. Sonra karşı taraftan gelen yanıt aktardı: "Saat sabah 5:01; yer, deniz seviyesinden en az 2500 metre yükseklikte. Havada asılı gibiyiz; gün, 2 Ağustos, Cumartesi. Manzara harika, ama durum olağanüstü."

Sonra Emil, "Eğer istersen, bu notu götürüp, yazılı yanıtla birlikte geri dönerim. Eğer senin için bir sakıncası yoksa, gidip o tapınakta bulunanlarla konuşmak istiyorum," dedi. Ona notu verdim, ve o yine bir anda gözden kayboldu. Bir saat kırk-beş dakika sonra o, Şef'in verdiği ve Emil'in saat 5:16'da oraya gittiğini, ve onların daha sonra ne olacağı konu-

Ölümsüz Üstatlar

sunda tahminler yürüterek harika bir zaman geçirdiklerini bildiren bir notla geri döndü.

Biz bu tapınakta üç gün kaldık. Bu zaman esnasında Emil diğer grupları ziyaret etti, benden onlara notlar götürüp, onların verdikleri yanıtları getirdi. Bu arada ben, bu huşu verici sessizlik içinde dinlenip, derin düşüncelere daldığım benzersiz bir zaman geçirdim. Dördüncü günün sabahında, iki arkadaşımı bırakmış olduğumuz köye geri dönmeye hazırlandık. Emil ve Jast'ın, bizim yolumuzun vadi yolundan ayrıldığı yerden otuz mil uzaklıkta, vadide bulunan küçük bir köye gitmek istediklerini öğrendim. Onlara, oraya birlikte gitmeyi önerdim. Yola çıktık, vadide bir hayli yol aldıktan sonra, o gece bir çobanın kulübesinde konakladık. Ertesi sabah, yolu yürüyerek katedeceğimizden, gideceğimiz yere karanlık basmadan varmak için erkenden yola çıktık. Tapınağa giderken, atları kullanamayacağımız için onları köyde bırakmıştık.

O sabah saat on sularında, gök gürültülü ve şimşekli şiddetli bir fırtına çıktı. Önce, sağanak yağmur yağacakmış gibi göründü, ama yere tek bir yağmur damlası bile düşmedi. Geçmekte olduğumuz bölge sık ormanlıktı ve toprak yoğun, kalın ve kuru otlarla kaplıydı. Bu bölge olağanüstü kuru görünüyordu. Sonra, sağa sola düşen yıldırımların birkaç yerde otları tutuşturmuş olduğunu gördük ve, daha ne olup bittiğini anlamadan, bir orman yangınının ortasında kalıverdik. Yangın kısa bir süre içinde şiddetlendi ve ekspres bir trenin hızıyla üç yanımızı birden kuşattı. Duman kalın bir bulut halinde etrafa çöküyordu, ve ben ne yapacağımı bilmez bir halde paniğe kapılmıştım. Ancak, Emil ve Jast gayet soggukkanlı görünüyorlardı, ve bu bana bir nebze olsun güven verdi. Sonra, onlar dediler ki: "İki kaçış yolu var. Birincisi, derin bir kanyondan akan bir derenin bulunduğu yere ulaşmaya çalışmak. Eğer beş mil uzaklıktaki bu kanyona erişe-

bilirsek, yangın kendiliğinden sönene dek güvenlik içinde olabiliriz. İkinci yol ise, eğer seni geçirebileceğimize güvenebilirsen, bizimle birlikte kısa yoldan, yani yangının içinden geçmendir."

Bu varlıkların tüm acil durumlarda kendilerini kanıtladıklarını bildiğim için, bir anda tüm korkumdan kurtuldum. Kendimi tümüyle onların korumasına bırakarak, aralarına girdim ve -görünüşe göre- yangının en şiddetli olduğu yöne doğru ilerledik. Sonra birden, sanki önümüzde üstü kemerli bir geçit açıldı, ve biz dumandan, sıcaklıktan ve ayaklarımızın altındaki yol boyunca yanan dallardan hiç etkilenmeden, direkt olarak yangının içinden geçmeye başladık. En az altı mil boyunca yangının içinden geçtik. Bana öyle geldi ki, yol boyunca, sanki çevremizde hiç öyle şiddetli bir yangın yokmuş gibi, sakin bir biçimde yürüyorduk. Bu, biz küçük bir dereyi geçene dek böyle devam etti, ve sonra yangının tamamen dışına çıktık.

O yangının içinden geçerken, Emil bana şöyle dedi: "Da
ha yüksek olana gerçekten ihtiyacın olduğunda, düşük bir
yasa yerine, Tanrı'nın yüksek yasasını kullanmanın ne ka
dar kolay olduğunu göremiyor musun? Biz şimdi bedenleri
mizi yangınıninkinden daha yüksek bir titreşime yükselttik;
bu durumda yangın bize bir zarar vermez. Biz titreşimimizi bizimle yangın arasında hiçbir çatışmanın olamayacağı düzeye yükselttik. Bu düzeyde mükemmel bir uyum ve bir'lik olur. Eğer şimdi başka insanlar bize beşeri gözleriyle bakıyor olsalardı, bizim gözden kaybolduğumuzu düşünürlerdi; oysa gerçekte biz her zamanki kimliğimizle buradayız. Aslında, biz arada hiçbir fark görmüyoruz. Bu, bizimle teması yitiren fani duyuların algısıdır. Eğer onlar bizi olduğumuz gibi görebilselerdi, hiç kuşkusuz, yükselmiş olduğumuzu düşüneceklerdi. Gerçekte olan da budur. Biz ölümlü insanın, fani duyuların bizimle teması yitirdiği bir bilinç katına yükseliriz.

Ölümsüz Üstatlar

Herkes bizim yaptığımız şeyi aynen yapabilir.* Bizler, bize kullanmamız için Tanrı tarafından verilmiş bir yasayı kullanıyoruz. Bizler, bedenlerimizi her yere aktarmak için de bu yasayı kullanıyoruz. Sizler bizim karşınızda belirlediğimizi ve gözden kaybolduğumuzu ya da, sizin deyiminizle, mekanı ortadan kaldırdığımızı gördüğünüzde, bizim kullandığımız yasa budur. Biz, sadece, bilincimizi onların üzerine yükselterek zorlukları aşarız ve bu şekilde insanın fani bilinciyle kendi üzerine yüklediği tüm sınırlamaların üstesinden gelebiliriz."

Bana öyle geldi ki, sanki toprağın üzerinde, ayaklarımız yere sadece şöyle bir dokunarak ilerliyorduk. Derenin öbür yanına geçip, yangından tamamen kurtulduğumuzda, ilk izlenimim derin bir uykudan uyandığım ve tüm bunları rüyamda gördüğümdü. Ancak, yavaş yavaş, yaşadığım şeyi idrak etmeye ve gerçek anlamının bilincine varmaya başladım. Sonra dere kenarında gölgeli bir yer bulduk, orada oturup öğle yemeğimizi yedik, ve bir saat kadar dinlendikten sonra köye gitmek üzere yola çıktık.

* Yazarın bir başka kaynakta açıkladığına göre, bu, yangından hiçbir zarar görmeden geçme deneyimi daha sonra Londra'da genç bir Hindu Yogi tarafından, en ciddi bilimsel test koşulları altında tekrarlanmıştır. Bu olayın görüntüleri Amerikan basınında yer almış, ve ünlü haber yorumcusu Edwin C. Hill bu konu üzerinde geniş bir yazı yazmıştır. (Ç.N.)

Bölüm 14

Oraya vardıktan az sonra, bu köyün çok ilginç bir yer olduğu ortaya çıktı; çünkü iyi-korunmuş bazı eski kayıtlar kutsal kitaptaki Vaftizci Yahya'nın* bu köyde beş yıl kalmış olduğunu gösteriyordu. Daha sonra bu kayıtları gördük, onlar bizim dilimize çevrildiğinde, onun bu ülkede on-iki yıl kalmış olduğunu öğrendik. Bize daha sonra gösterilen bazı kayıtlar ise Vaftizci'nin yirmi yıl boyunca bu insanlarla birlikte Tibet, Çin, İran ve Hindistan'da kaldığını kanıtlar görünüyordu. Aslında, bu kayıtlara baktığımızda, Yahya ile hemen hemen aynı yolu izlemek üzere olduğumuzu hissettik. Bunlar o kadar ilginçti ki, daha sonra farklı köylere gidip geniş bir araştırma yaptık ve, elde ettiğimiz verileri karşılaştırdığımızda, onun bu Üstatlar'la yaptığı yolculukların oldukça doğru bir haritasını çıkarabileceğimizi gördük. Zaman zaman bu olaylar bizim önümüze o kadar canlı bir biçimde getirildi ki, kendimizi Yahya'nın çok uzun zaman önce geçmiş olduğu topraklarda yolculuk yaparken ve onunla aynı yolu izlerken hayal edebildik.

* Vaftizci Yahya: (İncil'e göre) Yaşlı rahip Zekeriya tapınakta dua ederken, bir melek onun karşısında belirerek, Yahya (Tanrı lütufludur) adında bir oğlu olacağını, onun Tanrı'nın göndereceği Kurtarıcı için halkını hazırlayacağını bildirir. (İsa'nın kuzeni olan) Yahya büyür. İnsanlara, Tanrı'nın Hükümlerinin yakın olduğunu söyleyerek, onları doğru yola girmeye çağırır; ve kendisine gelenleri suyla vaftiz ederek, Kurtarıcı'nın da onları Tanrı'nın Kutsal Ruhu ile vaftiz edeceğini bildirir. (Ç.N.)

Ölümsüz Üstatlar

Bu köyde üç gün kaldık. Bu günler esnasında, geçmişin geniş bir manzarasını görebildim. Bu öğretilerin çok eski ve bulanık bir geçmişe, her şeyin tek Kaynak'tan ya da Öz'den, Tanrı'dan ortaya çıktığı o başlangıca dek dayandığını görebildim. Bu öğretilerin farklı ifadelerinin farklı bireyler tarafından ortaya konulduğunu, her bir bireyin öğretiye kendi kavramını kattığını, her birinin o öğretinin ona ait olduğunu, Tanrı tarafından sadece ona ifşa edildiğini; her birinin tek doğru mesaja kendisinin sahip olduğunu ve bu mesajı dünyaya verecek tek kişinin kendisi olduğunu düşündüğünü görebildim. Bu şekilde, fani kavramlar kastedilen gerçek ifşaatla karışmış, ve bunun sonucunda ortaya farklılık, çeşitlilik ve uyumsuzluk çıkmıştı. Sonra bu insanların, yani Üstatlar'ın, insanın gerçekten ebedi, günahsız, ölümsüz, değişmez, ve Tanrı'nın suretinde yaratılmış olduğunu algılayarak, gerçek Ruhsallık kayasının üzerinde sağlam bir biçimde durduklarını görebildim. Bana öyle geldi ki, daha ileri bir araştırma, bu büyük insanların gerçeği uzun çağlar boyunca en saf haliyle saklayıp elden ele aktarmış olduklarını kanıtlamalıydı. Ancak onlar, ne verilecek her şeye sahip olduklarını iddia ediyor, ne de kimseden -o sözleri kendisi kanıtlayıp, Üstatlar'ın yaptıkları işleri yapabilene dek- herhangi bir şeyi kabul etmesini istiyorlardı. Onlar, yaptıkları gerçek işler dışında, herhangi bir konuda otorite olduklarını iddia etmiyorlardı.

Üç gün sonra, Emil ile Jast, arkadaşlarımı bırakmış olduğumuz köye geri dönmeye hazır olduklarını bildirdiler. Onların, gideceğimiz o köydeki ve civardaki hastalara şifa vermeleri gerekiyordu; ve hiç kuşkusuz, o tapınağa ve bu köye yaptığımız bu yolculuğu benim yaptığımdan çok daha kısa bir sürede yapabilirlerdi. Ben bu yolculuğu onlar gibi yapamadığım için, onlar benim yolumu kendi yolları yapmışlardı.

Köye vardığımızda, arkadaşlarımızı bizleri bekler bulduk. Dediklerine göre, kar-adamlarını bulma arayışları başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu vahşi adamları beş gün boyunca aramışlar, ama hiçbir şey bulamayınca umutsuzluğa kapılarak aramaktan vazgeçmişlerdi. Ancak, köye geri dönerken, bir mil uzaklıktaki bir tepenin üzerinde bir silüet görmüşlerdi. Ama, daha dürbünlerini çıkarıp ona yakından bakmadan, bu silüet gözden kaybolmuştu; böylece onu sadece bir an için görebilmişlerdi. Gördükleri şey onlara tüylerle kaplı gorilimsi bir form izlenimi vermişti. Koşarak, o silüeti gördükleri yere gitmişler, ama orada başka herhangi bir kanıt bulamamışlardı. O günün geriye kalan kısmını çevreyi araştırarak geçirmelerine karşın, hiçbir iz bulamamış ve aramaktan vazgeçmişlerdi.

Daha sonra ben onlara ayrı kaldığımız süre içinde kendi yaşadığım şeyleri anlattım. Verdiğim raporu dinledikten sonra, onlar da o tapınağa gitmek istediler; ama, Emil birkaç gün içinde ona benzer bir tapınağı ziyaret edeceğimizi söyleyince, bundan vazgeçtiler.

Ulaklar, kar-adamları tarafından kaçırılan dört köylünün kurtarıldığı haberini yaymış olduklarından, çevredeki bölgeden epey insan şifa için köyde toplanmıştı. Ertesi gün bu topluluğa katıldık ve yine bazı olağanüstü şifalara tanık olduk. Kışın ayakları donmuş yirmi yaşında genç bir kadının ayakları, gözlerimizin önünde, tamamen iyileştirildi. Orada, giderek etin oluşup ayakların normale döndüklerini ve kadının ayağa kalkıp rahatça yürüyebildiğini gerçekten gördük. İki kör adamın gözlerinin açıldığına ve onların görmeye başladıklarına tanık olduk. Bize söylendiğine göre, onlardan biri doğuştan kördü. Bu arada, bazı daha önemsiz vakalar da iyileşti.

Herkes bu şifa uygulamasından çok derin bir biçimde etkilenmiş görünüyordu. Daha sonra Emil'e, bu şifadan etki-

Ölümsüz Üstatlar

lenip onların öğretilerini ve çalışmalarını benimseyen çok insanın olup olmadığını sorduk. O, birçok kişiye gerçekten yardım edildiğini ve bir şekilde onların ilgilerinin uyandığını söyledi. Onlar bir süre için bu yolda çalışıyorlardı; ama çoğu, bu çalışmayı ciddi bir biçimde sürdürmenin çok fazla çaba gerektirdiğini görünce, çok geçmeden eski yaşam biçimine geri dönüyordu. İnsanların hemen hepsi kolay ve kaygısız bir yaşam sürüyordu; ve öyle görünüyordu ki, bu öğretiyi inandığını söyleyenlerin ancak yüzde biri bu konuda gerçekten samimiydi ve ciddi bir çaba içindeydi. Geriye kalanlar, başları derde girdiğinde hep diğerlerinin kendilerine yardım etmelerini bekliyorlardı. Onların sorunlarının büyük bölümü de burada yatıyordu. Üstatlar, gerçekten yardım isteyen herkese yardım edebileceklerini, ama tüm bu çalışmayı onların yerine yapamayacaklarını söylüyorlardı. Onlar bu insanlara onları bekleyen bolluğu anlatabilirlerdi ama, bu bolluğa sahip olabilmek için, her bireyin -bu çalışmayı, bu işleri gerçekten bilerek ve yaparak- bunu bizzat kabul etmesi ve kanıtlaması gerekiyordu.

Bölüm 15

Ertesi sabah o köyden ayrıldık, ve bu çalışmayı üstlenmiş görünen iki köylü de bizimle birlikte geldiler. Yola çıktığımızın üçüncü günü, akşam, daha önce bulunduğum ve Vaftizci Yahya ile ilgili kayıtları incelediğim köyden on-iki mil uzaklıkta bulunan bir köye ulaştık. Arkadaşlarımla da bu kayıtları incelemelerini çok istiyordum; böylece ertesi gün o köye gitmeye karar verdik. Ertesi gün, Emil ile Jast da bize oraya kadar eşlik ettiler. Orada, arkadaşlarımla da bu kayıtları incelediler. Onlar da benim gibi çok derinden etkilendiler; böylece, bu kayıtlarda Yahya'nın gittiği belirtilen yerlerin haritasını çıkarıp, o yolu izlemek için bir plân yaptık.

O akşamüzeri, dördüncü grupta birlikte olan Üstat geldi ve geceyi bizimle birlikte geçirdi. O, ayrıca, birinci ve üçüncü gruptan mesajlar da getirmişti. O bu köyde doğup büyümüştü; ataları bu kayıtları yazmışlardı ve o zamandan beri de bu kayıtlar o ailenin elinde bulunuyordu. İddia edildiğine göre, o, kayıtları tutan kişiden sonra gelen beşinci kuşaktı ve ailenin hiçbir üyesi ölümü deneyimlememişti. Hepsi bedenini birlikte götürmüştü, ve istedikleri zaman geri dönebilirlerdi. Ona, Vaftizci Yahya ile ilgili bu kayıtların yazarının gelip bizimle konuşmasının mümkün olup olmadığını sorduk. O, bunun mümkün olduğunu, hatta, bu görüşmeyi o akşam yapabileceğimizi bildirdi.

O akşam, yerlerimize oturduktan birkaç dakika sonra,

Ölümsüz Üstatlar

beklediğimiz varlık aniden odada belirdi. Aşağı yukarı otuz-beş yaşlarında görünüyordu. O, bizimle tanıştırılırken, hepimizle ayrı ayrı tokalaştı. Doğrusu, görünüşü hepimizi adeta büyülemişti, çünkü biz onun çok yaşlı olacağını düşünmüştük. O, orta boyun biraz üzerindeydi, yüz hatları sertti, ama yüzü gördüğüm en anlayışlı ve şefkatli ifadeye sahipti. Hareketleri karakter gücünü yansıtıyordu. Ve tüm varlığı, kavrayış gücümüzün ötesinde bir ışık yayıyordu.

Daha biz yerlerimize oturmadan, Emil, Jast ve diğer iki varlık odanın ortasında el ele tutuşup, kısa bir süre için tam bir sessizlik içinde durdular. Sonra hepsi yerlerine oturdu, ve yeni gelen varlık konuşmaya başladı:

"Sizler, size okunan ve açıklanan belgeleri daha iyi anlayabilmek için bu görüşmeyi talep ettiniz. Evet, sizlere söylendiği gibi, bu kayıtlar benim tarafımdan tutulmuşlardır. Ve evet, o büyük ruhla, Vaftizci Yahya ile ilgili olan ve sizi bu kadar çok şaşırtan bu kayıtlar, onun burada bizimle geçirdiği zamanın gerçek olaylarını yansıtmaktadır. Bu kayıtlar, onun engin bir bilgiye sahip, olağanüstü akıllı bir adam olduğunu göstermektedir. Evet, o bizim öğretimizin doğru olduğunu algıladı; ama, görünüşe göre, onu asla gerçekten idrak edemedi. Eğer bunu yapabilseydi, ölümü asla deneyimlemezdi. Ben bu odada oturup, Yahya ile babamın konuşmalarına tanık oldum; ve o, öğretisinin büyük bölümünü burada aldı. Babam bu odada yükseldi (bedeniyle birlikte Semavi Âleme geçti), ve Yahya onun gidişini gördü.

Babamın ya da annemin ailesinde, giderken bedenini de birlikte götürmemiş tek bir varlık yoktur. Bu gidiş -insan, yaşamı Tanrı'nın gördüğü gibi görecektedir kadar Yaşamın ya da Tanrı'nın derin Ruhsal anlamının bilincine varana dek- bedeninin ruhsal olarak mükemmelleştirilmesi anlamına gelir. O zaman insan en yüksek öğretiyi alma ayrıcalığına sahip olur ve o âlemden herkese yardım edebilir. (Bu yere erişmiş olan-

lar aşağı inmeyi asla istemediklerinden, biz bu âlemden asla inmeyiz.) Onlar, yaşamın tümüyle bir ilerleme, ileri doğru yol alma olduğunu bilirler; geriye dönüş yoktur ve kimse bunu yapmak istemez.

Hepimiz, daha fazla ışığa erişmek için çabalayanlara yardım etmeye çalışıyoruz, ve sürekli olarak Evrensel Zihne yolladığımız mesajlar bugün dünyanın her yanındaki alıcı olan Tanrı çocukları tarafından alınıp yorumlanmaktadır. Onların bu âleme ya da bilinç haline erişmelerinin esas amacı budur, çünkü biz herkese bir biçimde yardım edebiliriz. Biz kendi çabalarıyla ya da bir başkasının yardımıyla bu ışığı ve mesajları alıp bilincini yükseltenlerle konuşup onları eğitebiliriz ve bunu yaparız. Bir başkası bu işi sizin için yapamaz ya da sizi süresiz olarak birlikte taşıyamaz. Siz bu işi, bu çalışmayı kendiniz yapmaya karar vermeli ve sonra bunu yapmalısınız. Sonra özgür olur ve kimsenin yardımına dayanmadan kendinize güvenebilirsiniz. Herkes, İsa'nın yapmış olduğu gibi, bedenin Ruhsal bir beden olduğunun ve yok edilemeyeceğinin bilincine vardığında ve kendisini bu bilinçte tuttuğunda, o zaman biz herkesle iletişim kurabilecek ve almış olduğumuz öğretiyi çok daha fazla insana verebileceğiz. Bizler, herkesin bizim başardığımız şeyi başarabileceğini ve böylece, yaşamın her sorununu çözebileceğini; o zaman zor ve gizemli görünenin basit bulunabileceğini bilme ayrıcalığına sahibiz.

Bakın, ben size her gün karşılaştığınız insanlardan hiç farklı görünmüyorum, ve ben de sizi kendimden hiç farklı görmüyorum."

Biz, onda çok daha süptil bir şey görebildiğimizi düşündüğümüzü söyledik. O şöyle yanıtladı: "Bu, insanın ölümsüzlüğüyle kıyaslandığında, ölümlü olandır sadece. Eğer siz sadece Tanrı niteliğini arayıp, herhangi bir kıyaslama yapmazsanız, her insanı beni gördüğünüz gibi görürsünüz; ya da her

Ölümsüz Üstatlar

yüzde Mesihi arayarak, herkeste o Mesihi ya da Tanrı niteliğini ortaya çıkarırsınız. Bizler hiçbir kıyaslama yapmayız; bizler her zaman herkeste sadece Mesihi ya da Tanrı niteliğini görürüz, ve bu şekilde sizin görüş alanınızdan kayboluruz. Siz kusurluluğu görürken ya da kusurlu bir görüşe sahip olurken, biz kusursuzluğu görür ya da kusursuz bir görüşe sahip oluruz. Sizler sizce öğretebilecek birisiyle temasa geçene dek, bilincinizi -şimdi yaptığınız gibi- bizi görüp bizimle konuşabilecek bir noktaya yükseltebilene dek, bizim öğretimiz sadece ilham verici görünür. Biz bir insanla konuşurken ya da konuşmaya çalışırken bu bir ilhâm değildir. Bu sadece gerçek ilhamın alınabileceği noktaya götüren yapıda bir öğretimdir. O sadece doğrudan Tanrı'dan geldiğinde ilhamdır, ve siz Tanrı'nın sizin vasitanızla Kendisini ifade etmesine izin verirsiniz; o zaman siz bizimle birlikte olursunuz.

Çiçeğin ideal imgesi en küçük ayrıntısına dek tohumun içinde bulunur, ve onun anbean süren bir hazırlıkla genişleyip çoğalması, açılıp gelişmesi ve kusursuz bir çiçeğe dönüşmesi gerekir. Bu içsel imge en küçük ayrıntısına dek tamam olduğunda, çiçek güzel bir biçimde ortaya çıkar. Aynı şekilde, Tanrı her çocuğun imgesini, Kendisini onun vasıtasıyla ifade etmek istediği kusursuz imgeyi zihinde tutar. Eğer Tanrı'nın Kendisini bizim vasitamızla bizim için tasarladığı ideal biçimde ifade etmesine izin verirse, bu ideal ifade biçiminden -çiçeğin elde ettiğinden- daha çok şey elde edebiliriz. Ancak işleri kendi ellerimize aldığımızda sorunlar ve zorluklar başlar. Bu bir ya da birkaç kişi için değil, bu herkes içindir. Bize, sizden hiç farklı olmadığımız gösterilmiştir. Bu anlayışta bir farklılıktır, ve hepsi budur.

Tüm farklı izm'ler, mezhepler ve inançlar, hepsi iyidir; çünkü onlar, eninde sonunda, takipçilerini her şeyin altında gözden kaçırdıkları derin bir gerçek, temasa geçmeyi başara-

madıkları, ama onlara ait olan, haklı olarak sahip olabilecekleri ve olmaları gereken derin bir şey bulunduğu idrakine götürecektir. Bizler, eninde sonunda insanı her şeye sahip olmaya götürecektir şeyin bu olduğunu görüyoruz. İnsanın, sahip olmadığı ama olabileceği bir şeyin bulunduğunu bilmesi, onu ona sahip olmaya zorlayacaktır. Her şeyde ilerleme böyle kaydedilir. Fikir önce Tanrı'nın bilincinden insanın bilincine aktarılır, ve insan, eğer devam ederse onu bekleyen bir şeyin olduğunu görür. Burada insan, çoğunlukla bir yanılsaya düşüp, o fikrin geldiği kaynağı görüp tanıyamaz; onun bütünüyle kendi fikri olduğunu düşünür. O, Tanrı'dan uzaklaşır ve, Tanrı'nın onun için gördüğü mükemmelliği onun vasıtasıyla ifade etmesine izin vermek yerine, kendi bildiği gibi ifade eder, ve böylece kusursuz bir biçimde tezahür etmesi gereken şeyi kusurlu bir biçimde tezahür ettirir.

Eğer insan her fikrin Tanrı'nın direkt, mükemmel bir ifadesi olduğunu idrak etse ve, bu fikir ona gelir gelmez onu hemen Tanrı'nın ifade ettiği kendi ideali yapsa, ondan kendi fani ellerini çekse ve Tanrı'nın onun vasıtasıyla mükemmel bir biçimde ifade etmesine izin verse, bu ideal kusursuz bir biçimde tezahür eder. Bu şekilde insan kısa bir süre içinde mükemmelliği ifade etmeyi öğrenecektir. İnsanın öğrenmesi gereken tek büyük şey, psişik gücün ya da zihin gücünün ebediyen dışına çıkıp, direkt olarak Tanrı'dan geleni ifade etmektir."

Bölüm 16

Konuşma orada sona erdi ve ertesi sabah kahvaltıda buluşmak üzere sözleşerek ayrıldık. Ertesi sabah erkenden kalkıp, 6:30'daki kahvaltıya gitmek üzere hazırlandık. Kaldığımız evden çıktığımızda, aynı yöne giden ve yürürken sıradan faniler gibi sohbet eden dostlarımızla karşılaştık. Onlar bizi selamladılar, ve biz onlarla bu şekilde karşılaşmaktan ötürü duyduğumuz şaşkınlığı ifade ettik. Yanıtları şöyle oldu: "Bizler tıpkı sizin gibi insanlarız. Neden bizi farklı görmekte ısrar ediyorsunuz? Biz sizden hiç farklı değiliz, sadece bizler Tanrı-vergisi güçlerimizi sizlerden daha fazla geliştirdik, o kadar."

O zaman biz, "Neden biz sizin yaptığınızı gördüğümüz işleri yapamıyoruz?" diye sorduk. Onlar şöyle yanıtladılar: "Neden bizim temas kurduğumuz herkes bu yolu izleyip, bu işleri yapmıyor? Biz kendi yolumuzu kimseye zorla kabul ettiremeyiz ve bunu yapmak istemeyiz; herkes dilediği gibi yaşayıp ilerlemekte özgürdür. Biz sadece kolay ve basit yolu, denemiş ve çok doyum verici bulmuş olduğumuz yolu göstermeye çalışırız."

Kahvaltıya gittik ve masada otururken sohbet sıradan günlük olaylara sürüklendi. Ben orada hayranlıkla karışık bir hayrete kapıldım. Masada, karşımızda dört adam vardı. Orada, bu dünya üzerinde bin yıl yaşamış olan biri vardı. O, bedenini o kadar mükemmelleştirmişti ki, onu istediği her

yere birlikte götürebiliyordu; bedeni hâlâ otuz-beş yaşındaki bir adamın canlılığına ve gençliğine sahipti ve bu mükemmellik iki bin yıl önce tamamlanmıştı. Onun yanında, onun-beşinci kuşak torunu olan bir adam oturuyordu. Bu adam, bu dünya üzerinde yedi-yüz yılı aşkın bir süredir yaşıyordu ve bedeni en fazla kırk yaşında görünüyordu. Onlar bizimle, başka her insanın konuşacağı gibi konuşabiliyorlardı. Karşımızdaki üçüncü kişi, bu dünyada en az beş yüz yıldır yaşayan Emil'di, ve o da ancak kırk yaşında görünüyordu; karşımızdaki dördüncü kişi olan Jast ise kırk yaşındaydı ve bu yaşta görünüyordu. Hepsi birbiriyle en ufak bir üstünlük taslamadan, kardeşçe, sevecen, yumuşak ve sade bir biçimde konuşuyordu, ama söyledikleri her söz -hiçbir mistisizm ya da gizem izi taşımadan- sağlam bir mantık içeriyordu; onlar birbirleriyle günlük bir sohbet ve ilişki içinde bulunan sıradan insanlar gibi görünüyorlardı. Ama, ben hâlâ bunun tümüyle bir rüya olmadığına inanmakta zorlanıyordum.

Kahvaltıdan sonra, masadan kalkarken grup arkadaşlarımdan biri hesabı ödeme girişiminde bulundu. Emil, "Siz burada bizim konuğumuzsunuz," dedi ve hizmet eden kadına boş olduğunu düşündüğümüz elini uzattı; ama bir kez daha baktığımızda, elinde hesabı ödemek için gerekli tam paranın bulunduğunu gördük. Daha sonra, dostlarımızın yanlarında hiç para taşımadıklarını öğrendik. Para gerektiğinde, onu hemen Evrensel Öz'den yaratıyorlardı.

Kahvaltı ettiğimiz yerden çıktıktan sonra, beşinci gruba refakat eden adam, grubuna dönmesi gerektiğini söyleyerek ellerimizi sıktı ve bir anda gözden kayboldu. Onun gözden kaybolduğu zamanı kaydettik ve daha sonra, onun bizden ayrıldıktan on dakika sonra diğer grubun gözleri önünde belirdiğini öğrendik.

O günü Emil, Jast ve o eski kayıtları tutmuş olan dostumuzla birlikte köyde ve çevrede gezinerek geçirdik ve bu sı-

Ölümsüz Üstatlar

rada dostumuz, Vaftizci Yahya'nın o köyde kaldığı on-iki yıl içinde yaşanan birçok olayı ayrıntılı bir biçimde anlattı. Aslında, o bu olayları o kadar canlı bir biçimde anlatıp zihnimizde canlandırdı ki, adeta o bulanık geçmişe gidip, bize daha önce efsanevi bir karakter gibi görünen o büyük ruhla yürüyüp konuştuğumuzu hissettik. O günden sonra, Vaftizci Yahya gerçek, canlı bir karakter oldu; o benim için o kadar gerçek oldu ki, şimdi onu -o gün bizim yaptığımız gibi- o köyde ve çevrede yürürken ve çevresindeki büyük ruhlar tarafından eğitilirken -ama yine bizim gibi, her şeyin temel gerçeğini kavrayamazken- görebiliyordum.

Tüm gün boyunca dolaşp, en ilginç tarihi olayları dinledikten, ve binlerce yıl önce vuku bulan olayların kayıtları bize onların geçtiği yerde okunup çevrildikten sonra, karanlık basmadan önce oldukça yorgun bir halde köye döndük. O gün bizimle birlikte gelip, aynı yolları yürümüş olan üç dostumuz en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyorlardı. Bizler, üstümüz başımız kirlenip tozlanmış ve terlemiş bir haldeydik, oysa onlar gayet iyi, rahat görünüyorlardı ve giysileri sabahki kadar beyaz ve lekesizdi.

Bu insanlarla birlikte yaptığımız tüm yolculuklar boyunca onların giysilerinin hiç kirlenip tozlanmadığını fark etmiştik. Bu konuda birçok kez kendi aramızda konuşmuş, ama o akşama kadar onlardan bu konuda bir yanıt alamamıştık. O akşam biz yine bu konuda konuşurken, kayıtları tutmuş olan dostumuz şöyle dedi: "Bu size olağandışı bir şey gibi görünebilir, ama Tanrı'nın yarattığı bir tozun, istenmediği ve ait olmadığı yerde Tanrı'nın bir başka yaratımına yapışması bize çok daha olağandışı görünür. Doğru kavramla bu olamaz, çünkü Tanrı'nın yarattığı hiçbir madde uygun olmayan ya da istenmediği yere yerleşemez."

Sonra, bir anda, bizim giysilerimizin ve bedenlerimizin de onlarınki kadar temiz olduğunu fark ettik. Bu değişim-dö-

nüşüm (çünkü bizim için bu bir değişim-dönüşümdü) biz orada dururken bir anda meydana gelmişti. Bir anda tüm yorgunluğumuzdan kurtulmuş, ve kendimizi yataktan yeni kalıp sabah banyomuzu almış gibi tazelenmiş hissetmiştik.

İşte tüm sorularımızın yanıtı buydu. Sanırım, o gece bu insanlarla birlikte olduğumuz tüm zaman boyunca hissettiğimiz en derin huzurla yataklarımıza yattık; ve huşu hissimiz hızla, insanlığın, ya da onların deyimiyle, kardeşlerinin hayrı için bu kadar çok şey yapan bu sade, sevgi dolu kalpler için duyduğumuz en derin sevgiye dönüşüyordu. Biz de onları kardeşlerimiz olarak görmeye başlamıştık. Zaten, onlar da tüm bunlardan kendilerine hiç onur payı çıkarmıyor, bunun onlar vasıtasıyla Kendini ifade eden Tanrı olduğunu söylüyor; "Ben kendi başıma hiçbir şey yapamam. Tüm bu işleri yapan benim içimdeki Tanrı'dır," diyorlardı.

Bölüm 17

Ertesi sabah, hepimiz o günün gözlerimizin önüne sereceği her şeyi ilgi ve merakla bekleyerek kalktık. Artık, her bir günü, kendi içinde, gözler önüne serilen bir işaat olarak görmeye başlamıştık, ve deneyimlemekte olduğumuz şeylerin derin anlamını yeni yeni idrak etmeye başladığımızı hissediyorduk.

O sabah kahvaltıda dostlarımız bize, dağların yüksek bir bölgesinde bulunan bir köye gideceğimizi ve oradan da köyün tepesinde bulunan bir tapınağı ziyaret edeceğimizi söylediler. Bu tapınak, benim, daha önce gittiğim o tapınağın terasında dururken uzakta gördüğüm dağlardan birinin üzerinde bulunuyordu. Bu arada, yolculuğun sadece ilk onbeş milinde atlarımızı kullanabileceğimizi, iki köylünün o mesafeyi bizimle birlikte katedip, sonra atları daha ilerideki bir köye götüreceklerini ve biz dönene kadar onlara bakacaklarını öğrendik. Böylece, yola çıktık ve bir süre sonra, önceden belirlenen yerde atlarımızı o iki köylüye teslim ettik. Sonra, yukarılardaki o köye erişmek için, zaman zaman kayalardan yontulmuş basamaklara dönüşen dar dağ yolunu tırmanmaya başladık. O gece, atları bıraktığımız yer ile gideceğimiz köy arasında yarı yolda bulunan bir tepedeki bir konaklama yerinde kaldık.

Konaklama yerinin bekçisi şişman, yaşlı ve neşeli bir adamdı; aslında, o, o kadar tombul ve yuvarlak bir adamdı

ki yürümekten çok yuvarlanıyor gibi görünüyordu ve şişman yüzüne gömülmüş gözleri adeta hiç görülmüyordu. Sonradan öğrendiğimize göre, adam Emil'i tanır tanımaz ondan şifa istemeye, eğer ona yardım edilmezse kesinlikle öleceğini söylemeye başlamıştı. Bu adamın ataları yüzlerce yıldan beri bu konaklama yerinin bekçiliğini yapıp halka hizmet etmişlerdi, ve o da bu görevi yetmiş yıldır sürdürüyordu. O bu konaklama yerini devraldığı zaman, kalıtsal olan ve tedavisinin bulunmadığı söylenen bir hastalığı iyileşmişti. O, iki yıl boyunca bu yolda çok aktif bir biçimde çalışmış, sonra yavaş yavaş ilgisini yitirmişti ve zorluklarını aşmak için başkalarının yardımına bel bağlamaya başlamıştı. Bu yirmi yıl boyunca böyle devam etmiş, ve bu arada o refah içinde ve çok sağlıklı görünmüştü. Sonra birden eski haline geri dönmüş, ve kendini içinde bulunduğu uyuşukluktan kurtarmak için gerekli çabayı göstermemişti. Bizler, onun durumunun sadece diğer binlerce insanın durumunun iyi bir örneği olduğunu gördük. Bu insanlar basit ve kolay bir yaşam sürüyorlardı, ve çaba gerektiren herhangi bir şey onlar için çabucak bir yük haline geliyordu. Onlar çok geçmeden ilgilerini yitiriyorlardı, ve yardım duaları derin bir anlam ya da arzuyla söylenen bir şey olmak yerine, mekanik bir sese dönüşüyordu.

Ertesi sabah erkenden kalkıp yola çıktık, yine yukarılara tırmanışı sürdürerek, öğleden sonra saat dörtte gideceğimiz köye vardık. Daha sonra ziyaret edeceğimiz tapınak hemen yukarıdaki kayalık bir zirvede yer alıyordu. Aslında bu kayalık o kadar dikti ki, tapınağa ulaşmak için tek vasıta, yukarıdan, kayalara bağlı bir ağaç direk tarafından desteklenen bir palangadan sarkıtılan bir halata bağlı bir küfeydi. Halatın bir ucu bir çıkırığa bağlıydı ve diğer ucu palangadan geçirilip küfeye bağlanmıştı; küfe bu şekilde aşağı indirilip yukarı çekiliyordu. Çıkırık, sağlam kayalığın ileri doğru çıkık bölümünde oyulmuş küçük bir odacığa yerleştirilmişti. Pa-

Ölümsüz Üstatlar

langanın bağlı olduğu ağaç vinç, eksenini üzerinde dönüyordu; böylece, küfe ve içindeki yük kayalık duvara çarpmadan aşağıdan yukarı rahatça çekiliyor, sonra tepedeki, kayalıkta oyulmuş o odacığa alınıyordu. Verilen bir işaretle küfe aşağı indirildi; bizler birer birer onun içine girip, yüz-otuz metre yükseklikteki o odacığa çekildik.

O kayalık uzantının üzerine çıktığımızda, tapınağa çıkan bir yol aradık. Tapınağın duvarları bu kayalık duvarla aynı hizadaydı, onun uzantısı gibiydi ve bu kayalık duvar önümüzde yüz-yetmiş metre daha yükseliyordu. Dostlarımız bize, bundan sonra da, buraya çıktığımızı benzer bir tarzda çıkacağımızı söylediler. Sonra, bulunduğumuz kayalığın üzerindeki karşılık gelen bir vinç kolu eksenini üzerinde döndü, yukarıdan bir halat sarkıtılıp aynı küfeye bağlandı, ve bizler birer birer yukarı çekilip bu, yüz-yetmiş metre yükseklikteki tapınağın terasına indirildik. Ben yine kendimi sanki dünyanın tepesine çıkmışım gibi hissettim. Tapınak, çevredeki tüm dağlardan üç-yüz metre daha yüksek olan kayalık bir zirvenin üzerinde yer alıyordu. Üç yüz metre aşağıda bıraktığımız köy ise Himalayaları geçerken kullanılan bir dağ geçidinin zirvesinde yer alıyordu. Öğrendiğimize göre, bu tapınak, benim daha önce Emil ve Jast ile birlikte ziyaret ettiğim tapınaktan 330 metre daha alçakta bulunuyordu, ama bu çok daha geniş bir manzaraya hâkimdi. Durduğumuz yerden adeta sonsuz uzayı görebilirmişiz gibi görünüyordu.

Bize o gece kalmamız için rahat bir oda verildi. Sonra, üç dostumuz bize diğer bazı grupları ziyaret edeceklerini ve göndermek istediğimiz mesajları götürebileceklerini söylediler. Biz mesajlarımızı yazdık, dikkatle tarih attık, yerimizi ve günün saatini bildirdik. Bu mesajlarımızı dostlarımıza verdiğimizde, onlar bizim ellerimizi sıkarak, bizimle ertesi sabah görüşeceklerini söylediler ve birer birer gözden kayboldular. Yazdığımız mesajı ve yazılış saatini dikkatle kay-

dettik ve daha sonra, mesajların yazıldıktan sonra yirmi dakika içinde arkadaşlarımızın ellerine geçtiğini öğrendik.

Hizmetkârlar tarafından sunulan kuvvetli bir akşam yemeği yedikten sonra odamıza çekildik, ama bir türlü uyuyamadık, çünkü deneyimlerimiz üzerimizde derin bir etki yapmaya başlamıştı. Burada, yaklaşık üç-bin metre yükseklikte, havada asılı gibiydik, yakınımızda hizmetkârlardan başka kimse yoktu, ve kendi seslerimizden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Havada hiçbir kırıltı yoktu. Arkadaşlarımdan biri, "Bu tapınakların yerlerini meditasyon yerleri olarak seçmiş olmalarında şaşılacak bir şey yok. Sessizlik ve sükûnet öyle yoğun ki insan onu gerçekten hissedebiliyor. Bu kesinlikle meditasyon yapılacak bir yer," dedi. Sonra o, çevreye bakmak için dışarı çıkacağını söyledi. Dışarı çıktı, ama kısa bir süre sonra geri döndü ve, yoğun bir sis çöktüğü için dışarıda hiçbir şeyin görülemediğini bildirdi.

İki arkadaşım çok geçmeden uyudular, ama ben bir türlü uyuyamadım. En sonunda kalkıp giyindim, dışarıya, tapınağın terasına çıktım ve ayaklarımı korkuluk duvarından aşağı sarkıtarak oturdum. Sisin içinden, zifiri karanlığı önleyecek kadar bir ay ışığı süzülüyordu; eğer ay ışığı olmasaydı her taraf kapkaranlık olurdu. Kayarcasına geçip giden iri dalgalı sis bulutlarını gösterecek kadar yeterince ışık vardı; bu da bana boşlukta asılı olmadığımı, çok aşağılarda bir yerde toprağın bulunduğunu ve benim üzerinde oturduğum yerin ona bir biçimde bağlı olduğunu hatırlatmaya yetiyordu. Sonra, orada öylece oturmuş dalgın dalgın bakarken, birden büyük bir ışık yolu gördüm. Bu ışığın ışınları (huzmeleri) yuvarlak bir yelpaze gibi genişliyordu ve geniş kısmı bana doğru uzanıyordu. Benim oturduğum yer sürekli genişleyen bir ışının ortasındaymış gibi görünüyordu, ve merkezdeki ışın hepsinin içinde en parlak olanıydı. Her bir ışın, dünyanın bir bölümünü aydınlatana dek kendi yolu üzerinde ilerliyor gibi

görünüyordu. Sonunda her biri dünyanın bir bölümünü aydınlattı ve en sonunda hepsi birleşip bir büyük beyaz ışına dönüştü. Çok ilerilere baktığımda, hepsinin yavaş yavaş birleşip yoğun bir beyaz ışık noktasına dönüştüğünü görebildim; bu saydam ve kristal berraklığında görünecek kadar beyaz bir ışıktı. Sonra birden, bana boşlukta durmuş tüm bu olaya bakıyormuşum gibi geldi. O beyaz ışına derin derin baktıkça, sanki çok uzak bir geçmişin hayaletlerinin yürüyüşe geçip, giderek artan sayılarda ama sıkı saflar halinde ilerleyerek, belli bir yere eriştiklerini gördüm. Sonra onlar birbirlerinden ayrılıp daha çok genişleyerek en sonunda beyaz ışını tümüyle doldurdular ve tüm dünyayı kapladılar. Görünüşe göre, onlar ilk başta bir merkezî beyaz ışık noktasından ortaya çıkmışlardı. Onlar bu noktadan önce bir olarak çıkmışlar, sonra hemen önlerinde iki varlık belirmiş, sonra onların hemen önünde dört varlık belirmiş; onlar, aşağı yukarı yüz varlık olarak yan yana sıkı bir yelpaze düzeninde birbirinden geniş bir biçimde ayrıldıkları yere erişene dek bu böyle devam etmişti. Onlar geniş ayrılma noktasına eriştiklerinde, birden geniş çapta yayıldılar ve tüm ışık yollarını işgal ettiler ve, her biri yalnız başına yürüyerek, en sonunda tüm dünyayı kapladılar. Onlar tüm dünyayı kapladıklarında, ışınlar da en geniş alanlarına eriştiler. Sonra onlar yavaş yavaş daraldılar daraldılar ve en sonunda ışınlar ilk başladıkları gibi tek bir nokta halinde birleştiler; devre tamamlanmıştı ve varlıklar yine birer birer o ışık noktasına girdiler. Onlar girmeden önce, yüz varlık yan yana sıkı bir saf oluşturdular, yavaş yavaş kapanarak en sonunda bir oldular, ve o bir varlık ışığa tek başına girdi. Ben o zaman birden kendime geldim ve, oturduğum korkuluğun hayal görmek için güvenli bir yer olmadığını düşünerek, kalkıp içeri girdim ve yatağıma yattım.

Bölüm 18

Hizmetkârlardan birinden, bizi şafak sökerken uyandırmasını istemiştik; ve ben daha şafağın sökmekte olduğunu fark etmeden kapı hafifçe vuruldu. Hepimiz hemen kalktık, hepimiz bulunduğumuz bu yüksek yerden günün doğuşunu görmek için sabırsızlanıyorduk. Hemen giyinip, üç hevesli okul çocuğu gibi koşarak terasa çıktık. Aslında çıkardığımız sesler hizmetkârları o kadar şaşırttı ki, hepsi aklımızın gerçekten başımızda olup olmadığını görmek için koşarak geldi. Sanırım, üçümüzün çıkardığı gürültü, kurulduğu günden beri bu yaşlı tapınağın dingin sessizliğini bozmuş olan tüm gürültüden daha fazlaydı, ve öğrendiğimize göre bu tapınak en az on bin yıllıktı. Aslında, bu tapınak o kadar eskiydi ki üzerinde bulunduğu kayalığın bir parçası gibi görünüyordu.

Ancak, terasa vardığımızda, kimseye sessiz olmasının söylenmesi gerekmedi. Manzaraya bakar bakmaz, arkadaşlarımdan gözleri ve ağızları iri iri açıldı. Sanırım, biri de bana baksaydı aynı şeyi görürdü. Önce onların konuşmalarını bekledim. Biri, neredeyse bir solukta, "Vay canına, kesinlikle havada asılı durumdayız!" dedi. Onlar, bunun tam olarak benim diğer tapınakta hissettiğim gibi bir his olduğunu söylediler. Her ikisi de bir an için ayaklarının altında bir şey olduğunu unutmuş ve havada süzöldüklerini hissetmişlerdi. Biri, "Bu adamların bunu deneyimledikten sonra uçabilmelerine hiç şaşırmam," dedi.

Ölümsüz Üstatlar

Daldığımız hayallerden bir kahkahayla uyandırıldık; dönüp baktığımızda, karşımızda Emil'i, Jast'ı ve o eski kayıtları tutmuş olan dostumuzu gördük. Arkadaşlarımızdan biri, hızla onlara doğru yürüyüp hepsinin ellerini aynı anda tutmaya çalışarak, "Bu olağanüstü! Sizin bir süre burada kaldıktan sonra uçabilmenize hiç şaşırmayız," dedi. Onlar gülümsediler ve biri, "Siz de bizim kadar rahatça uçabilirsiniz. Sadece içinizde bunu yapacak güce sahip olduğunuzu bilmeniz, sonra bu gücü kullanmanız gerekir," dedi. Sonra, hep birlikte dönüp manzaraya baktık. Sis alçalmıştı ve aşağıdaki hiçbir toprak parçasının görülemeyeceği kadar yeterince yüksek olan iri dalgalar halinde süzülüyordu; ve tüm çevremizdeki sis bulutlarının devinimi bize sisle birlikte sessiz kanatlar üzerinde taşındığımız hissini veriyordu. Orada durmuş uzaklara bakarken, insan ayaklarının altında bir şeyin bulunduğunu hissetmiyor ve boşlukta süzülmediğine inanmakta gerçekten zorlanıyordu. Dışarı bakarken, bir an bana öyle geldi ki, sanki bedenim tüm ağırlık hissini yitirdi ve ben gerçekten terasın üzerinde süzülüyordum. Kendimden o kadar geçmişim ki, gruptan biri konuştuğunda ayaklarım yere öylesine kuvvetle vurdu ki bu sarsıntının etkisini sonraki birkaç gün boyunca hissettim.

O sabah kahvaltı yaparken, orada üç gün kalmaya karar verdik; zaten araştırma grubunun diğer üyeleriyle buluşacağımız köye gitmeden önce sadece bir yeri daha ziyaret etmeyi düşünüyorduk. Emil'in getirdiği mesajları okuyunca, Şefimiz'in grubunun bu tapınağı sadece üç gün önce ziyaret etmiş olduğunu öğrendik. Kahvaltıdan sonra yine dışarı çıktık ve sisin yavaş yavaş kalkmakta olduğunu gördük. Sisi, o tamamen kalkıp güneş çıkana dek seyrettik. Güneş çıktığında, sarp kayalığın hemen altındaki küçük köyü ve çok aşağılardaki vadiyi görebildik.

Dostlarımız aşağıdaki köyü ziyaret etmeye karar verdi-

ler, ve biz de onlarla birlikte gidip gidemeyeceğimizi sorduk. Onlar gülerek, onlarla birlikte gidebileceğimizi, ama onların yolculuk tarzını denemektense, küfeyi kullanmamızın daha iyi bir görüntü sunacağını düşündüklerini söylediler. Böylece, bizler birer birer aşağıdaki çıkıntılı kayalığa, oradan da köyün hemen üzerindeki küçük düzlüğe indirildik. Üç kişilik küçük grubumuz aşağıya iner inmez, dostlarımız karşımızda belirdiler. Hep birlikte aşağıya, köye indik ve o günün büyük bölümünü orada geçirdik. Bu, o dağlık bölgelere özgü garip ve eski bir yerdi; evler sarp kayalığın bir yanı oyularak yapılmış, sonra açık taraf taş duvarlarla kapatılmıştı. Orada böyle yaklaşık yirmi ev vardı. Öğrendiğimize göre, evler, kışın yağan şiddetli kar altında çökmelerini önlemek için böyle inşa edilmişlerdi. Köylüler çok geçmeden toplanmaya başladılar, ve Emil onlarla birkaç dakika kadar konuştu. Ertesi gün öğleden sonra bir toplantı yapılmasına karar verildi ve bu haberi çevre köylere bildirmek üzere ulaklar gönderildi.

Dostlarımızdan öğrendiğimize göre, Vaftizci Yahya bu köyde de yaşamış ve yukarıdaki tapınakta eğitim görmüştü, ve tapınak onun eğitim gördüğü zamanki gibi aynı kalmıştı. Sonra bize, onun kaldığı ve şimdi yıkılmış olan evin yerini gösterdiler. O öğleden sonra, tekrar tapınağa döndüğümüzde, hava geniş toprakları görebileceğimiz kadar açılmıştı ve dostlarımız bize, Yahya'nın yaşadığı farklı köylere gidip gelirken kullandığı yolu gösterdiler. Bu tapınağın ve aşağıdaki köyün Yahya burayı ziyaret etmeden binlerce yıl önce kurulmuş olması gerekiyordu. Bize, oradan ayrıldığımızda kullanacağımız yol gösterildi ve bu yolun tapınak inşa edildiğinden beri kullanıldığı söylendi. O ikinci vakti saat beş sularında, eski kayıtları tutmuş olan dostumuz bir süre için bizden ayrılacağını bildirdi. Sonra, yakında tekrar görüşeceğimizi söyleyerek ellerimizi sıktı ve hemen gözden kayboldu.

O akşamüzeri, tapınağın terasından, o güne dek tanık

Ölümsüz Üstatlar

olduğum -ki ben birçok ülkede günbatımını görme şansına sahip olmuştum- en olağanüstü günbatımını gördük. Akşam yaklaşırken, yukarıdan görebildiğimiz geniş düzlükleri kuşatan alçak bir dağ silsilesinin üzerinde hafif bir sis toplanıyordu. Güneş bu sınıra eriştiğinde, biz görünüşte onun o kadar üzerindeydik ki, yukarıdan direkt olarak sıvı altından bir denize bakar gibi olduk. Sonra günbatımının son parıltıları, yani gurup rengi geldi ve her dağın zirvesi alev almış gibi kıpkızıl bir renge büründü. Uzakta görünen karla kaplı zirveler bir anda adeta ateş tabakalarıyla kaplandı ve buzulların dik yamaçlı derin vadileri doldurduğu yerlerden gökyüzüne devasa alevler fışkırır gibi göründü, ve bu alevler gökyüzündeki farklı renklerle karışıp birleşti. Aşağıdaki düzlükte yer yer görülen göller birden alevler püskürten yanardağlara dönüştü, bu alevler de yükselip gökyüzündeki renklerle birleşti. Bir an bize, sanki sessiz bir cehennemin kenarında duruyormuşuz gibi geldi; sonra hepsi karışıp birleşerek tek bir uyumlu renge dönüştü, ve o anda yaşanan yumuşak dingin sessizlik sözlerle ifade edilemezdi.

O gece saat on ikiye kadar terasta oturup, Emil ile Jast'a sorular sorduk. Bu sorular esasen, genel olarak o ülkenin halkı ve tarihi ile ilgiliydi. Emil, onların kendi kayıtlarından bol bol alıntı yaptı. Bu kayıtlar, yazılı tarihimizin başlamasından binlerce yıl önce de bu topraklarda insanların yaşadıklarını kanıtlıyordu. Emil sözlerine şöyle devam etti: "Ben sizin tarihinizi ya da onu yazanları hiçbir şekilde yermek ya da küçümsemek istememekle birlikte, bu tarihin başlangıcında tarihçilerin yeterince geriye gitmediklerini, ama Mısır'ın (Egypt) bu ismin ima ettiği şey, yani dışsal karanlık ya da yabanlık anlamına geldiğini araştırıp soruşturmadan kabul ettiklerini söyleyeceğim. O gerçekte bir düşünce yabanlığı anlamına geliyordu. Şimdi olduğu gibi, o zaman da dünyanın büyük bölümü düşünce yabanlığı içindeydi ve

onlar onu aşıp, daha derin anlamı elde edemediler. Onlar, görüp işittikleri ya da yüzeyde belirmiş olanı kabullendiler, onu kaydettiler, ve böylece tarihiniz başladı. İki tarih arasında bir ilişki kurmak, onları birbirine uydurmak oldukça zordur ve ben bizimkini gerçek olarak kabul etmeniz gerektiğini söylemeyeceğim. Buna kendiniz karar vermenizi önereceğim."

Sonra ay uzaktaki dağların üzerinde belirdi. Biz o neredeyse tepemize yükselene dek oturup bu dolunayı izledik. Bu çok güzel bir görüntüydü, ara sıra ince bir bulut hemen üzerimizdeki bir yükseklikten geçiyordu. Bu bulutlar süzülüp geçerken öyle görünüyordu ki, sanki ay ve bulutlar hareketsiz duruyordu da biz onların altından süzülüp geçiyorduk. Bu bir saat kadar böyle devam etti, sonra birden sanki arka tarafımıza bir şey düşmüş gibi bir gürültü oldu. Dönüp baktığımızda karşımızda orta yaşlı bir hanımın durduğunu gördük! Biz ona şaşkın bakışlarla bakarken, o gülümseyerek, bizi şaşırtıp şaşırtmadığını sordu. İlk izlenimimiz, onun yandaki korkuluk duvarından terasa atladığı oldu, ama o sadece bizim dikkatimizi çekmek için ayağını yere vurmıştu. Sessizlik o kadar yoğundu ki, bu ses o sessizlikte çok büyümüştü.

Emil, hemen ileri doğru bir adım atıp bu hanımı selamladı, sonra onu bize kızkardeşi olarak tanıttı. Kızkardeşi gülümsedi ve istemeden bizi daldığımız hayallerden uyandırıp uyandırmadığını sordu. Sonra yerlerimize oturduk ve kısa bir süre sonra o, sorularımıza yanıt olarak, kendi deneyiminden söz etmeye başladı. Onun bu çalışma içinde yetiştirilmiş üç oğlu ve bir kızı vardı. Ve en küçük iki çocuğu daima onunla birlikteydiler. Onları da görüp göremeyeceğimizi sorduk. O, onların o gece oraya gelebileceklerini söyledi; ve az sonra, biri erkek biri kadın iki kişi karşımızda belirdi. Onlar önce dayılarını ve annelerini selamladılar; sonra Emil onları bi-

zimle tanıştırdı. Oğul, uzun boylu, dimdik duruşlu, bir erkeğe yakışır niteliklere sahip biriydi; onun aşağı yukarı otuz yaşında olduğunu düşündük. Kız pek uzun boylu değildi, narin bir görünümüne ve ince yüz hatlarına sahipti. O, güzel ve ağır başlı bir kızdı, ve onun da yirmi yaşında olduğunu düşündük. Daha sonra, oğulun 115, kızın ise 128 yaşında olduğunu öğrendik! Onlar da ertesi günkü toplantıda hazır bulunacaklardı, ve çok geçmeden yanımızdan ayrılıp aşağı indiler.

Onlar odalarına çekildikten sonra, biz bu oğul ve kız hakkında övgülü sözler söyledik. Anne bize dönüp şöyle dedi: "Doğan her çocuk iyi ve mükemmeldir. Onların saf ve kusursuz bir biçimde ya da duysal ve maddi bir biçimde yetiştirilmeleri önemli değildir. Kusursuz biçimde yetiştirilen çocuk çok geçmeden Tanrı'nın Çocuğu olduğunu, Mesih olduğunu idrak edecek; sonra hızla açılıp gelişecek ve sadece mükemmelliği görecektir. Maddi biçimde yetiştirilen çocuk da Tanrı'nın Çocuğu olduğunu birden fark edebilir, içindeki Mesihi algılayabilir, ve Mesihi idealleştirerek kendi mükemmelliğini idrak edebilir. O bu ideale odaklanır, onu sever ve aziz tutar ve en sonunda odaklandığı şeyi, Mesihi tezahür ettirir. Böylece, o kusursuz bir biçimde tekrar doğar. O, içinde bulunan mükemmelliği ortaya çıkarıp tezahür ettirmiştir. Birisi ideale tutunmuştur, ve o mükemmeldi; diğeri ise ideali algılamış, onu geliştirmiş ve mükemmelliği yeniden kazanmıştır. Böylece, her çocuk iyidir ve hepsi Tanrı'dandır." Burada, gruptan biri saatin on-ikiyi geçtiğini, artık yatma zamanının geldiğini söyledi, ve hepimiz odalarımıza çekildik.

Bölüm 19

Ertesi sabah saat beşte hepimiz tapınağın terasında bir araya geldik. Her sabahki selamlaşmalardan sonra toplandık, ve adet olduğu üzere, bir seçme parça okundu. O sabah okunacak parça, tapınağın kayıtlarından seçilmişti. Jast, onları bizim dilimize çevirdi ve biz okunan birinci parçanın kutsal kitaptaki Aziz Yuhanna'nın birinci bölümüne çok benzediğini, ve ikinci parçanın da Luka'nın birinci bölümüne karşılık geldiğini fark edince çok şaşırdık. Okuma bittikten sonra, onlardan İncil'i alıp bu versiyonları karşılaştırmak için izin istedik. Onlar hemen kabul ettiler. Sonra, Jast'ın yardımıyla bu karşılaştırmayı yaptık, ve aradaki benzerlik bizi çok şaşırttı. Bu işi henüz bitirmiştik ki kahvaltı çanı çaldı ve hepimiz içeri girdik. Kahvaltıdan sonra, aşağıdaki köye inmek üzere hazırlandık ve, bir süreliğine, bu metinler arasındaki benzerliği aklımızdan çıkardık.

Aşağıya indiğimizde, civardaki bölgeden epey insanın orada toplandığını gördük. Jast bize, onların hemen hepsinin yazın sürülerini yüksek dağlarda otlatan çobanlar olduğunu, ve aşağı bölgeleri terk etme zamanının hızla yaklaştığını söyledi. Öğrendiğimize göre, o öğleden sonra yapılacak toplantı gibi bir toplantı her zaman bu insanlar buradan ayrılmadan hemen önce yapılıyordu. Köyün içinden geçerken Emil'in erkek yeğeni ile karşılaştık ve o, öğle yemeğinden önce birlikte kısa bir yürüyüşe çıkmamızı önerdi. Çevredeki

Ölümsüz Üstatlar

toprakları görmek istediğimizden bu daveti hemen kabul ettik. Bu yürüyüş sırasında, bize bu vadide bulunan ve özellikle ilginç olan birkaç yer gösterildi. İsimler dilimize çevrildiğinde, onların İncil'in başlarında yer alan isimlere çok benzediğini fark ettik, ama tüm bunların gerçek önemini, geri dönüp, öğlen yemeğini yiyip, sonra yapılan toplantıya katılana dek anlayamadık.

Bu toplantıya yaklaşık iki yüz kişi katılıyordu, ve tapınakta kalan dostlarımız ortada belirdiklerinde toplantı başladı. Emil'in yeğeni ayağa kalkıp, büyük bir kitap gibi görünen bir şeyi tutan iki adama yaklaştı. O açıldığında, onun bir kitap şeklinde bir kutu olduğu ortaya çıktı. Emil'in yeğeni onun içinden, bir el yazmasınıninki gibi düz yapraklardan oluşan bir paket çıkardı; sonra o kutu yere koyuldu. Paket o iki adamdan birine verildi. Adam onu açtı ve ilk yaprağı Emil'in yeğenine uzattı. Her bir yaprak okunduktan sonra, diğer, ikinci adama verildi ve adam onu tekrar o kutunun içine yerleştirdi. Okuma devam etti, Jast da onları bizim dilimize çeviriyordu. Çok geçmeden, okunanların Aziz Yuhanna'nın Kitabı'na çarpıcı bir biçimde benzediğini, ama ondan çok daha ayrıntılı olduğunu fark ettik. Sonra okunanlar ise sırasıyla Luka'nın, Markus'un ve sonuncusu da Matta'nın Kitabı'na benziyordu.

Okuma bittikten sonra, insanlar küçük gruplar halinde toplandılar. Biz ise Jast'la birlikte, Emil'e yöneldik; çünkü tüm bunların anlamını öğrenmek için sabırsızlanıyorduk. Emil, sorularımıza yanıt olarak, bu kayıtların her yıl bu toplantıda okunduklarını, ve bu yerin uzun yıllar önce bu olaylara sahne olan toprakların merkezi olduğunu söyledi. Bizler, bu olayların İncil'de kaydedilen olaylara çok benzediklerini söyledik. O, bunu onaylayarak, İncil'de anlatılan ilk sahnelerin bazılarının bu kayıtlardan alınmış olduklarını; ama daha sonra meydana gelen olayların, örneğin Çarmıha Geril-

me'nin başka bir yerde vuku bulduğunu, tümünün Mesih'in Doğumu ve Yaşamı'nda en yüksek noktasına eriştiğini söyledi. Hepsinin içinde en önde gelen düşünce, insanın içindeki Mesih'in aranması, ve idealden uzaklaşmış olanlara Mesih'in her zaman olduğu gibi onların içinde yaşadığını göstermekti. Emil, sözlerine devam ederek, bu sahnelerin nerede geçmiş olduklarının önemli olmadığını, bizim ebedileştirmek istediğimiz şeyin onların altında yatan Ruhsal önem olduğunu söyledi.

O günün geriye kalan kısmını ve ertesi günü bu metinler arasında karşılaştırmalar yapıp, notlar alarak geçirdik. Burada bu notlara ve karşılaştırmalara yer vermeye yerimiz yetmez, ama daha önce sözü edilen bölümler okunduğunda Ruhsal anlam anlaşılacaktır. Sonra, bize kayıtları okuyan kişinin Emil'in yeğeninin babası olduğunu, onun o köyde doğmuş olduğunu ve direkt olarak Yahya'nın neslinden geldiğini, ve ailenin bazı üyelerinin bu zamanda bu köye gelip bu kayıtları okumalarının bir gelenek olduğunu öğrendik. Yukarıdaki tapınak, hem Yahya'nın, hem de onun babası Zekeriya'nın ibadet ettikleri bir yerdi.

Dostlarımızın yollarına devam etmek istediklerini öğrendik, böylece Jast'ın bizimle birlikte kalıp, diğerlerinin gitmelerine karar verildi. Ertesi gün kayıtlar üzerinde yaptığımız çalışma sona erdi. Ondan sonraki gün sabah erkenden tapınaktan ayrıldık. Saat erken olmasına karşın, tüm köylüler bizi uğurlamaya geldiler ve onların, "Tanrı yardımcınız olsun!" dilekleriyle yola çıktık.

Bölüm 20

Sonraki beş gün boyunca, yolumuz bir zamanlar Yahya'nın geçmiş olduğu topraklardan geçti. Yorucu bir yolculuktan sonra, beşinci gün, atlarımızın bulunduğu köye ulaştık. Burada Emil bizi karşıladı; ve ondan sonra Emil'in yaşadığı köye yaptığımız yolculuk nispeten kolay geçti.

Bu köye yaklaşırken, bu toprakların daha yoğun bir nüfusa sahip olduğunu, ve yolların ve patikaların daha önce geçtiklerimizden çok daha iyi olduklarını gördük. Bizim yolumuz verimli vadi boyunca ilerliyordu, ve bu vadiyi izleyerek yüksek bir düzlüğe varacaktık. İlerlerken, vadinin gideerek daraldığını fark ettik; sonunda vadinin iki yanındaki sarp kayalıkların bir ırmağın iki yanında birbirlerine çok yaklaşıp bir kanyon oluşturduklarını gördük. O gün saat dört sularında köyün eteklerine vardık; birden, yukarıdan akan ırmağın yaklaşık yüz metre aşağı döküldüğü dik bir uçurumun dibine gelmiştik. Yol bu uçurumun dibindeki, şelalenin yakınındaki düz bir yere götürdü. Yukarıdaki düzlüğe kırk-beş derecelik bir eğimle uzanan bir kumtaşının içinde oluşturulmuş bir açıklık olduğunu gördük; bu kayalığın içine, yukarı çıkışı kolaylaştıran basamaklar oyulmuştu. Merdivenin başında büyük taş kapılar vardı, bunlar öyle yerleştirilmişti ki, gerektiğinde bu uçurumun dibindeki açıklığı kapatıp, böylece bir düşman saldırısına karşı aşılması güç bir bariyer oluşturabilirlerdi. Yukarıdaki düzlüğe erişti-

ğimizde, bu bayırdan yukarı çıkan merdivenin bu dar ırmağın verdiği tek giriş ya da çıkış yolu olduğunu gördük. Daha sonra öğrendiğimize göre, bir zamanlar üç giriş yolu varmış, ama sonra köyü kuşatan duvarlar tüm bu girişleri engelleyecek şekilde yeniden inşa edilmiş. Köydeki evlerin çoğu, bir duvarları köyü kuşatan duvarın bir parçasını oluşturacak şekilde inşa edilmişti. Duvarın bir parçasını oluşturan bu evlerin genelde üç katlı olduklarını ve evin duvarı oluşturan tarafında, ilk iki katta hiç pencere olmadığını gördük. Üçüncü katlarda ise, her pencerenin önünde iki-üç kişinin yan yana rahatça durabileceği kadar büyük bir balkon vardı. Bunların, birer gözcü kulesi gibi, çevreyi her zaman denetleyebilmek için yapıldıklarını düşündük. Bu arada, bu bölgede bir zamanlar yerli bir kabilenin yaşadığını, bu kabilenin kendisini -en sonunda yok olana dek- diğerlerinden tecrit ettiğini, ve bazı üyelerinin diğer kabilelerle kaynaşıp onların bir parçası olduklarını öğrendik.

Burası Emil'in yuvası, ve araştırma grubumuzun -daha çok bölgeyi katedebilmek için küçük gruplara ayrılmış olan- diğer üyeleriyle buluşacağımız yerd. Oraya ilk bizim vardığımızı, diğerlerinin ise ertesi gün geleceklerini öğrendik. Bize köyün duvarına inşa edilmiş evlerden biri verildi. Üçüncü kattaki pencereler, tepeden, güneye doğru uzanan sarp dağlık bölgeye bakıyordu. Bize kalacağımız odalar gösterildikten ve rahat etmemiz için gerekli hizmet sunulduktan sonra, akşam yemeğinin birinci katta verileceği söylendi. Hazırlanıp aşağı indiğimizde Emil'i, birkaç gün önce tapınakta karşılaştığımız kızkardeşini, onun kocasını, oğlunu ve kızını yemek masasına oturmuş bulduk.

Yemeği bitirdikten sonra, evin baktığı küçük meydana seslerin geldiğini duyduk. Bir köylü içeri girip, Şefimiz'in ve grubunun geldiğini bildirdi. Hep birlikte onları karşıladık. Onlar da bir süre dinlendikten ve yemeklerini yedikten

sonra, yine hep birlikte evin üstündeki terasa çıktık.

Güneş batmıştı ama gurup rengi hâlâ görölüyordu. Yukarıdan gördüğümüz manzara, yüksek dağların dik yamaçlarından derin vadiler oluşturarak aşağı akan birkaç ırmağın birbirine karıştığı büyük bir havzaya benziyordu. Bu ırmaklar yukarıda daha büyük bir ırmakla birleşerek hep birlikte dik yamaçlardan aşağıdaki vadiye akıyor, böylece gördüğümüz şelaleyi oluşturuyorlardı. Bu daha büyük ırmak derin bir kanyondan çıkıyor ve yüksek düzlük boyunca akıyor, ama yüz metre sonra sarp yamaçtan aşağı dökölüyordu. Kanyonun dik yamaçlarından akan daha küçük birkaç ırmağın yolu bu daha büyük ırmak tarafından kesiliyor, bunlar dikey şelaleler, bazen de gürleyen akıntılar oluşturuyorlardı. Bazıları en az otuz ila altmış metre uzunluğunda ince damlalar halinde akıyor, diğerleri ise kanyon duvarında birleşip köpüren çağlayanlar halinde akıyorlardı. Dağların yükseklerinde bu ırmakların oluşturduğu dik yamaçlı dar vadiler buzullarla kaplıydı ve bu buzullar tüm dağ silsilesinin üstünü örten kardan aşağı uzanan dev parmaklar gibi görünüyordu. Köyü koruyan duvar, bu daha büyük ırmağın oluşturduğu duvarla, onun yüksek düzlük üzerinde çıkıntı yaptığı yerde birleşiyor, sonra suyun aşağıdaki vadiye aktığı sarp kayalığa kadar uzanıyordu. Bu duvarın ırmağın oluşturduğu duvarla birleştiği yerde dağ dimdik bir biçimde en az altı yüz metre yükseliyor, böylece göz alabildiğine yükseklikte doğal bir bariyer oluşturuyordu. Öğrendiğimize göre, bulunduğu- muz yüksek düzlük doğuya ve batıya doğru altmış mil uzanıyor, bazı yerlerde kuzeye ve güneye doğru otuz mil uzanıyordu; ve bu köye diğer tek giriş, düzlüğün -bir dağ geçidinin bulunduğu- en geniş bölümünde yer alıyordu, ve bu geçit de bizim bulunduğumuz yerdekine benzer bir duvarla korunuyordu.

Bizler bu yerin savunma açısından üstünlüğünden söz

ederken, Emil'in kızkardeşi kızıyla birlikte geldi, ve kısa bir süre sonra Emil, kızkardeşinin kocası ve oğlu da bize katıldılar. Onlarda gizli bir heyecan hissetmiştik, ve az sonra Emil'in kızkardeşi o akşam annelerinin onları ziyaret etmesini beklediklerini açıkladı. O, şöyle dedi: "O kadar mutluyuz ki kendimizi zor tutuyoruz. Biz yüksek âlemlere erişmiş her varlığı yürekten seviyoruz, çünkü onlar çok iyi, asil ve yardımseverdir; ama annemiz o kadar tatlı, hayranlık verici, o kadar yardımsever ve sevgi doludur ki onu çok daha fazla sevmemek elimizde değil. Sizlerin de onu bizim kadar seveceğinizi biliyoruz." Ona, annelerinin oraya sık sık gelip gelmediğini sorduk. O, "Ah evet, ona ihtiyaç duyduğumuz her seferinde gelir, ama kendi işiyle o kadar meşguldür ki kendi isteğiyle sadece yılda iki kere gelir, ve bu da onun böyle ziyaretlerinden biri. Bu kez burada bir hafta kalacak ve hepimiz sevinçten ne yapacağımızı bilemiyoruz," dedi.

Burada sohbet, grup arkadaşlarımızın bizden ayrıken yaşadıkları deneyimlere sürüklendi. Bizler bu konuşmaya derin bir biçimde dalmışken, birden, hepimiz aynı anda sustuk ve, ne olduğunu anlamadan ve kimse bunu önermeden, hepimiz tam bir sessizliğe gömüldük. Akşamın gölgeleri - uzaktaki dağların karla kaplı zirveleri buzdan parmaklarını aşağıdaki vadiye uzatmaya hazır büyük beyaz bir canavar gibi görünecek kadar- toplanmıştı. Bu sessizlik içinde, yere konmak üzere olan bir kuşun çıkardığına benzer yumuşak bir hışırtı duyuldu ve terasın doğu tarafındaki korkuluk duvarının üzerinde hafif bir sis toplanıyor gibi göründü. Bu sis birden şekillendi ve karşımızda bir kadın belirdi! Bu, olağanüstü güzellikte bir yüze ve bedene sahip, çevresinde güçlkle bakabileceğimiz yoğunlukta parlak bir ışık bulunan bir varlıktı. Aile üyeleri ayağa kalkıp, kollarını iki yana açarak ve neredeyse tek bir ses halinde "Anne" diye bağırarak hızla ona doğru ilerlediler. Kadın, korkuluk duvarından hafif bir

Ölümsüz Üstatlar

adımla terasa indi ve, aile üyelerinin her birini, sevecen ve şefkatli her annenin yapacağı gibi yoğun bir sevgiyle kucakladı. Sonra o bizimle tanıştırdı. O, bize şöyle dedi: "Ah, sizler uzaklardaki Amerika'dan bizi ziyarete gelmiş olan sevgili kardeşlerimizsiniz. Sizlere, topraklarımıza hoşgeldiniz demekten büyük bir sevinç duyuyorum. Bizim kalplerimiz herkese uzanır, ve onlar bize izin verseler, benim şimdilik benim çocuklarım dediğim bu varlıkları kucaklamış olduğum gibi, kollarımızı açıp hepsini kucaklamak isteriz. Çünkü biz gerçekte tek bir Baba-Ana Tanrı'nın çocuklarından oluşan tek bir aileyiz. Öyleyse neden hepimiz kardeşler olarak buluşamayız?"

O gelmeden hemen önce, akşamları havanın giderek soğumakta olduğunu söylemiştik, ama bu hanım geldiğinde, onun varlığından yayılan sıcaklık soğuk akşamı adeta bir yaz akşamına dönüştürmüştü. Hava güzelim çiçek kokularıyla dolmuş, dolunayınkine benzer bir ılık her şeyi kaplamıştı, ve tüm bunların üzerinde sözlerle tarif edemeyeceğim bir sıcaklık ve parıltı vardı. Ancak, ortada onun bir gösteri yaptığına dair en ufak bir belirti yoktu; o derin, sade, şefkatli, ve çocuksu bir doğallıkla davranıyordu.

Sonra, alt kata inmemiz önerildi. Anne ile diğer hanımlar merdivene doğru önden yürüdüler, onları bizim grubumuz izliyordu, ve ailenin erkekleri de en arkadan geliyorlardı. Sonra, görünüşte her zamanki gibi yürümemize karşın, ayaklarımızın terasta ya da merdivende hiçbir ses çıkarmadığını fark ettik. Biz sessizce yürümeye çalışmıyorduk; aslında, grubumuzdan biri kasten bir gürültü çıkarmaya çalıştığını, ama yapamadığını söyledi. Ayaklarımız terasa ya da merdivene temas eder görünmüyordu! Alt katta, çok güzel döşenmiş bir odaya girdik. İçeri girip oturur oturmaz, yine bir sıcaklık ve parıltı hissettik, ve oda hiçbirimizin açıklayamadığı yumuşak bir ılıkla doldu.

Herkes bir süre derin bir sessizlik içinde kaldı. Sonra, anne orada rahat ettirilip ettirilmediğimizi ve yolculuğumuzdan zevk alıp almadığımızı sordu. Ardından, sohbet genel günlük konulara sürüklendi, ve o her şeyi biliyor görünüyordu. Konuşma sonra bizim aile yaşamımıza geldi. Anne bize babalarımızın, annelerimizin ve kardeşlerimizin isimlerini söyledi, ve bize tek bir soru sormadan, her birimizin yaşamını ayrıntılı bir biçimde anlattı! Bu bizi çok şaşırtmıştı. O bize gittiğimiz ülkeleri, başardığımız ve başaramadığımız işleri anlattı. O, bunları belirsiz bir biçimde değil, sanki o olayları tekrar yaşıyormuşuz gibi, tüm ayrıntılarıyla, açık seçik bir biçimde anlatıyordu.

O akşam yanımızdan ayrılmadan önce, Emil bize ertesi akşam konuk evinde olağanüstü bir toplantı yapılacağını ve hepimizin ona davetli olduğumuzu söyledi. Onlar bize iyi geceler dileyip ayrıldıktan sonra, biz şaşkın bir halde oturduk. Bu varlıkların içinde biri bile yüz yaşından küçük değildi ve anne yedi yüz yaşını aşkındı ve bu sürenin altı yüz yılını bu dünyada fiziksel bedeniyle geçirmişti. Bununla birlikte, hepsi sanki yirmi yaşındaymış gibi canlı ve neşeliydi. Sanki bizler genç insanlarla birlikteydik...

Bölüm 21

Ertesi gün öğleden önce tüm araştırma grupları köye vardılar. Öğleden sonrayı onlarla, dostlarımız vasıtasıyla birbirimize yolladığımız notları karşılaştırarak geçirdik ve bu notların birbirlerine harfi harfine uyduğunu gördük. O akşam, notlarımızla işimiz bittikten sonra, akşam yemeği için direkt olarak konuk evine çağırıldık. Oraya gittiğimizde, erkek, kadın, çocuk, yaklaşık üç-yüz kişinin uzun ziyafet masalarının çevresinde oturduğunu gördük. Bize uçtaki masalardan birinde, tüm salonu boydan boya görebileceğimiz bir yer ayrılmıştı. Masaların hepsi güzel beyaz örtülerle örtülmüş ve gerçek bir ziyafetteki gibi porselen ve gümüş kaplama yemek takımlarıyla donatılmıştı; ancak, salonda loş bir ışık vardı.

Yerlerimize oturduktan sonra, yirmi dakika boyunca derin bir sessizlik oldu. Sonra, bir anda salonu solgun bir ışık kapladı. Işık giderek güçlendi, güçlendi ve en sonunda, sanki ustaca gizlenmiş binlerce elektrik lambası yavaş yavaş açılıp her şeyi ışığa boğmuş gibi tüm salon pırıl pırıl parladı. Ancak, daha sonra köyde hiç elektrik olmadığını öğrendik. Işık geldikten sonra, sessizlik on-beş dakika daha sürdü; sonra birden bir sis toplanır gibi oldu, ve önceki akşam Emil'in annesi karşımızda belirdiğinde duyduğumuz kanat sesine benzer aynı yumuşak hışırtı duyuldu. Sis açıldı ve salonun farklı noktalarında Emil'in annesinin ve dokuzu erkek ikisi

kadın on-bir varlığın durduğunu gördük.

Sözler bu sahnenin parlak güzelliğini tarif etmekte yetersiz kalır. Ben onların, kanatları olmamasına rağmen, bir melekler topluluğu gibi göründüklerini söylerken durumu abartmıyorum. Onlar bir an sanki donmuş gibi durdular. Hepsi başını öne eğip bekledi. Bir an sonra, görünmeyen seslerin oluşturduğu bir müzik duyuldu. Ben daha önce semavi seslerden söz edildiğini duymuş, ama o geceye dek onları hiç işitmemiştim. Hepimiz o müzik tarafından adeta havaya kaldırıldığımızı hissettik. Müziğin bitimine doğru, ortada belirmiş olan varlıklar kendilerine ayrılan yerlere doğru ilerlediler ve biz yine, onlar sessizce yürümek için hiçbir çaba göstermedikleri halde, ayaklarının en küçük bir ses bile çıkarmadığını fark ettik.

Bu on-iki kişi kendilerine ayrılan yerlere oturduklarında, yine aynı sis belirdi; ve sis açıldığında, orada on-iki varlığın daha durduğunu gördük. Bu kez on-bir adam ve bir kadın vardı ve onların arasında bizim, o eski kayıtları tutmuş olan dostumuz da bulunuyordu. Onlar orada dururken, birden bir başka şarkı duyuldu. Bu şarkı bitmek üzereyken, bu on-iki kişi, yine en küçük bir ses çıkarmadan, kendilerine ayrılan yerlere doğru yürüdüler.

Onlar yerlerine oturduklarında, odayı yine bir sis doldurdu. Sis açıldığında, bu kez salonun öbür ucunda on-üç varlığın durduğunu gördük. Bunların altısı erkek, yedisi kadındı; ortada duran hanımın her iki yanında üçer erkek ve üçer kadın olarak yer alıyorlardı. Ortadaki hanım henüz ergenlik çağındaki çok güzel bir kız gibi görünüyordu. Biz o an'a dek karşımızda beliren her kadının çok güzel olduğunu düşünmüştük, ama bu hanım güzellikte hepsini geçmişti. Onlar bir an başlarını öne eğerek durdular, ve müzik yine başladı. Bu müzik duyulduktan sonra, seslerden oluşan bir koro başladı. Bizler, farkında olmadan ayağa fırladık. Bu

Ölümsüz Üstatlar

sesler güröl güröl akarken, biz binlerce mistik formun dolaşıp durarak tek bir sesle şarkı söylediğini görür gibi olduk, ama tüm bu şarkı içinde tek bir hüzünlü nakarat, tek bir minör ton yoktu. Bu ruhtan gelen ve ruhu etkileyen, onu gide rek yükselten sevinç dolu bir müzikti, öyle ki giderek yerle tüm teması yitirmekte olduğumuzu hissettik.

Şarkı sona ererken, bu on-üç kişi yürüyüp kendilerine ayrılan yerlere oturdular. Bizler gözlerimizi her iki yanında bir hanımla bizim masamıza doğru ilerleyen ortadaki hanımdan ayıramıyorduk. O, bizim masamızın başına oturdu. O yerine oturduktan sonra, yemek tabakları onun sol tarafında sessizce üst üste dizildi. Salondaki ışık bir an loşlaştı; o zaman bu otuz-yedi varlığın her birinin etrafında aynı ışığın bulunduğunu ve bizim onur konuğumuzun başının üzerinde olağanüstü güzellikte bir ışık halkasının yer aldığını gördük ve yine çok şaşırdık. Ancak, o toplantıda bu olaydan çok etkilenenler sadece bizlerdik. Diğerleri bunu olağan bir olay olarak görüyor gibiydiler.

Herkes yerine oturduktan sonra, bir süre sessizlik oldu. Sonra, salondaki her ses, sevinçli ve özgür bir biçimde, bu otuz-yedi varlık tarafından yönlendirilen bir tür ilahi söylendi. Bu sona erdiğinde, bizim masanın başında oturan hanım ayağa kalktı ve ellerini uzattı. Ellerinin üzerinde yaklaşık beş santim çapında ve otuz-beş santim uzunluğunda küçük bir ekmek belirdi. Sonra, diğer otuz-altı varlık kalkıp geldi ve her biri onun ellerinden aynı büyüklükte bir ekmek aldı. Onlar, tüm masaları dolaşarak, herkese bu ekmekten birer parça verdiler. Bizim masamızdaki hanım da dolaşarak her birimize kendi elindeki ekmekten birer parça verdi.

O, her birimize ekmeğimizi verirken şöyle dedi: "Siz Mesih'in sizin ve herkesin içinde bulunduğunu bilmiyor musunuz? Bedeninizin saf, kusursuz, genç, daima güzel ve tanrısal olduğunu bilmiyor musunuz? Tanrı'nın sizi tam olarak

Kendi suretinde yarattığını ve size her şey üzerinde hâkimiyet verdiğini bilmiyor musunuz? Sizler, her biriniz, daima Mesih'siniz; Baba-Ana Tanrı'nın mükemmel Çocuğu'sunuz. Siz saf, kusursuz, kutsal ve tanrısalısınız. Siz Tanrı ile bir'siniz, ve her bir çocuğun bu Çocukluğa, bu Tanrısalığa sahip çıkmaya hakkı vardır." O, herkese bir parça ekmek verdikten sonra, yerine döndü. Baktığımızda, onun elindeki ekmeğin hâlâ, ondan ilk parçayı kopardığında olduğu büyüklükte olduğunu gördük.

Bu tören sona erdikten sonra, yemekler gelmeye başladı. Onlar büyük, üstü örtülü kaplarda geldiler. Bu kaplar, sanki oraya görünmez eller tarafından yerleştirilmiş gibi, birden masada, bu hanımın önünde belirdiler. O, bu kapların kapaklarını kaldırıp bir kenara koydu, ve servis yapmaya başladı. Tabakları sırayla önce sağındaki, sonra solundaki kişiye verdi; onlar da bu tabakları yanlarındaki kişilere geçirdiler, böylece sonuçta herkese bol bol yemek verildi.

Yemek yenirken Şefimiz, bu hanıma, ona göre Tanrı'nın en büyük niteliğinin ne olduğunu sordu. O, bir an bile duraksamadan, "Sevgi" diye yanıtladı. Sonra sözlerine şöyle devam etti:

"Hayat Ağacı, Tanrı'nın cennetinin ortasında, yani kendi ruhumuzun çok derinliklerinde bulunur, ve onun üzerinde bol bol yetişen, gelişip olgunlaşıp mükemmelliğe erişen, en kusursuz ve yaşam-verici meyve Sevgi'dir. Sevgi, onun gerçek karakterini algılayanlar tarafından, dünyadaki en büyük şey olarak tanımlanmıştır. Ben, onun dünyadaki en büyük iyileştirici kuvvet olduğunu da söyleyebilirim. Sevgi daima insan kalbinin her talebini karşılar. Tanrısal Sevgi Prensibi, insanlığı rahatsız eden her üzüntüyü, her zayıflığı, her sakatlığı, her acımasız koşulu ve her yoksunluğu gidermekte kullanılabilir. Sevginin süptil ve sınırsız etkisini doğru anlayarak ve kullanarak, dünyanın yaraları iyileştirilebilir ve

Ölümsüz Üstatlar

sevginin semavi şefkat örtüsü insanlığın tüm uyumsuzluğunu, tüm cehaletini ve tüm hatalarını örtebilir.

Ardına dek açılmış kanatlarla, Sevgi insan kalbinin kıraç noktalarını, hayatın ıssız ve boş yerlerini arayıp bulur, ve görünüşte sihirli bir dokunuşla insanlığı kurtarır ve dünyayı dönüşüme uğratar. Sevgi Tanrı'dır; o ebedidir, sınırsızdır, değişmezdir, ve o tüm görüşü aşıp sonsuzluğa uzanır. Sevgi kendi yasasını yerine getirir, mükemmel işini tamamlar, ve insan ruhundaki Mesihi ortaya çıkarır. Sevgi, daima, insan ruhuna -içeri akıp tüm iyiliği ortaya çıkarabileceği- bir giriş arar. Eğer insanın sapkınlığı ve uyumsuz düşüncüsü tarafından engellenmezse, Tanrı'nın ebedi, değişmez sevgi akımı hep ileri doğru akarak, önüne kattığı, insan huzurunu ve barışını bozan her uyumsuzluk ya da çirkinlik görüntüsünü büyük evrensel unutuş denizine doğru sürükler. Sevgi, Ruh'un kusursuz meyvesidir; o ileri çıkıp insanlığın yaralarını sarar, ulusları uyum içine sokar, ve dünyaya refah ve barış getirir. O, dünyanın nabız atışı, evrenin kalp atışıdır. Eğer insanlık Üstat İsa'nın yaptığı işleri yapacaksa, Her Yerde Hazır ve Nâzır Olan Yaşam'dan gelen bu sevgi akımıyla dolmalıdır.

Hayat sizi üzüp tasalandırıyor, üzerinizde ağır bir baskı mı yapıyor? Karşınıza çıkan sorunlarla yüzleşmek için cesaret ve kuvvete mi ihtiyacınız var? Hasta mısınız ya da korkuyor musunuz? Eğer öyleyse, kalbinizi açın ve yol gösteren O'na dua edin. Tanrı'nın sonsuz sevgisi sizi sarıp sarmalar. Korkmanız gerekmez. O, 'Onlar çağırmadan ben yanıtlayacağım ve onlar daha konuşmadan Ben işiteceğim,' dememiş midir? Bu inayet tahtına, düşündüğünüz gibi yalvarıp yakararak ve yerlere kapanarak değil, cesurca, imanı anlayan bir duayla, ihtiyaç duyduğunuz yardımın çoktan sizin olduğunu bilerek yaklaşın. İstedığınız, ihtiyaç duyduğunuz şeyi alacağınızdan asla kuşku duymayın. Daha fazlasını yapın-iste-

yin. Tanrı'nın çocuğu olarak doğuştan sahip olduğunuz hakka sahip çıkın. Şunu bilin ki, hepimizin yaşadığımız, hareket ettiğimiz ve var olduğumuz Görünmez, Evrensel Öz'de, insanın arzulayabileceği her iyi ve mükemmel şey bulunur ve o, imanla, görünür formda tezahür ettirilmeyi bekler. Siz kendi kutsal kitabınızda, Korintoslular'a yazdığı birinci mektubun, 13. Bölümü'nde Pavlus'un sevgi hakkında ne dediğini okuyun.*

Sultan Süleyman'ı düşünün. O, deneyiminin gecesinde, pırıl pırıl sevgi doğasının -kendisine değil, Tanrı'ya ve insanlara hizmet etmek istediğini bildirdiği- o evrensel bilinç katına doğru genişlemesine izin vermişti. Bu ona sınırsız bir servet, ve isteyebileceğinin ötesinde bir yaşam ve onur getirmişti. O, Sevgi'nin bilgeliğini görüp tanımış, ve Sevgi ona sınırsız bir servet sunmuştu. 'Süleyman'ın zamanında gümüş bir hiç sayılıyordu.' Bu kudretli sevgi hükümdarının su bardakları bile saf altındandı.

Sevmek, Tanrı'nın sınırsız hazinelerinin kapılarını açar. Eğer seversek, vermemek elimizde değildir; vermek ise

* "Eğer insanların ve meleklerin dilleriyle konuşsam, fakat sevgim olmazsa, yankılanan bir gong ya da çınlayan bir zil olmuş olurum. Eğer Tanrı-vergisi bir kehanet yeteneğim olsa, ve tüm gizemleri ve tüm bilgiyi bilsem, ve eğer dağları yerinden oynatacak imanım olsa, fakat sevgim olmasa, ben bir hiç olurum. Ve eğer tüm mallarımı yoksullara dağıtsam, ve bedenimi de yamak üzere ateşe teslim etsem, fakat sevgim olmazsa, bunun bana hiçbir yararı olmaz. Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. O kıskanç değildir, o övünmez, kibirlenmez. O kaba davranmaz, kolayca öfkelenmez, yanlışların hesabını tutmaz, kendi çıkarını gözetmez. O, haksızlığa sevinmez, fakat gerçek karşısında sevinir. O daima korur, daima güvenir, daima umut eder, daima sebat eder. Sevgi asla başarısızlığa uğramaz. O asla son bulmaz. Fakat eğer kehanetler varsa, onlar ortadan kalkacaktır; eğer diller varsa, onlar susacaktır; eğer bilgi varsa o da ortadan kalkacaktır. Çünkü kısmen biliriz, kısmen kehanet ederiz, fakat mükemmel ve tamam olan geldiği zaman, kısmi olan ortadan kalkacaktır. Çocukken, bir çocuk gibi konuşur, çocuk gibi düşünür, çocuk gibi anlardım. Fakat bir yetişkin olunca, çocuksu yolları geride bıraktım. Çünkü şimdi dolaylı olarak, bir aynadaki gibi zayıf bir yansıma görüyoruz, fakat o zaman yüz yüze göreceğiz. Şimdi kısmen biliyorum, fakat o zaman, tam olarak bilindiğim gibi bileceğim. Şimdi ise iman, umut, sevgi, bu üçü kalıyor. Ve bunların en büyüğü sevgidir. (Ç.N.)

Ölümsüz Üstatlar

kazanmaktır, ve sevgi yasasını yerine getirmektir. O zaman, vererek, o sonsuz, 'ölçtüğümüz ölçüyle ölçülme' yasasını harekete geçiririz. Hiçbir alma düşüncesi olmadığında, almak-tan kaçınmak olanaksızdır; çünkü, verdiğiniz bolluk size bu yasa gerçekleştirildiği için geri dönecektir: 'Verin ki size de verilsin. Çünkü siz ölçtüğünüz ölçüyle ölçüleceksiniz.'

Eğer biz sevgi ruhu içinde çalışacaksak, Tanrı'yı bilincimizde tutmalıyız. Yaşam, Sevgi ve Bilgelik ile bir olmak, Tanrı ile bilinçli olarak bağ kurmaktır. Tanrı ile bilinçli olarak bağ kurmak, bu gece bize sunulan yemek bolluğu gibi, aynı bolluğun bize sunulmasını sağlar. Bakın, herkes için bir bolluk vardır, ve Tanrı'nın bu bolluğu varken, hiç kimsenin bir şey istemesi gerekmez. Bu bolluk düşüncesi zihni sınırlılık kısıtlamalarının çok üzerine yükseltmelidir. Bolluğu kavramak için, insan belirli şeylerle, nesnelerle ilgili tüm düşünceleri bırakmalıdır. Bu kavram o kadar büyüktür ki ayrıntı düşüncesine izin vermeyecektir. Onu zihinde tutmak için, bilinç çok ileriye, Evrensele salınmalı ve kusursuz özgürlüğün mutluluğu içinde coşkunca eğlenmelidir. Ancak, bu sorumsuz bir özgürlük olarak görülmemelidir, çünkü biz her düşünce ve eylemimizden sorumlu tutuluruz. Bilincimiz bu özgürlüğe bir anda erişemez. Sınırlılığın son kalıntısı bir anda ortadan kaldırılabilir, ama bu muhteşem olay için hazırlık çok daha önce yapılmıştır; bu hazırlık en küçük ayrıntısına dek insanın içinde yapılmıştır. Bu tıpkı, bir çiçeğin her taç yaprağının tomurcuğun içinde her ayrıntısına dek mükemmelleşmesine benzer. Bu mükemmelleşme tamamlandığında, tomurcuk sepal kabuğunu kırar ve güzelim çiçek ortaya çıkar. İnsanın da böyle ortaya çıkabilmesi için benlik kabuğunu kırması gerekir.

Tanrı'nın yasaları değişmezdir, onlar hep aynı olagelmıştır. Onlar değişmezdir, ama aynı zamanda iyilikçidir, çünkü onlar iyidir. Bizler onlara uygun olarak yaşadığımız-

da, onlar üzerine sağlığını, mutluluğumuzu, huzurumuzu, dengemizi, başarımızı, ustalığımızı inşa ettiğimiz temel taşlarımız haline gelirler. Eğer biz Tanrı'nın yasasına tam olarak uyarsak, başımıza hiçbir olumsuzluk gelemes. Bizim şifalandırılmaya, tekrar bütünlüğe kavuşturulmaya ihtiyacımız olmaz. Biz tümüyle, her zerremize kadar bütün oluruz.

Şunun çok iyi farkındayız ki, insanlığın büyük kalbinde Tanrı'nın berrak bilincinden ya da anlayışından başka bir şeyle asla doyum bulamayacak derin bir yuva özlemi vardır. Yüreklere Tanrı için feryat ederken, biz onlarda bu açlığı görüp tanırız. İnsan ruhunun Tanrı'yı bilmek kadar çok özlemini çektiği bir şey yoktur, çünkü 'Beni doğru olarak bilen ebedi yaşama kavuşur.' Bizler, insanların bir başarıda ya da sınırlı, fani bir arzuyu gerçekleştirdiklerinde doyum ya da huzur bulacaklarını umut ederek, sürekli olarak bir şeyden bir başka şeye geçtiklerini görüyoruz. Onların bu şeylerin peşine düştüklerini ve onları elde ettiklerini, ama sonuçta yine bir doyum bulamadıklarını görüyoruz. Bazıları evler ve topraklar, bazıları büyük bir servet, bazıları da büyük bir öğrenim istediklerini sanırlar. Bizler, insanın tüm bu şeylere kendi içinde sahip olduğunu bilme ayrıcalığına sahibiz. Üstat İsa herkese bunu göstermeye çalışmıştır.

Bakın, İsa, aydınlandıktan sonra asla dışsal şeylerle oyalanmadı. O, daima, düşüncelerini varlığının merkezî bölümünde, yani Mesih'te tuttu. O, hepimizin içinde yaşayan Tanrı olan Mesih'i ya da Merkezî Kıvılcımı ortaya çıkararak, onun maddi bedene ya da etten kemikten insana tam olarak hükmedebileceğini gösterdi. O, tüm o kudretli işlerini bu şekilde yaptı; yoksa o sizden herhangi bir biçimde farklı değildi. O, bugün herkesin sahip olduğundan daha büyük bir güce sahip değildi. O herhangi bir biçimde Tanrı'nın Oğlu olup da, bizler sadece Tanrı'nın hizmetkârları değiliz. O bu işleri, Baba'nın doğan her çocuğun içine ektiği bu aynı Tanrısal Kıvılcıkla

Ölümsüz Üstatlar

cımı -tüm Yaşam'ın Sevgi'nin ve Gücün kaynağı olan- Tanrı ile bilinçli birlik içinde kalma çabalarıyla körükleyip daha parlak bir ateşe dönüştürerek yapabildi.

İsa, tıpkı diğer insanlar gibi bir insandı. Sizin ayartılmalar ve sınavlar yüzünden ıstırap çekmeniz gibi, o da ayartılmalar ve sınavlar yüzünden ıstırap çekti. Biz biliyoruz ki, O bu dünyada görünür bir beden içinde yaşarken her gün Tanrı ile başbaşa saatler geçirdi, ve yine biliyoruz ki, o ilk gençliğinde bizim de geçirmiş olduğumuz ve bugün sizin de geçirmekte olduğunuz şeyleri geçirdi. Biz biliyoruz ki, her insan, içindeki Mevcudiyetin, İsa'nın tüm kudretli işlerinin onurunu atfettiği 'içindeki Tanrı'nın tam bilincine varana ya da O'nu tam olarak tanıyana dek, bu fani arzuların, kuşku-ların ve korkuların üstesinden gelmek zorundadır. O da, bizim öğrenmek zorunda olmuş olduğumuz ve sizin bugün öğrenmekte olduğunuz gibi, öğrenmek zorundaydı. Sizin yapmakta olduğunuz gibi, O da tekrar tekrar denemek zorunda kalmıştı. O da, bugün sizin sıkıca tutunmak zorunda olduğunuz gibi, yumruklarını ve dişlerini sıkıp, 'Başaracağım, Mesih'in içimde yaşadığını biliyorum,' diyerek sıkıca tutunmak zorunda kalmıştı. Bizler, İsa'yı İsa yapmış olanın, O'nun içindeki Mesih olduğunu, ve aynı şeyi herkesin başarabileceğini biliyoruz. Ancak, bu İsa'nın gözümüzdeki değerini azaltmaz. Biz biliyoruz ki, O, halkını Tanrı'ya götürebilmek; onların içlerindeki Tanrı'yı tezahür ettirebilmelerini sağlamak; onlara Tanrı'nın herkesin içinde yaşadığını öğretebilmek için çarmıha gerilme deneyimini geçirdi. Bu, benliğin çarmıha gerilmesi idi.

Ama, eğer biz doğuştan sahip olduğumuz hakkımızdan vazgeçersek, eğer biz Tanrı'nın iyilikçi yasalarını önemsemez ya da onlara saygı göstermezsek, ve böylece, müsrif oğulun yaptığı gibi, Baba'mızın evine sırt çevirip uzaklara gidersek, o evdeki huzurun, bolluğun, sıcaklığın ve mutlulu-

ğün bize ne yararı olur ki? Siz, yaşamın işe yaramayan dış kısmından bıkip usandığınızda, tüm bunlardan bezip yuvayı özlediğinizde, sendeleye sendeleye yine yuvaya, Baba'nın evine geri dönebilirsiniz. Buna, yaşadığınız acı deneyimler ya da tüm maddi şeyleri sevinçle bırakmanız yol açabilir. Anlayış ve bilginin nasıl kazanılmış olduğu önemli değildir, hepimiz eninde sonunda, aldığınız yüksek çağrıya doğru azimle ilerleyeceksiniz. Attığınız her adımla daha da güçlenecek ve cesurlaşacak ve en sonunda artık sendelemeden ya da duraksamadan ilerler hale geleceksiniz. Aydınlanmayı kendi içinizde arayacaksınız; sonra uyanmış bilincinizle yuvanın burada olduğunu idrak edeceksiniz. O, hepimizin içinde yaşadığımız, hareket ettiğimiz ve var olduğumuz Her Yerde Hazır ve Nâzır Olan'dır. Biz her soluk alışımızda onu soluruz. Biz her kalp atışımızda onu yaşarız.

Bize gelmeniz gerektiğini düşünmeyin. İstedığınız herhangi bir yerde kendi tapınağınıza yalnız girin. Bu dünyadan geçmiş olan ve en yüksek öğretileri almakta olan tüm varlıklar şimdi bulunduğunuz yerde ve her zaman size yardım edebilirler ve etmeye çalışmaktadırlar. Biz onların çağrıda bulunan herkese yardım etmeye daima hazır olduklarını apaçık bir biçimde görüyoruz. Sizin sadece çağrıda bulunmanız gerekir, ve onlar daha o çağrı sona ermeden yanıt verirler. Onlar her an sizin yanınızda durur ve yanınızda yürürler. Yapmanız gereken şey onların yanında yürüdüğünüzü görüp bilebilecek kadar bilincinizi yükseltmektir; o zaman artık sendelemezsiniz. Onlar ellerini uzatıp, 'Bana gel, ben sana rahat ve huzur vereceğim,' diyorlar. Bu 'Öldükten sonra gel,' anlamına gelmez; bu 'Şimdi, olduğun gibi gel; ne olursan ol, gel,' anlamına gelir. Bilincinizi bizim bilincimize yükseltin, o zaman bu gece bizim bulunduğumuz yerde, tüm fani sınırlamaların üzerinde, ve sonsuz bir özgürlük içinde olursunuz.

Ölümsüz Üstatlar

Huzur, sağlık, sevgi, mutluluk ve refah buradadır. Bunlar Ruhun meyveleri, Tanrı'nın armağanlarıdır. Eğer biz Tanrı'ya odaklanırsak, bize hiçbir şey zarar veremez, başımıza hiçbir kötülük gelemaz. Eğer biz bütünüyle O'na odaklanırsak, Tanrısal Yasa gereğı, tüm kusurlarımızdan ve eksikliklerimizden kurtulup bütünlüğe kavuşuruz.

Sonsuz, ölümsüz Ruhun çocuğı, Tanrı senin içindedir. Seni kaygılandırarak, korkutarak ya da çaresiz bırakarak hiçbir şey yoktur. Herşeye Kâdir Tanrı'nın nefesi seni yaşayan bir ruh olarak yarattı. 'Siz İbrahim'den önce vardınız. Sevgililer, biz Tanrı'nın Çocukları, Mesih'in ortak mirasçısıyız.' İsa'da bulunan aynı güç sizin içinizde de mevcuttur. Buna Ruhun pelerini denir. Bunun doğru kavranışıyla, çürüme, hastalık, kaza, ölüm diye bir şeyin, yani yaşamınızı sizden alabilecek bir şeyin olmadığı görölmüştür. Siz bu pelerini kendinize çekip, üzerinize öyle sımsıkı bir biçimde örtebilirsiniz ki, hiçbir şey ona nüfuz edemez, hiçbir şey size dokunamaz. İnsanoğlu tarafından yaratılmış tüm yıkıcı güçler ve tesirler size yöneltilebilir; ama size hiçbir zarar veremezler. Eğer kazara dışsal form tahrip olursa, o hemen, aynı formda Ruhsal olarak geri gelir. Bu, insanoğlu tarafından tasarlanmış her zırhtan daha iyi bir zırhtır, ve siz onu her zaman hiçbir bedel ödmeden kullanabilirsiniz. Siz olduğunuz gibi, yaşayan Tanrı'nın çocuğı olarak, öne çıkabilirsiniz.

İsa, bunu anlamıştı ve o kendisini çarmıha gerilme deneyiminden koruyabilirdi. Eğer gücünü kullanmak isteseydi, düşmanları O'na dokunamazlardı bile. O, bedeninde büyük bir ruhsal değişimin meydana gelmekte olduğunu gördü ve eğer bu, dışsal bir değişim olmadan, tanıdığı ve sevdiği insanlar arasında meydana gelirse, birçoğunun bunun ruhsal önemini göremeyip hâlâ kişisel-olana tutunacağını anladı. O, ölümü yenecek güce sahip olduğunu biliyordu, ve sevdiği varlıklara onların da aynı güce sahip olduklarını göstermek

istedi; böylece, Çarmıha Gerilme yolunu, onların görebilecekleri yolu seçti; ve onlar gördüklerinde inanacaklardı. O, ayrıca, bedenini öylesine mükemmelleştirdiğini, öyle ki düşmanları O'nun canını alsalar ve bedenini mezara koyup, mezarın girişini büyük bir taşla kapatsalar bile (ki bu insanın onun üzerine koyabileceği son sınırlamaydı), O'nun, gerçek Benliğin, yine de o dev taşı bir yana devirip, gerçek ya da ruhsal bedenini tüm fani sınırlamaların üzerine yükseltebileceğini göstermek istemişti. İsa, bedenini alıp gözden kaybolabilirdi, ama O, ruhsal beden geliştirildiğinde, onu hiç kimsenin yok edemeyeceğini göstermeyi seçmişti.

Çarmıha Gerilme ve Yükseliş'ten sonra, bedeni ruhsal olarak o kadar gelişmişti ki, İsa -tıpkı bizim bu gece çevremizdeki hemen herkesin bilincini yükseltmek zorunda kaldığımız gibi- çevresindekilerin bilincini O'nu görebilecekleri bir kata yükseltmek zorunda kalmıştı. O sabah kadınlar mezara gelip de, mezarın girişini kapatan ağır taşı bir yana yuvarlanmış ve kefeni boş bulduklarında, onlar bile, İsa onların bilincini Kendisini görebilecekleri kata yükseltene dek, O'nu görememişlerdi. Daha sonra, iki havari Emmaus'a giden yolda yürürken, İsa yanlarına yaklaşıp onlarla konuşmuş, ama onlar, İsa o akşam Emmaus'ta şükrederek çoğalttığı ekmeği onlara uzatana dek, O'nu tanımamışlardı. O zaman onların bilinci O'nu görebilecekleri kata yükselmişti. Aynı şekilde, O diğerlerine de görünüp, onlarla yürüyüp konuşmuş, ama onlar ancak bilinçleri O'nun bulunduğu kata yükseldiğinde O'nu görmüşlerdi. O zaman bazıları bunun gerçek Ruhsal önemi algılamışlardı. Onlar tüm bunların altında yatan derin anlamı görmüşlerdi. Onlar bilmişlerdi. Ancak, tüm bunlara rağmen, birçoğu O'na inanmamıştı; çünkü onlar henüz, altta yatan Ruhsal anlamı görüp algılayabilecekleri bir bilinç katına erişmemişlerdi.

Sonra insanın fani algısının oluşturduğu gizem perdesi

Ölümsüz Üstatlar

kalktı. 'Ve tapınağın perdesi yukarıdan aşağıya yırtıldı.'^{*} Ölümün yenildiğinin bilincine varılmıştı; ve sadece ölümün değil, tüm insan-ürünü fani sınırlamaların -onları aşarak ya da bilincimizi onların artık görülemeyeceği, dolayısıyla da var olmadıkları kata yükselterek- üstesinden gelinebilirdi. Eğer bu bilinç sevilir ve aziz tutulursa, bu gerçekleşecektir.

Bu, o katı maddiyet taşının üzerinde uzanırken Eyüb'e gelmiş olan vahiydi. Ona, odaklanılan şeyin yaratıldığı ifşa edildi ve o bunu idrak ederek maddi esaretinden kurtuldu. Onu, su için ineklerin karşısına, suyun içine benekli kamışlar yerleştirmeye iten, böylece onların benekli yavrular doğurmalarına (odaklandıkları şeyi yaratmalarına) neden olan şey de buydu.

Biz idealimizi form'suz olana o kadar kesin bir biçimde yerleştirebiliriz ki, o direkt olarak oluşmamış-olan'dan; fani bilince göre, görünmez olandan oluşur. İneklerin su içtikleri göl, zihinde tutulan imgeyi ruha, en içteğine geri yansıtan aynayı simgeler, ve o imge ruhta tasarlanıp ortaya çıkarılır. Bu gece burada toplanmış olan dostlar için de aynı şey geçerlidir; onlardan çok azı, en ciddi ve samimi olanları, Tanrı'nın gerçek işini algılar, devam eder ve bu işi yaparlar. Diğerleri ise iyi bir başlangıç yaparlar, ama çok geçmeden maddiyetin ilk duvarını aşmak çok fazla çaba gerektirir. Onlar akıntıyla birlikte sürüklenmeyi çok daha kolay bulur, ve bu yoldan ayrılırlar. Hepimiz bu dünyanın görünen, fani katında yaşadık. Aslında, biz dünyadan hiç ayrılmadık. Biz şimdi sadece fani bilinçte olanlar için görünmeziz. Daha yüksek bir bilinç katında olanlar için biz daima görünür haldeyiz.

Ruha yerleştirilen her fikir tohumu bir kavrama dönüşür ve zihinde düşünce-formu verilen bu kavram daha sonra fiziksel formda deneyimlenir. Mükemmellik fikirleri mükem-

^{*} (İncil'e göre) İsa çarmıha gerildikten sonra, Kudüs'teki tapınakta kutsal yeri ayıran perde yırtılır. Tapınaktaki perde artık insanı Tanrı'nın katından ayıramaz. Çünkü Tanrı Oğlu artık Tanrı Baba'ya giden yolu açmıştır. (Ç.N.)

mellik üretir. Bunun tersi de aynı şekilde geçerlidir. Tıpkı, kendi tohumları ekildiğinde, güneşin ve toprağın en büyük ağacı ya da en narin çiçeği aynı isteklilikle üretmesi gibi, Ruh da insana aynı şekilde karşılık verir, ve insan istediği ve inandığı şeyi elde eder.

Görünen âlemden ölüm yoluyla ayrılanlar, bedeni bıraktıklarında bulundukları aynı psişik katta tezahür ederler, çünkü fani zihin psişik katta işlev yapar. Bu maddi ya da görünür âlem ile gerçek ruhsal âlem arasında bulunan büyük psişik âlemin nedenidir, ve gerçek ruhsal âleme ulaşmayı amaçlayan herkesin ruhsal olanı algılayabilmek için önce bu âlemde kendine bir yol açıp geçmesi gerekir. Ruhsal olanı algılamak için, bizim psişik âlemde sürekli olarak ilerleyip direkt olarak Tanrı'ya ulaşmamız gerekir. Ölüm, ruhu sadece psişik kata salıverir ve ruh bedenden ayrıldığında bulunduğu aynı ruhsal katta tezahür eder. Bu şekilde geçiş yapan varlık sadece tek bir Ruhun, tek bir Zihnin, tek bir Bedenin bulunduğunu ve her şeyin bu Bir'den geldiğini ve ona geri dönmesi gerektiğini algılamamıştır. Bu Bir'den gönderilen ve kusursuz bir beden verilen Ruh -kolumuzun tüm bedenimizin bir parçası olduğu gibi- Bir Ruhun bir parçasıdır; ve -kolumuzun ayrı bir parça olmakla birlikte, tüm bedenle bir olması ve onunla birlikte bütünü oluşturması gibi- ondan asla ayrılmış değildir. Böylece, tamam ve mükemmel olabilmek için tüm ruhun ya da ifadenin uygun biçimde birleşmesi gerekir.

'Onların hepsi tek bir yerde toplanacak,' sözü, bizim, Tanrısallığın tek bir ifadesi olduğumuzun, ve herkesin aynı kaynaktan geldiğinin bilincine varacağımız anlamına gelir. Bu, hepimizin Tanrı'nın suretinde, tam olarak O'nun gibi, O'nun bizim için tasarladığı ideali ifade edebileceği bir suret olarak yaratıldığımızı bilmek, bu birliği idrak etmektir.

Tanrı'nın tasarladığı en yüksek ideali bizim vasıtamızla

mükemmel bir biçimde ifade etmesini istemek, 'Tanrım, benim iradem (istediğim) değil, Senin İraden olsun,' sözünün anlamıdır. Bunu ister bilinçli ister bilinçsiz bir biçimde yap-sın, hiç kimse Tanrı'nın iradesini yerine getirmeden fani düşüncelerin üzerine yükselemez."

Burada konuşma bir an için kesildi, ve grubumuzdan biri, Maddenin Göreliliği (izafiyeti) hakkında soru sordu. Konuşmacı şöyle karşılık verdi: "Gerçek dünya Öz'dür, Öz'ün Göreliliği'dir. Bir an durup beş âlemi düşünelim: mineral, bitki, hayvan, insan ve Tanrı âlemi. En düşüğü olan mineral âlemiyle başlayalım. Mineral âleminin her parçacığı tek bir yaşamı, Tanrı'nın yaşamını ifade eder. Mineral parçacıkları dağılarak ya da parçalanarak ve hava ve suyla birleşerek toprağı oluşturmuştur; ancak, her parçacık hâlâ ilk, asıl yaşamı, Tanrı'nın yaşamını barındırır. Bu, bitki âlemine yer verir, Tanrı'nın bir sonraki ve daha yüksek ifadesinin ortaya çıkmasını sağlar. Böylece her parçası bu tek yaşamı içeren bitki, bu yaşamın bir parçasını mineralden almış, onu çoğaltmıştır, ve onu Tanrı âlemine doğru bir basamak daha yüksekte ifade etmektedir. Bu hayvana, yani, Tanrı'nın bir sonraki daha yüksek ifadesine yer verir. Böylece her parçası bu tek yaşamı içeren hayvan, bu yaşamın bir parçasını bitkiden almış, onu çoğaltmıştır, ve onu Tanrı âlemine doğru bir basamak daha yüksekte ifade etmektedir. Bu, Tanrı'nın bir sonraki daha yüksek ifadesi olan insan âlemine yer verir. Böylece, her parçası tek bir yaşamı içeren insan âlemi, bu yaşamın bir parçasını hayvan âleminde almıştır, ve onu bir basamak daha yüksekte ifade ederek, Tanrı âlemine, yani insan vasıtasıyla yapılan en yüksek ifadeye yer verir. İnsan bu âleme eriştiğinde, o her şeyin bir Kaynak'tan ortaya çıkmış olduğunu, her şeyin bir yaşamı, Tanrı'nın yaşamını içerdiğini, ve kendisinin tüm maddi şeyler üzerinde hâkimiyet kazanmış olduğunu görür. Ama, bizim burada durmamız ge-

rekmez, çünkü her şey bir ilerleme içindedir. İnsan buraya eriştiğinde, fethedilecek yeni dünyalar olduğunu görecektir. Şimdi biz tüm uzayın, tüm boşluğun tek bir yaşamı, Tanrı'nın yaşamını içerdiğini, her şeyin tek bir Kaynak'tan ve Öz'den geldiğini görüyoruz. O halde tüm öz, tüm madde birbirine göreli ya da bağıntılıdır, öyle değil mi?"

Burada konuşma sona erdi, yemek de bitmişti. Sonra, salondaki masalar ve sandalyeler kaldırıldı. Bunu, görünmez koronun müziğinin eşlik ettiği bir şarkı, dans ve eğlence zamanı izledi, ve hep birlikte harikulade bir zaman geçirdik. Gece en sonunda müzik ve dansla sona erdi; görünmez koro görünür hale geldi, topluluğun arasında yürüdü, ve zaman zaman da onların başlarının hemen üzerinde havada süzülüyordu. En sonunda, gece herkesin katılımıyla birlikte, bir müzik, şarkı ve kahkaha patlamasıyla sona erdi. Tüm bunlar, o güne dek tanık olduğumuz en etkileyici sahneyi oluşturmuştu.

Bize, eğer sessiz olursak, müziği her zaman duyabileceğimiz, ama ancak böyle bir durumda koronun müziğe eşlik ettiği söylendi. Daha sonra, bunu birkaç kez denedik ve müziği duyabileceğimizi gördük. O daima alçak tonda ve çok tatlı bir müzikti, ama ancak orada bir grup Üstat toplandığında, bu müzik o akşamki gibi neşeli ve özgür bir biçimde çınılıyordu. Bize bu müziğin melekler korusu denilen şey olduğu söylendi. Onlar ise ona, "uyum içindeki ruhların senfonisi" diyorlardı.

Bu köyde üç gün kaldık ve bu zaman esnasında dostlarımızla bol bol görüştük. Üçüncü günün akşamı onlar bizimle vedalaştılar ve, bizimle kışı geçirmek için gideceğimiz köyde buluşacaklarını söyleyerek, gözden kayboldular.

Bölüm 22

Ertesi sabah o köyden ayrıldık, bize sadece Emil ve Jast eşlik ediyordu, hedefimiz kışın kalmak üzere seçtiğimiz köydü Ülkenin bu bölgesinde kışlar oldukça sert geçiyordu ve biz soğuklar başlamadan önce kalacak rahat bir yer bulmak istiyorduk. Tabii, diğer birçok konuda olduğu gibi, bu konuda da boş yere telaşlanmış olduğumuzu gördük, çünkü köye vardığımızda bizim için çoktan hazırlanmış rahat bir konuk evi bulduk.

Emil'in köyünden ayrıldıktan sonra yolumuz o yüksek düzlükten geçti, sonra uzun dolambaçlı kanyon boyunca yukarı tırmanıp, geçtiğimiz yüksek düzlüğü koruyan ikinci köyün bulunduğu, iki nehir havzası arasında kalan yüksek düzlüğe vardık. Kanyon duvarları dik bir biçimde yetmiş ila yüz-yetmiş metre yükseliyor ve, yolun geçtiği yüksek düzlükten yukarı yedi-yüz metre yükselen dağlarla birleşiyordu. Bu yüksek düzlüğün tepesinde, yaklaşık yirmi dönüm genişliğindeki yüksek alanın iki yanında iki büyük kayalık sırt uzanıyordu. Bu iki kayalık sırt birbirinden iki-yüz metre uzaklıktaydı. Bu açık alanın karşı tarafına inşa edilmiş olan on-üç metre yüksekliğinde bir duvar iki kayalık sırtı birbirine bağlıyor, böylece güçlü bir bariyer oluşturuyordu. Bu duvarın alt kısmı yirmi metre genişliğinde, üstü ise on metre genişliğindeydi ve duvarın üstü, üzerinden yuvarlak kayaların yuvarlanıp duvarın dış tarafına düşebileceği bir pist

oluşturacak şekilde inşa edilmişti. Duvarın dış tarafındaki toprak da keskin bir eğim oluşturarak aşağıda -yolun yüksek düzlüğün öbür tarafına geçtiği- dik bayırla birleşiyordu.

Duvar boyunca otuz-üç metre arayla kaydırma olukları oluşturulmuştu, böylece atılan kayalar yere düşmeden önce duvarın dibini temizleyecek kadar yeterince hız kazanıyordu. Eğer kayalar kendi hızları yüzünden parçalanmazlarsa, yere çarpıp eğimli topraktan aşağı düşüyor, sonra bayırı aşp kanyondan aşağı dört mil kadar yuvarlanıyorlardı. Kanyon bu dört mil boyunca herhangi bir yerde on-yedi metreden daha geniş olmadığından, ve yuvarlanan kayalara büyük bir devinirlik kazandıracak kadar dik olduğundan, bu etkili bir savunma oluşturuyordu. Ayrıca, kanyonun her iki tarafında bu kayaların salınıp aşağı yuvarlanabilecekleri iki yer vardı. Bu yerler dağın bir yanı boyunca uzanan patikalarla duvarın her iki ucuna bağlanıyordu. Duvarın üzerine acil bir durumda kullanılmaya hazır her biri üç-dört metre çapında kayalar yerleştirilmişti. Ancak, bize söylendiğine göre, onların kullanılmasına gerek kalmamıştı; geçmişte sadece bir kabile bu köye saldırmaya kalkışmış, ve saldırganların hepsi kanyon duvarlarındaki dört üstten salıverilen kayalarla yok edilmişlerdi. Aşağı doğru salınan ilk kayalar diğerlerini salıvermişti ve en sonunda oluşan çığ her şeyi önüne katarak tüm vadiyi silip süpürmüştü. Öğrendiğimize göre, duvarın üzerindeki kayalar iki bin yılı aşkın bir süredir orada duruyorlardı, çünkü bu süre içinde o topraklarda hiçbir savaş olmamıştı.

Köyü oluşturan altı evin duvarın içine inşa edildiğini, üç katlı olduklarını, çatılarının duvarın üstüyle aynı yükseklikte olduğunu gördük. Bu yüzden, duvarın üzerine her evin içindeki merdivenlerden çıkılabiliyordu. Üçüncü katta duvarda pencereler için boşluklar bırakılmıştı. Bu pencereler tepeden aşağıdaki kanyona bakıyordu. Bu pencerelerden ve duvarın üzerinden, dağın bir yanı boyunca dolanarak millerce

uzağa uzanan yol görülebiliyordu.

O gece için bize bu evlerden birinin üçüncü katında rahat bir oda verildi. Akşam yemeğini erkenden yiyip, günbatımını görmek için terasa çıktık. Oraya çıkmalı birkaç dakika olmamıştı ki bir adam merdivenden çıkarak yanımıza geldi. Elli yaşlarında görünüyordu. Jast onu bizimle tanıştırdıktan sonra, o da sohbe katıldı. Çok geçmeden, onun kışın kalacağımız köyde yaşadığını ve oraya gitmekte olduğunu öğrendik. Onun da bizim gibi yolculuk yaptığını sanarak, onu bizim grubumuza katılmaya davet ettik. O, teşekkür ederek, bu mesafeyi bizden çok daha çabuk aşabileceğini, o köyde bir yakını görmek için durduğunu, ve o akşam evine döneceğini söyledi. Sohbet sonra üçümüzün Emil ve Jast ile birlikte ziyaret etmiş olduğumuz o tapınağa geldi. O zaman, adam alçak bir sesle konuşarak, "O gece sizi o tapınağın terasında, korkuluk duvarının üzerinde otururken gördüm," dedi. Bu söz beni çok şaşırttı ve ne diyeceğimi bilemedim. O, konuşmayı sürdürerek, benim o gece görmüş olduğum düşü ya da vizyonu tam benim görmüş ve bu kitapta anlatmış olduğum gibi anlattı. Bu, benim ve arkadaşlarım için gerçekten bir sürpriz olmuştu, ben bu vizyondan onlara hiç söz etmemiştim. Bu adam bizim için bir yabancıydı, ama o bu vizyonu, bana görüldüğü kadar canlı bir biçimde anlatıyordu. Sonra o konuşmaya devam ederek şöyle dedi:

"Bakın, size, bize gösterilmiş olan şey gösterilmişti: İnsan birliği bilinçli olarak idrak ettiği ve gücü ve hâkimiyeti doğru biçimde kullandığı sürece birlik içinde ilerler. Ama o, fani benliği içinde, iki gücü tasarladığı anda, ikiliği görmeye başlamış, ve dualiteyi (ikiliği) yaratmıştır; çünkü insan özgür iradeye sahiptir ve görüp odaklandığı şeyi yaratır. Sonra, bunun sonucunda, farklılık ve geniş ayrılık ortaya çıkmış ve bu insanı dünyanın her yanında takip etmiştir. Ama, bir değişim gelmektedir. Farklılık ve çeşitlilik, sınırına erişmek

üzere, ve insanlık giderek, her şeyin tek bir Kaynak'tan çıkmış olduğunu idrak edecektir. Bunu idrak eden insanlar şimdi birbirlerine giderek daha çok yaklaşmaktalar. İnsan, diğer her insanın düşmanı değil, kardeşi olduğunu idrak etmeye başlamakta. İnsan bunu tam olarak idrak ettiğinde, tıpkı her şeyin bir Kaynak'tan ortaya çıktığı gibi, her şeyin o Kaynağa geri dönmesi ya da gerçekte kardeşler haline gelmesi gerektiğini de görecek. O zaman, o cennette olacak ve cennetin insan tarafından burada dünyada yaratılan iç huzuru ve uyum anlamına geldiğini anlayacaktır. O zaman, o kendi seçimiyle kendi cennetini ya da cehennemini oluşturduğunu görecek. Bu cennet doğru olarak düşünülmüş, ama yanlış yere yerleştirilmiştir. İnsan, Tanrı'nın onun içinde olduğunu, sadece onun içinde değil, her insanın, her hayvanın, her bitkinin, her taşın, yaratılmış her şeyin içinde bulunduğunu; Tanrı'nın soluduğu havada, içtiği suda, harcadığı parada bulunduğunu; Tanrı'nın her şeyin özü olduğunu bilecektir. O, soluk aldığı anda, havayı soluduğu kadar, Tanrı'yı da soluduğunu bilecektir.

Bizim arzumuz yeni mezhepler ya da tarikatlar oluşturmak değildir. Kurulmuş bulunan kiliseler de aslında insanlara ulaşp, onların -içlerindeki Mesih vasıtasıyla- Tanrı'yı idrak etmelerine yardım etmek üzere kurulmuşlardı. Kiliselerle ilişkili olanların, kilisenin tek bir şeyi, tüm insanlığın içindeki Mesih Bilinci'ni simgelemesi gerektiğini idrak etmeleri gerekir. Eğer onlar bunu idrak ederlerse, o zaman farklılığın kilisede değil, insanın fani zihninin kavramında olduğu ortaya çıkar. O zaman bir kilise ya da dini topluluk diğerinden nasıl farklı olabilir? Bugün mevcut olan farklılık düşüncesi bütünüyle insanın fani zihnindedir. Bu farklılığın nelere yol açtığını görüyor musunuz? Bu farklılık büyük savaşlara; uluslar, aileler ve hatta bireyler arasında yaratılan şiddetli nefrete yol açmıştır, ve tüm bunlar sırf bir kilise örgütünün

ya da diğerinin kendi inancının ya da doktrininin diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünmesinden kaynaklanmıştır. Oysa gerçekte hepsi aynıdır, çünkü hepsi aynı yere götürür. Her birinin kendine ait bir cennete sahip olması mümkün değildir; çünkü eğer öyle olsaydı, bir kilise üyesi kendi kilisesinin işini tamamlayıp ödülünü almaya hazır olduğunda, varoluşunun geriye kalan kısmını cennetler labirentinde kendi gitmesi gereken belli cenneti arayarak geçirmek zorunda kalırdı. Kilise örgütlerinin her geçen gün birbirlerine daha çok yaklaşımları gerekir, ve bir gün onlar birleşip bir olabilirler. Herkes bir olduğunda ise örgüte hiç gerek kalmayacaktır.

Ancak, hata bütünüyle kilise örgütlerinde değildir. Çok az insan uyanıp, hayatın onun için gerçekte neyi barındırdığını idrak etmiştir. Biz büyük çoğunluğun hayatta doyum-suz, şaşkın, ezilmiş ya da kararsız bir halde, akıntıya kapılmışcasına sürüklendiğini görüyoruz. Her biri hayatı yakalayıp sıkıca tutmayı öğrenmeli ve Tanrı'nın ona vermiş olduğu armağanları, kendi yaşam merkezinden kaynaklanan amaçlı ve kararlı bir eylemle ifade etmeye başlamalıdır. Her biri kendi yaşamını geliştirmelidir. Bir insanın bir başkası adına yaşaması mümkün değildir. Hiç kimse sizin yaşamınızı sizin için ifade edemez ve hiç kimse sizin kendi yaşamınızı nasıl ifade etmeniz gerektiğini söyleyemez. 'Baba Kendi yaşamına sahip olduğu gibi, Oğluna da Kendi yaşamına sahip olma hakkını vermiştir,' sözünün anlamı budur. Bir ruh bunu idrak edemez ve sadece akıntıya kapılıp sürüklenir, oysa yaşamın tüm amacı kendini, içinizdeki Tanrısal benliği ifade etme fırsatı içinde gözler önüne serer. Tanrı'nın insan için amacı, insanın O'nun tanrısal sureti olmasıdır. Tanrı'nın onun için tasarladığı şeyi ifade etmek, insanın hayattaki en büyük amacı olmalıdır. İnsan ancak, hayatta doğru bir ideal, gerçek bir amaca sahip olduğunda tüm gücüyle gelişebilir. Bir tohum ancak toprağa sağlam bir biçimde yerleştiril-

diğinde gelişmeye başlayabilir. İçimizdeki Tanrı gücü gerçek bir arzuyu ancak, o arzu insanın ruhuna sağlam ve değişmez bir biçimde yerleştirildiğinde gerçekleştirebilir. Tezahüre, ifadeye doğru ilk ruhsal itici güç, ifade etmek için duyulan kesin arzudur.

Üstat İsa, bireyin hayatta karşılaştığı ve onda onu aşma ve ondan kurtulma arzusu yaratabilen her sınırlamanın iyi olduğunu idrak ederek, 'Ruhen yoksul olanlara ne mutlu' demişti. O, ihtiyacın, onun elde edilmesinin kehaneti olduğunu idrak etmiş; her ihtiyacı, bir tohum için hazırlanmış toprak olarak görmüştü. Eğer tohum ekilmiş, sonra onun gelişip ortaya çıkmasına izin verilmişse, o ihtiyacı karşılardı. İhtiyaç ya da arzu, hayatın gelişimi içinde, yanlış anlaşılmıştır. Bazı büyük öğretmenler insanın her türlü arzuyu kalbinden söküp atması gerektiğini öğretmişlerdir. Büyük Üstat ise, 'Tatmin olmuş olanlara ne yazık,' demişti. Eğer siz tatmin olmuşsanız, doyum içindeyseniz, durağanlaşmışsınızdır. Hayatla tam olarak bağ kurmak için, her an hayatı tümüyle ifade etmeye çalışmalıyız. Bunun için duyulan arzu, ona götüren itici güçtür. Toz toprak içinde sürünmekten bıkip usanan insan uçmayı çok özler, ve bu özlem onu, mevcut sınırlamaların üzerine yükselmesini sağlayacak yasanın tezahürünü bulmaya davet eder. O, onu bulduğunda, artık zamanı ya da mesafeyi hiç düşünmeden, istediği her yere gidebilir. Murat insandan, takdir Tanrı'dan denilmiştir. Bunun tersi doğrudur, çünkü Tanrı murat eder ve insan takdir eder; eğer insan öylesine takdir ederse, Tanrı'nın yaptığı her şeyi yapabilir.

Dışsal şeylerin doyum vermemesi ruhu içteki gücü aramaya yönlendirir. Sonra birey BEN'İM'i (I AM) keşfedebilir; kendi içinde, ruhunu doyuma uğratacak, onun her ihtiyacını ve arzusunu gerçekleştirecek tüm gücün bulunduğunu bilebilir. Bu bilgi, birey yaşadığı darbeler ve şoklar sonucunda bu

Ölümsüz Üstatlar

içsel, huzur ve sükûnet katını aramaya zorlanana dek gel-meyebilir. O, BEN'İM'in arzusunun gerçekleşmesi olduğunu bildiğinde, arzu gerçekleşmiştir. Onun arzusunun doyumu-nu Tanrı benliğinin dışında araması akılsızlıktır, delilik di-vaneliktir. Gelişmek için, benlik bu gelişmeyi gerçekleştir-melidir.

O zaman BEN'İM'i bilmek, tüm formları oluşturan gü-cün, özün, zekânın kendi içinde olduğunu bilmek; kesin ve doğru bir arzu fikri akıllıca oluşturulduğunda, ruhun gücü-nün, zekâsının ve özünün onun içine akıp onu oluşturmak zorunda olduğunu bilmek ne idraktır, ne uyanıştır! Bunlar bakıp görmediğimiz cennetteki hazineler değil midir? Bura-da, oluşmamış halde, kendi içimizde saklı sınırsız hazineler vardır. Bu, inciye bulmuş olan için ne kadar açık bir şeydir. 'Önce Tanrı'nın Âlemi'ni ve O'nun doğru kullanımını arayın, o zaman istediğiniz her şey size verilecektir,' sözünü düşü-nün. Onların verilmesinin nedeni, onların Ruhun özünden oluşmalarıdır. Bilinç, arzu ettiği şeyi oluşturabilmek için, önce Ruhu bulmalıdır.

Uyanmış varlık, içindeki yaratıcı prensibi algılar; sonra yaşamının fırsatını görüp idrak eder. O bir vizyona sahiptir ya da olanaklarının ve onu bekleyen olanakların farkına va-rır. Yaratıcı gücün onun içinde yattığı bilgisiyle, o kalbinin arzusunu hatırlar; bu bir ideal ya da bir kalıp haline gelir; ve bu kalıp onu dolduracak gücü ve özü kendine çeker. BEN GÖRÜYORUM ruhun tasavvur etmesidir; o, ruhun ona doğ-ru imanla bakabileceği Vaat Edilmiş Topraklar'dır, gerçekle-şen rüyadır. İnsan ona henüz bilinçli olarak sahip olmasa da, yasayı yerine getirdiğinde, o görünür forma dönüşmek zorundadır. Bir deneyimler yabanlığıyla karşılaşp, onun üs-tesinden gelmek gerekebilir. Bu ruhu kurtuluşa değer kılar. Vizyonu bir Vaat Edilmiş Toprak, gerçekleştirilecek bir ideal olarak görüp anlayarak, ruh şimdi sadece iyiyi, arzusunun

hedefini görür. Burada hiçbir kuşku, hiçbir duraksama, hiçbir tereddüt olmamalıdır, çünkü bu yok edici olur. İnsan vizyonuna sadık olmalı ve sıkı sarılmalıdır. Bu vizyon tipiktir ve bir yapının ayrıntılı plânları kadar gereklidir. İnsan, bir inşaatçinin mimarın hazırladığı plânlara sadık olduğu kadar, kendi vizyonuna sadık olmalıdır. Gerçekten, başka her şey elenmelidir.

Tüm büyük ruhlar vizyonlarına sadıktırlar. Meydana getirilmiş her şey önce bir vizyon, ruha ekilmiş bir tohum fikiirdi, sonra bu tohumun gelişip ortaya çıkması sağlanmıştır. Bu ruhlar asla başkalarının inançsızlığının onları etkilemesine izin vermezler. Onlar vizyonları için her türlü özveride bulunmaya gönüllüdürler, ona sadıktırlar, ona inanırlar, ve inandıkları şeyi yaratırlar. Üstat İsa, vizyonuna sadık ve bağlı kalmıştı. En yakınındaki, çok sevdiği kişiler ona inanmadıklarında ve sadık kalmadıklarında bile, o Kendi plânına sıkıca yapıştı. O, inandığı şeyi yarattı, ve herkes inandığı şeyi yaratır.

Birey, Vaat Edilmiş Topraklara ulaşmak üzere yola çıkarken, karanlık toprakları tamamen bırakmalı, unutmalıdır. O karanlığı geride bırakıp ışığa doğru ilerlemelidir. Aynı anda hem gidip, hem kalmak olanaksızdır. Eski tamamen bırakılmalı, yeniye sıkıca yapışılmalıdır. İnsan, hatırlamak istemediği şeyleri unutmalı ve sadece elinde tutmak istediği şeyleri hatırlamalıdır. Birini yapmak, diğerini yapmak kadar gereklidir. Eğer o, vizyonunun gerçekleşmesini istiyorsa, sadece vizyonunu hatırlamalıdır. O, üretmek istediği vizyonu zihninde tutarak, hatırlamalıdır. O, üretmek istemediği şeyi aklından çıkarmalı ya da hatırlamayı reddetmelidir. Onu meydana getirebilmek için, her fikir, düşünce, söz ve eylem o vizyona sadık olmalıdır. Bu doğru konsantrasyondur, adanmış konsantrasyondur, kuvvetleri asıl şeye odaklamaktır. Bu, ideali sevmektir. Ancak sevgiyle ideal ifade edilebilir.

Ölümsüz Üstatlar

Sevgi idealin gerçekleşmesini sağlar.

Eğer insan başlangıçta başarısız olursa, o kararlı bir biçimde azimle devam etmelidir. Bu, gücü ideale doğru yönlendiren iradenin kullanılmasıdır, öz-güvenin haykırışıdır, imanın ifade edilışıdır. Bu, gücün bilinçli yönlendirilişi, bu iradenin kullanılışı olmadan, o ideale asla erişilemez; ancak eğer irade ve istek ideal değilse, bu da ideal için öldürücü olur. İrade, hizmet etme idealine sahip olmalıdır. Eğer irade hizmet etme arzusuna sahip değilse, yönlendirmek istediği gücü ruhtan alamaz. *Hizmet etmek yerine hizmet-edilmek isteği ve iradesi yaşam akımını benliğin aleyhine döndürür. Hizmet-etme isteği ve iradesi yaşam akımının sürekli olarak benliğin içinden akmasını sağlar ve benliği ışık içinde tutar.* Hizmet etmek, vizyona amaç verir; o, yaşamda sevgiyi açığa çıkarır. Sevgi, yaşamı ifade eden varlığın içinden akmadıkça, nasıl ifade edilebilir ki? Eğer o bilinçten akıyorsa, bütün organizma ona karşılık verir; o ifade ettiği sevgiyle her hücreyi heyecan ve zevkle titretir. O zaman beden uyum içine girer; ruh ışık saçmaya başlar; zihin aydınlanır; düşünce keskin, parlak, canlı, kararlı hale gelir; söz olumlu, doğru, yapıcı olur; insanın bedeni yenilenir, arınır ve dirileşir; işler düzelir ve her şey doğru pozisyon alır. BEN'İM *ben* vasıtasıyla ifade edilir ve artık *ben*'in BEN'İM'i bastırmasına izin verilmez. Eğer beden Ruha itaat etmiyorsa, o Ruh nasıl ifade edebilir ki? Ruhun gücünü öğrenebilmek için, bilinçli zihnin Ruh arayıp istemesi gerekir. Bu şekilde birey, Ruhun ihtiyacın gerçekleşmesi olduğunu öğrenir ve bilir. Onun, başkalarının ihtiyacını karşılamasına izin verilmesinden daha yüksek bir ifadesi olamaz. Ruhun ambarını açan şey bu, başkalarına doğru akıştır. Tanrı'nın sınırsız ambarını herkese açan ve ruha onun idrakini getiren şey bu hizmet-etme isteği ve iradesidir.

Ruh hizmet etmeye azmeder etmez, Baba'nın evine dön-

müştür. Hizmet eden müsrif oğul kendisine ziyafet verilen oğul olur; kabuklarla beslenen uşak kraliyet ailesinin, kendi olanaklarının ailesinin prensi olur. O, Tanrı'nın sevgisini bilir ve Baba'sının armağanını anlar ve onu alır.* Bu armağanı bir oğuldan başkası alamaz. Hiçbir hizmetkâr oğulun mirasının mutluluğuna giremez. Hizmetkâr daima ona erişmeye çalışır; oğul ise Baba'nın sahip olduğu her şeyi çoktan miras almıştır. Biz Baba'nın ailesine ait olduğumuzu ve Baba'nın sahip olduğu her şeyin vârisi olduğumuzu bildiğimizde, o zaman Baba'nın yaşamamızı istediği gibi yaşamaya başlarız. 'Bizim Tanrı'nın Oğulları olduğumuzu şimdi görün,' sözü bunu ifade eder. Oğul bilinci doyuma, hizmetkâr bilinci yoksunluğa neden olur. Biz düşüncede, sözde ve eylemde Oğul rolünü oynar oynamaz, kalbimizin her arzusunun Baba tarafından yerine getirildiğini göreceğiz. Tanrı'nın Oğulları'nın özgür olduklarını göreceğiz."

Burada konuşmacı ayağa kalktı, bize iyi geceler diledi ve, bizi kışı geçireceğimiz o köyde görmeyi umduğunu söyleyerek, yanımızdan ayrıldı.

* (İncil'e göre) Ferisiler, İsa'nın günahkâr kişilere yakınlığını kınarlar. O zaman O onlara müsrif-oğul meselini anlatır. Müsrif oğul evini bırakıp gider, babasından aldığı tüm mirası akılsızca harcayıp bitirir. Sonra, ekmek parası için bir çiftçinin domuzlarına çobanlık eder. Perişanlık içinde, eve dönüp babasının yanında hizmetçi olarak çalışmaya karar verir. Ancak, evine ulaştığında babası onu sevgiyle karşılayıp, onun için bir şölen verir. Böylece, kaybedildiği düşünülen oğulun yeniden kazanılışı, onun yuvaya dönüşü kutlanır. (Ç.N.)

Bölüm 23

Ertesi sabah o köyden ayrıldık. Üç gün boyunca, yolumuz engebeli dağlık bir bölgeden geçti. Bu topraklarda çok seyrek bir yerleşim olduğundan, her gece çadır kurmak zorunda kaldık. Bu yolculuk için de yanımıza hiç erzak almamıştık, ancak yiyecek gerekli olduğunda onu, her zamanki gibi, karşımızda buluyorduk. Biz yemek yemeye hazır olduğumuzda, karşımızda bol bol yiyeceklerle donatılmış bir sofraya buluyorduk; ve yemek sonunda yiyeceklerin tükendiğini hiç görmedik, her seferinde biraz yemek artıyordu.

Üçüncü günün akşamı geniş bir vadiye ulaştık; bu vadiyi geçtikten sonra gideceğimiz köye varacaktık. O andan sonra yolumuz verimli ve bol yerleşimli topraklardan geçti. Bu köyü kış boyunca kalmak üzere seçmemizin nedeni, onun araştırmakta olduğumuz bölgenin merkezinde yer almasıydı ve bunun bize, istediğimiz gibi, insanlarla daha uzun bir süre günlük ilişkide bulunma fırsatı vereceğini düşünüyorduk. Daha önce ziyaret ettiğimiz değişik yerlerde karşılaştığımız birçok kişi bu köyde yaşıyordu, ve onlar bize kendilerini ziyaret etmemiz için içten davetlerde bulunmuşlardı. Kışın bu köyde kalarak, onların günlük yaşamını daha yakından gözlemleme fırsatını bulacağımızı düşünmüştük.

20 Kasım'da bu köye vardık. Kar yağıp yolculuğu zorlaştıran dek, oradan birkaç kısa geziye çıktık. Köyde, bize çok rahat bir ev verilmişti. İnsanlar bize çok iyi davranıyor-

lardı, ve böylece bizler köyün yaşamına girmeye hazırlandık. Tüm evlerin kapıları bize ardına dek açılıyordu; insanlar bize, "Kapımız size daima açıktır, istediğiniz zaman buyurun," diyor, ve tüm insanları kardeşleri olarak gördüklerini söylüyorlardı.

Bu sırada, o köyde yaşayan ve daha önce karşılaştığımız olağanüstü bir kadın tarafından, onun evinde kalmak üzere davet edildik. Ona, rahatımızın yerinde olduğunu ve onu rahatsız etmek istemediğimizi söyledik. O ise, konuğu olmamızın kendisine hiçbir rahatsızlık vermeyeceğini söyleyerek davetinde ısrar etti; böylece, bavullarımızı alıp onun evine taşındık ve o köyden ayrılana dek orada kaldık. Bu hanımla ilk karşılaşmamızı asla unutamam. Onunla, sınırın yakınında bulunan küçük bir kasabada karşılaşmıştık. Tanıştırıldığımızda, onun en fazla on-sekiz yaşında olduğunu düşünmüş ve hepimiz onu çok güzel bulmuştuk. Daha sonra, onun dört yüz yaşını aşkın olduğunu ve en sevilen öğretmenlerden biri olduğunu öğrenince çok şaşırmıştık. Bu insanın tüm yaşamı bu çalışma içinde geçmişti. İlk karşılaştığımızda, onunla yaklaşık iki hafta boyunca her gün görüşmüştük, ama aynı evde yaşayana dek onun gerçek benliğini görememiştik. Onun evinde yaşayıp, onunla günlük ilişkiye girdikten sonra, insanların onu neden o kadar çok sevdiklerini kolayca görebildik. Herhangi bir insanın onu çok sevip saymaması mümkün değildi. Biz Aralık ayının sonundan Nisan ayına dek bu hanımın evinde yaşadık ve onun masasında yemek yedik. Onun ev yaşamını ve o köydeki diğer dostlarımızın ev yaşamlarını gözlemlemek için bol bol fırsatımız oldu, ve onların yaşamlarını gerçekten ideal bulduk. Tüm bu insanları daha çok gördükçe, onları daha çok sevdik ve saygı duyduk. Bu arada, onların bize yaşları konusunda söylediklerini -bizim nüfus kayıtlarımıza karşı çıkılabileceğinden daha fazla- karşı çıkılamaz nüfus kayıtlarıyla doğrulama fırsatı da bulduk.

Bölüm 24

Zaman ilerledi, Aralık sonu geldi; yıl artık sona eriyordu. O sırada, neredeyse sadece Üstatlar'ın katıldığı bir tören için birtakım insanların toplanmakta olduklarını fark ettik. Her gün yeni gelen yabancılarla tanıştırılıyorduk. Hepsi İngilizce konuşuyordu, ve biz köy yaşamının bir parçası olduğumuzu hissetmeye başlamıştık. Bir gün bize, bu törenin 31 Aralık'ta, yani Yılbaşı Akşamı yapılacağı ve törene bizim de davetli olduğumuz söylendi. Bize ayrıca, bu törene yabancılar alınmamakla birlikte, bunun kesinlikle gizli bir toplantı olmadığı, toplantılarının hiçbirinin özel olmadığı da söylendi. Bu toplantı, bu çalışmaya başlamış, onu ciddi ve kararlı bir biçimde üstlenmiş, bu yaşamı yaşamak istediğini idrak edecek kadar ilerlemiş olanlar için, daha yüksek bir bilinci kabul etmiş ve bunun yaşamlarında ne anlama geldiğini idrak etmiş olanlar için yapılıyordu. Bu bazıları tarafından, "Geçiş Şöleni" olarak isimlendiriliyordu. Bu toplantılar genellikle yılın bu zamanında, önceden belirlenen bir yerde yapılıyordu, ve bu yıl bu tören için bu köy seçilmişti.

Toplantının yapılacağı günün sabahı, ısı sıfırın epey altında olmasına karşın, güneş parlak ve berrak bir biçimde doğdu. O gün hepimiz yataklarımızdan heyecanla kalktık, çünkü o akşamın bu yolculuğun ilginç deneyimlerine katkıda bulunacağını hissediyorduk. O akşam saat sekizde toplantı salonuna gittik, ve orada iki yüz kişinin toplanmış olduğunu

gördük. Salon, aynen, daha önce sözünü ettiğim salon gibi aydınlatılmıştı ve çok güzeldi. Orada bize, evsahibemiz olan genç ve güzel hanımın hizmetten sorumlu olacağı söylendi. Biz yerimize oturduktan birkaç dakika sonra, bu hanım içeri girdi ve hepimiz onun gençliğine ve güzelliğine yine hayran kaldık. Onun üzerinde güzel beyaz ve uzun bir giysi vardı, ama kendisinde herhangi bir gösteriş çabası yoktu. O, sessizce küçük platformun üzerine çıktı ve konuşmasına başladı:

"Bizler bu akşam burada, daha düşük bir bilinçten daha yüksek bir bilince geçişin anlamını tam olarak anlama arzusuyla toplandık, ve bunun için hazırlanmış olanlarınıza hoşgeldiniz diyoruz. İlk başta sizler, bizim başardığımızı gördüğünüz şeylere duyduğunuz ilgiden ötürü bizi takip ettiniz. Sizler ilk başta, bunların mucizevi şeyler olduğunu düşünerek, onlara huşu ve hayranlıkla bakıyordunuz. Şimdi ise onları yaşanması gerektiği gibi yaşanan bir hayatın, Tanrı'nın bizim her zaman yaşamamızı istediği doğal bir hayatın günlük olayları olarak görmeyi öğrendiğinizi biliyoruz. Artık bizim herhangi bir mucize sergilemediğimize ikna olmuş bulunuyorsunuz. Yapmakta olduğunuz şeyin gerçek Ruhsal anlamını idrak ediyorsunuz. Gerçek ruhsal katta işlev yapan bilinç tüm formları, daima, onların altındaki ideale dayanarak yorumlar; o zaman büyük içsel anlam gözler önüne serilir ve ortada hiçbir gizem ve hiçbir mucize olmadığı görülür. Bu, daha düşükten daha yüksek bilince geçiş, her şeyin uyumsuz ve çatışma içinde olduğu maddeseli bırakıp, her şeyin güzellik, uyum ve mükemmellik olduğu Mesih Bilinci'ni üstlenip kabullenmek anlamına gelir. Bu doğal yaşam biçimidir, Tanrı'nın bizim yaşadığımızı gördüğü, ve Büyük Üstat tarafından dünya üzerinde çok güzel bir biçimde örneklenmiş yaşam biçimidir. Diğer doğal-olmayan yaşam biçimidir, benliğin yaşam biçimidir, zor olan yaşam biçimidir. Biz bunu idrak ettiğimizde, Mesih'in yaşam biçimini seçmek ve yaşamak

çok kolay, çok doğal olur. O zaman biz Mesih Bilinci'ne erişiriz.

Burada masalar kurulmuş bulunuyor. Bu bizim bir şölen için bir araya geldiğimiz tek fırsattır. Bu fani bilinçteki-lerin düşünebilecekleri gibi bir şölen değildir. Bu, fani bilinç-ten Mesih Bilinci'ne geçişi simgeleyen bir idrak ve başarı şölenidir, ve bu bugün tüm dünyada çok yanlış anlaşılan bir bilinçtir. Biz Tanrı'nın tüm çocuklarının bir gün onun anlamının doğru idrakiyle böyle bir şölene katılacaklarına inanıyoruz. Bu gece aramızda, bedenlerini tüm Semavi Âlemlere birlikte götürebilecek kadar mükemmelleştirmiş ve o âlemlerde en yüksek öğretileri alacak varlıklar bulunuyor. Onların hepsi burada belirli bir süre görünür formda yaşamış, sonra bedenleriyle birlikte fani gözlere görünmez oldukları bir bilinç katına geçmişlerdir; ve bizim onlarla konuşabilmek için bilincimizi Mesih Bilincine yükseltmemiz gerekir. Ama, bedenlerini birlikte Semavi Âleme götürecektir kadar mükemmelleştirmiş olanlar istedikleri zaman buraya gelip gidebilirler. Onlar gelip, öğretilerine alıcı olan herkese öğretmenlik yapabilirler. Bizler, bazen sezgisel olarak, bazen de kişisel temasla onların öğretilerini almaya hazır olduğumuzda, gelip bize öğretenler bu varlıklardır. Bu gece böyle beş varlık bizimle ekmek bölüşecekler. Bu beş varlık arasında özellikle biri, içimizden birinin annesi olduğu ve bizim aramızda yaşamış olduğu için, bizim tarafımızdan çok sevilmektedir. (Bu varlığın Emil'in annesi olduğu anlaşıldı.) Şimdi lütfen masaların çevresinde toplanalım."

Herkes yerini aldıktan sonra, ışıklar bir an için karardı ve herkes başını öne eğerek tam bir sessizlik içinde oturdu. Sonra ışıklar geldi, ve bizler karşımızda üçü erkek ikisi kadının beş kişinin durduğunu gördük. Hepsi beyaz giysiler içindeydi ve parlak bir güzelliğe sahiplerdi, her birinin çevresinde yumuşak bir ışık vardı. Hepsi sessizce yürüyüp, her ma-

sanın başındaki boş yerlere oturdular. Emil'in annesi bizim masamızın başındaki boş yere oturdu; Şefimiz onun sağında ve Emil de solunda yer alıyordu. Beş varlık da yerine oturduktan sonra, yemekler gelmeye başladı. Bu, çeşitli sebzelerden, meyvelerden, kuru yemiştten ve ekmekten oluşan sade fakat lezzetli bir yemektir. Bunu izleyen konuşmalar, çoğunlukla, bu tören için toplanmış olanlara verilen bilgiyi içeriyordu. Bu konuşmalar kendi ana dillerinde yapıp, Jast tarafından bizim dilimize çevrildi. Ben, bunların büyük bölümünü daha önce vermiş olduğumdan, burada bu bilgilere yer vermeyeceğim.

Son konuşmacı olan Emil'in annesi, ayağa kalkıp, kursesiz bir İngilizce'yle ve berrak bir sesle şunları söyledi:

"Bizler her gün, fani kavram içindeki insanın güldüğü kuvvetleri kullanırız. Bunları görüp kullanma ayrıcalığına sahip olan bizler, insanların, barındırdıkları düşüncelerle, ellerinin altında bulunan ve yararlanılmayı bekleyen mükemmel şeyleri yaşamlarından uzak tuttuklarını görüp bilebilmeleri için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Bu kuvvetler insan tarafından sahiplenilir sahiplenilmez, onlar, insanın -sınırlı fani duyularla görülüp, hissedilip, tutulabildikleri için- o kadar umarsızca yapıştığı fani şeylerden çok daha gerçek ve canlı olacaklardır. Sizlere, bu salondaki ve kaldığınız her yerdeki ışık ve ısı gibi tüm konforlarımızın, hatta yediğiniz yemeklerin bu kuvvetlerden biriyle hazırlandığını hatırlatırım. Siz ona ışınlar diyebilir, ya da istediğiniz adı verebilirsiniz. Biz onu, insan tarafından sahiplenildiğinde, buhar, elektrik, petrol ya da kömürden çok daha etkili bir biçimde iş görecektir büyük bir evrensel kuvvet olarak görüyoruz; bununla birlikte, biz onu en küçük kuvvetlerden biri olarak da adlandırıyoruz.

Bu kuvvet sadece insanın ihtiyaç duyduğu tüm gücü sağlamakla kalmayacak, o aynı zamanda insanın tüm ihti-

yaçları için her zaman, her yerde, hiçbir yakıt tüketmeden ısı da sağlayacaktır. Bu kuvvet tamamen sessizdir; ve eğer insan onunla bağlantı kurup onu kullanırsa, o şimdi kaçınılmaz görünen bir hayli gürültü ve karmaşayı da sona erdirecektir. Bu güç tüm çevrenizde hazır bulunmakta ve insanın onunla bağlantı kurup onu kullanmasını beklemektedir. İnsan bu kuvvetle bağlantı kurup onu kullandığında, o buhar dan ya da elektrikten çok daha basit olacaktır. İnsan bunu yapabildiğinde, kendi tasarlamış olduğu tüm enerji ve ulaşım biçimlerinin fani kavrayışıyla oluşturduğu -daha iyisini bulamadığı için kullandığı- geçici ve iğreti şeyler olduğunu görecektir. O, bunları kendisinin meydana getirdiğini düşünmüştür; ve o bu şekilde sadece fani duyularla bağlantı kurabildiği şeyi meydana getirmiştir. O, kusurlu şeyler meydana getirmiştir; oysa eğer insan her şeyin onun vasıtasıyla Kendini ifade eden Tanrı'dan kaynaklandığını görebilseydi, meydana getirdiği her şey kusursuz olurdu. İnsan, sahip olduğu özgür iradeyle, zor yolu seçmiştir; ve o, Tanrı'nın Çocuğu olduğunu idrak etmek ve O'nun sahip olduğu her şeyi kullanmak yerine -daha iyi bir yolun olması gerektiğini ve gerçekten olduğunu idrak edene dek- bu zor yolda ilerleyecektir. O, eninde sonunda, Tanrı'nın yolunun tek yol olduğunu bilecektir. O zaman, insan -Tanrı'nın onun şu anda ifade ettiğini gördüğü- mükemmelliği ifade edecektir.

Sizler, içinizdeki Tanrı'da merkezlenmeniz, tüm iyiliğinizi O'ndan çekip almanız; ve doğanızın her kuvvetinin tanrısal benlikten iş görmesi gerektiğini görmüyor musunuz? Tüm ifadenin başlangıcında Tanrı vardır; aksi takdirde Tanrı ifade edilemez ya da ortaya konamazdı."

Burada, grubumuzdan biri, düşüncelerimizin ve sözlerimizin yaşamlarımız üzerinde nasıl bir güce sahip olduklarını sordu. Emil'in annesi, elini uzattı ve bir anda elinde küçük bir taş belirdi. O, sonra şöyle dedi:

"Şimdi bu çakıl taşını bu su dolu kaba atıyorum. Gördüğünüz gibi, taşın suyla temas etmesinin neden olduğu titreşimler, merkezden giderek genişleyen halkalar halinde yayılıp, en sonunda suyun ya da kabın kenarına erişiyorlar; ve orada, sizin gözünüze, kuvvetlerini yitirip durur gibi görünüyorlar. Oysa gerçekte olan şudur: Titreşimler suyun sınırına erişir erişmez, taşın suya düştüğü noktaya geri dönmeye başlarlar, ve o merkeze erişene dek durmazlar. Aynı şey, düşündüğümüz ya da söylediğimiz her düşünce ya da söz için de geçerlidir. Düşünce ya da söz belirli titreşimleri harekete geçirir, bu titreşimler -tüm evreni kapsayana dek- giderek genişleyen halkalar halinde yayılırlar. Sonra onları çıkaran kaynağa, çıktıkları gibi geri dönerler. Düşündüğümüz ya da söylediğimiz, olumlu ya da olumsuz her düşünce ya da söz bize tam olarak aynı şekilde geri döner. Bu geri-dönüş, kutsal kitabınızda sözü edilen Hüküm Günü'dür. 'Bundan dolayı, her gün bir hüküm günü olacaktır,' sözünün anlamı budur. Yollanan sözün ya da düşüncenin olumlu ya da olumsuz olmasına bağlı olarak, bu hüküm de olumlu ya da olumsuz olacaktır. Her fikir (düşünce ya da söz) bir tohum haline gelir; bu tohum fikir ruha ekilir (zihinde tutulur), daha sonra meydana gelecek ya da fiziksel formda ifade edilecek bir kavram ya da görüş haline gelir. Kusursuzluk düşünceleri ya da fikirleri kusursuzluğu meydana getirir; kusurluluk düşünceleri ya da fikirleri kusurluluğu meydana getirir.

Eğer tohum ekilmişse, güneş ve toprak birlikte, koca banyan ağacını da, en minik çiçeği de aynı isteklilikle üreteceklerdir. Ruh, insanın çağrısına bu şekilde karşılık verir; ve insan, sözle ya da düşünceyle istediği şeyi alır. İnsanı cennetten ayırmış olan tek şey, insanın cennet çevresinde yaratmış olduğu bir maddi düşünce sisidir; ve bu tanrısal her şeyi kuşatan gizeme neden olmuştur. Bu gizem perdesi yavaş yavaş bir kenara çekilmekte ve hiçbir gizemin bulunma-

Ölümsüz Üstatlar

dığı görülmektedir. Farklı kilise örgütlerini kuranlar, insanlara daha iyi hükmedebilmek için, Tanrı ile ilgili şeyleri gizemle kuşatmayı en uygun yol olarak görmüşlerdir. Ama, şimdi hepsi giderek, Tanrı'nın derin şeylerinin yaşamın gerçek, sade, basit şeyleri olduğunu görmektedir. Eğer bu böyle olmasaydı, o şeylerin ne yararı olurdu ki? Hepsi, giderek, kilisenin insandaki Mesih Bilinci'ni, insanlığın Tanrı merkezini simgelemesi gerektiğini algılamaktadır. Onlar, giderek, fani düşünceyle inşa edilmiş idole tapınmak yerine, ideali algılamaktadırlar. Her tarafta, kabul edilmiş dini esaslara aykırı olan ne kadar çok örgütün ortaya çıktığına bir bakın. Onlar şimdi geniş bir çeşitlilik ve farklılık içermelerine rağmen, hepsi sonunda birleşmek, bir olmak zorundadır. Bunlar kiliseleri doğru idrake götürmek için ortaya çıkmamış mıdır?

Bedenlerimizi istediğimiz yere götürebilecek kadar mükemmelleştirmiş olan bizler, Semavi Âlem denen yeri görme ve orada bulunma ayrıcalığına sahibiz. Birçok kişi bu âlemi Yedinci Cennet olarak bilir. Bu âlemin gizemlerin en gizemlisi olduğu düşünülür. İnsan bu konuda da yine fani düşüncesiyle yanılmaktadır. Ortada hiçbir gizem yoktur; biz sadece, bilinçte -en yüksek öğretileri alabildiğimiz- bir yere eriştik. Bu, faniliği reddederek ölümsüzlüğü üstlenebileceğimizi bildiğimiz; insanın, Tanrı'nın olduğu ve O'nun insanı gördüğü gibi ölümsüz, günahsız, değişmez ve ebedi olduğunu bildiğimiz bir bilinç yeridir. Bu, Tanrı ile konuşup, O'nu görebildiğimiz bir yerdir. Hepinizin gelip, aynı şeyi alıp, bizim gibi olabileceğinizi bildiğimiz bir yerdir. Bizler, çok geçmeden, herkesin bilincinin, onlarla yüz yüze konuşabileceğimiz ve aynı anlayışı paylaşabileceğimiz kata yükseleceğini biliyoruz. Bizler, bilincimizi fani bilincin üzerine yükselterek onların gözlerinin önünden kaybolur, ve böylece sadece fani bilinçtekiler için görünmez oluruz.

Bizim üç olaya bakmamız gerekir. Bunlardan biri, uzun

zaman önce vuku bulmuş, insanda Mesih Bilinci'nin doğuşunu simgeleyen olaydır, Bebek İsa'nın doğuşudur. İkincisi, büyük ulusunuz Mesih Bilinci'ni kabullendiği ve idrak ettiğinde gerçekleşeceğini gördüğümüz olaydır. Sonra üçüncü ve en son olay, tüm ihtişamların en büyüğü gelecektir. Bu, herkes içindeki Mesihi bilip kabullendiğinde, bu bilinçle yaşayıp, duru beyaz zambaklar gibi açtığında gerçekleşecek olan Mesih'in İkinci ve Son Gelişi'dir. Bu Kurtuluş'tur, bu Birliğe erişmektir."

O, konuşmasını bitirdiğinde, yine, daha önce de işitmiş olduğumuz o görünmez koro şarkı söylemeye başladı. Salon önce huşu verici bir müzikle doldu, sonra bu müzik ağır ve hüzünlü bir biçimde sona erdi. Sonra, bir an için bir sessizlik oldu ve koro tekrar sevinç verici bir müzik cümbüşüyle coştı, her bir mezur büyük bir çanın vuruşu gibi bir gürlemeyle sona eriyordu. Bu, saat gece on-ikiyi çalana dek böyle devam etti; o zaman bizler birden, saatin on-iki olduğunu ve Yeni Yıl'ın geldiğini fark ettik.

Böylece, bu harika insanlarla geçirdiğimiz ilk yıl sona erdi.

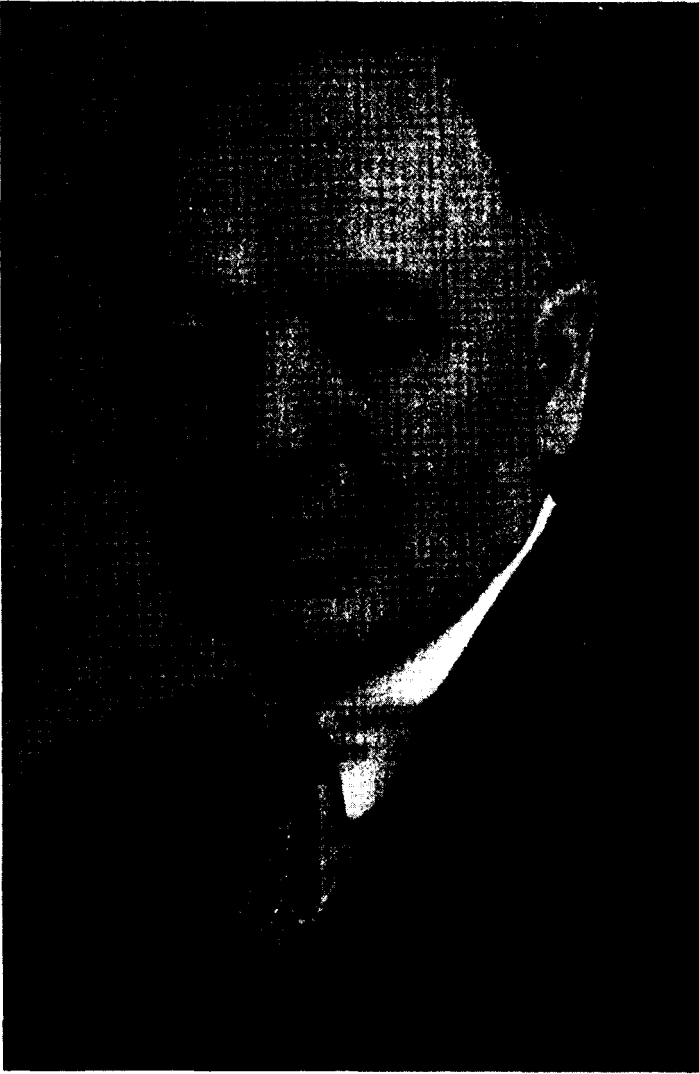
Sonsöz

Üstatlar'la birlikte geçirdiğimiz deneyimlerin bu notlarını sunarken, ben bu Üstatlar'ın güçlerine ve onların büyük bir Yasa'yı -tüm insan ırkına çok derin bir mesaj aktarması gereken bir Yasa'yı- sergilediklerine olan kişisel inancımı vurgulamak istiyorum. Onlar, kesin ve inandırıcı bir biçimde, ölümü aşan bir Yasa olduğunu ve tüm insanlığın, tekâmülü içinde, yavaş yavaş onu anlayıp kullanmaya doğru ilerlediğini kanıtladılar. Üstatlar, bu Yasa'nın Amerika'da ortaya konulacağını, oradan dünyaya sunulacağını, ve o zaman herkesin Ebedi Yaşama giden yolu bilebileceğini söylüyorlar. Onlar bunu, Yeni Çağ'ın gelişi olarak ilan ediyorlar.

Bu notlarda sözü edilen tezahürlerin hiçbiri, kesinlikle, sıradan ruh çağırma seanslarındaki gibi bir materyalizasyon (fiziksel olarak görünme) değildi. Bedeni istenildiğinde görünür ve görünmez yapan daha yüksek bir ifade-ediş, etin bir yüceltilmesi ve ruhsallaştırılmasıydı. Bir Tanrı Yasası vardır, ve insanlar yakında onu miras alacak, aydınlanacak, ve bedeni tam bir Üstatlık anlayışı ile kullanacaklardır.

Bu Üstatlar'ın uzun çağlardan beri Işığı getirmiş olduklarına hiç kuşku yoktur, ve onlar -günlük yaşamları ve işleriyle- bu Işığın, binlerce yıl önce olduğu gibi, hâlâ var olduğunu kanıtlamaktadırlar.

B.T. S.

"Üstat, mükemmeli görendir"

Baird T. Spalding

1857 – 1953

BAIRD T. SPALDING

Dünya gezgini, bilim adamı ve yazar Baird Thomas Spalding, 1857 yılında İngiltere'de doğdu; dört yaşında Hindistan'a gitti. Kalküta Üniversitesi, maden mühendisliği fakültesinde, ve daha sonra Almanya'da Heidelberg Üniversitesi'nde okudu. Ardından, California'da, Berkeley ve Stanford Üniversiteleri'nde Arkeoloji dalında lisansüstü çalışması yaptı. Daha sonra, birçok büyük laboratuvarlarda jeofizik alanında çalışmalar yaptı. Eğitimi ve işi onu dünyanın her yanına götürdü. Araştırmacı maden mühendisi ve araştırmacı bilim adamı olarak geniş çapta tanındı. Bu alandaki dostları ve iş arkadaşları arasında, Edison, Ford, Guggenheimer, Steinmetz, Burbank ve kaşif Andersen gibi isimler yer alıyordu. Onun madencilik ve bilimsel araştırma faaliyetleri Alaska'dan, A.B.D.'ye, Güney Amerika'dan Avustralya'ya ve Hindistan'a dek uzanıyordu.

Spalding, üç yüz yılı aşkın bir süredir Hindistan'da yaşayan İngiliz asıllı bir aileden gelmektedir. Ticaretle uğraşan büyük-dedesı, Hindistan'da bir rastlantı sonucu bulduğu dört altın kitapta kadim uygarlıkların varlığını öğrenmiş, ve onun bu amaçla kurduğu Spalding Vakfı tüm dünyada bu eski uygarlıkların kalıntılarını ve kayıtlarını bulmaya çalışmıştır. Bu vakıf için çalışan mühendisler, on dokuz yıllık bir çalışmadan sonra, Gobi çölünde bu uygarlıklardan birinin ilk kalıntılarını buldular. Bugün eski uygarlıklar efsanesinin doğru olduğu kesin bir biçimde kanıtlanmıştır. Bunların kalıntılarının, ayrıca, Kuzey ve Güney Amerika kıtalarında, ve uzun zaman önce Pasifik Okyanusu'na gömülmüş olan bir kıtada bulunduğu bilinmektedir. Spalding, Gobi Çölü'ne ilk yolculuğunu 1879 yılında yaptı. Sonra bu çalışmayı kırk yılı aşkın bir süre sürdürdü. Üstatlar'la karşılaşması da bu, bir grup bilim adamıyla birlikte yaptığı araştırma gezileri sıra-

sında gerçekleşmiş, ve kendisinin söylediğine göre, bu araç-tırmalar konusunda üstatlar'ın büyük yardımlarını görmüş-lerdir.

Spalding, bilim ve madencilik yaşamının yanı sıra, yazdığı (*Uzakdoğulu) lmsz üstatların Yaşam ve öğretisi* dizisiyle de dünya çapında dikkat çekmiştir. Bilim ve madencilik alanında olduğu gibi, felsefi ve metafiziksel çalışma alanında da dostları arasında, Claude Bragdon, Halil Cibran, Paul Brunton, Bruce Barton, Krişnamurti, Annie Besant, Madam Blavatsky gibi zamanın ünlü isimleri, ve dünyanın her yanındaki spiritüel liderler yer alıyordu.

Bu dizinin birinci cildi 1924 yılında yayınlandı. Spiritüel çevrelerde olağanüstü bir ilgiyle karşılanan, ancak içerdiği öğreti nedeniyle Hristiyan tarikatlarının karşı cephe aldığı birinci kitabı daha sonra diğer kitaplar izledi. Spalding, 1935'ten itibaren Kuzey Amerika'da, iki yüzü aşkın kentte, hiçbir maddi karşılık beklemeden, yüzlerce konuşma yaptı, üstatlar'ın öğretileriyle ilgili konferanslar ve dersler verdi. Bu sırada, ünlü yönetmen Cecil B. De Mille'in, *Kralların Kralı* adlı filminde kutsal kitapla ilgili tüm bölümlerde danışmanlık yaptı.

Bugün, *lmsz üstatların Yaşam ve öğretisi* dizisi başta Almanca, Fransızca ve İtalyanca olmak üzere birçok dile çevrilmiş ve, Kuzey ve Güney Amerika'dan, Avustralya'ya, Avrupa'dan Güney Afrika'ya kadar, tüm dünyada milyonlarca adet satmış bulunmaktadır. Bu dizi, kendi alanında gerçek bir klasik haline gelmiştir.

20. yüzyılın ilk yarısında ismi spiritüel çevrelerde bir efsane haline gelen Baird T. Spalding, insanlığın ve dünyanın kaderine yardımcı olan ve yol gösteren üstatlar'ın bulunduğu bilgisini Batı dünyasına sunmakta önemli bir rol oynamıştır. Yıllardır dünyanın her yanından gelen sayısız mektup bu kitaplardaki mesajlardan elde edilen muazzam yardı-

ma tanıklık etmektedir. Bu kitap dizisi yayınlandığı günden bu yana, içerdiği bilgi dünyanın her köşesine yayılmış, ve Gerçeğin birçok öğretmeni tarafından kullanılmıştır.

Spalding, sade yaşama alışkanlıkları olan sade bir insandı. Onun en belirgin kişilik özelliği şefkatti. Son derece yumuşak ve nazik bir yapıya sahipti. O ayrıca, elde ettiği her türlü maddi kazancı hemen dağıtan ve kendisinden yardım isteyen hiç kimseyi geri çevirmeyen bir hayırseverdi. Tanıdığı herkese karşı derin bir sevgi duyardı. Bir arkadaşına yardım edebilmek için binlerce mili katederdi. Ve onun yaşamı neredeyse sürekli yolculukla geçmişti. Onunla konuşurken, dünya insanın gözüne son derece küçük görünürdü.

Ancak, tüm dünyada birçok dostu bulunmasına karşın, çok az insan onu, dışsal faaliyetlerinden daha fazlasına nüfuz edecek kadar yeterince tanımıştır. Ve daha da az insan onun burada bulunuşunun kozmik önemini görebilmiştir. Onun asıl yaşam misyonu bu kitapları yazmakta yatar. Ancak, onun çalışmasının uzak-erimli etkisini kavramak zordur. Ama, şimdi bu insanın gerçekte ne yapmış olduğu üzerinde duralım.

Onun kitapları yayınlanmadan önce, dünya yüzyıllardır aynı spiritüel yollarda ağır ağır, güçlkle ilerliyordu. Dinler İsa'nın yeniden dirildiğini ve yaşamaya devam ettiğini öğretmelerine rağmen, O'nun yaşamının insanlıkla direkt bir temas içinde oluşu* genelde belirsiz ve gerçek-dışı bir hale gelmişti. *Üstat* sözcüğü, sıradan insanların erişemeyeceği, hayali, insanüstü, huşu verici bir Tanrısallık halini içeriyordu. İsa'nın mucizeleri tarihin o döneminde, ve sadece O'nun tarafından yapılabilecek bir şey olarak tabulaştırılmış, ve O, "Siz bunlardan daha büyük şeyler yapacaksınız," dediği halde, bunlar modern zamanların olasılıklarıyla bağlantılandırılmamıştı. 1924 yılında, Spalding'in *Ölümsüz Üstatlar*'la

* Bu sözün anlamı bu dizinin ikinci cildinde anlaşılacaktır. (Ç.N.)

deneyimleri yayınlanıp gün ışığına çıktığında, Yeni bir spiri-
tüel anlayış Çağı doğmuş oldu. Onun ilk kitabının yayınlan-
ması -Hiroşima'ya atılan atom bombasının atom çağının baş-
langıcını işaret etmesi kadar kesin bir biçimde- Yeni Çağ spi-
ritüel kavramını getirdi. İşte, Baird T. Spalding'in kozmik
kaderi burada yatmaktadır; ve bizler, Spalding'in son otuz
yıl içinde (1924-1953) insanlığın aydınlanmasına, son iki yüz
yıl içinde başka bireylerin ve örgütlü grupların yaptıklarının
toplamından daha büyük bir katkıda bulunduğuna inanıyo-
ruz. Spalding, bugün aramızdan ayrılmıştır, ama, onun ça-
lışmasının etkisi Yeni Çağ'da yaşayacaktır. *

BAIRD T. SPALDING
ÖĞRETİSİ

* Bu özgeçmiş, Baird T. Spalding'in 18 Mart 1953'deki ölümünün ardından yapılan törende, onun kitaplarının yayıncısı ve dostu Douglas K. DeVors ile, yine, dostu ve "*Tanıdığım Baird T. Spalding*" adlı kitabın yazarı David Bruton tarafından yapılan konuşmadan derlenmiştir.

Akaşa Yayınları'nın Notu: Bu dizinin ikinci cildi yakında yayınevimiz tarafından yayınlanacaktır.

İkinci Cildin İlk Paragrafı:

1 Ocak sabahı erkenden heyecanla kalktık. Hepimiz, geçmiş deneyimlerimizi gelecek olanlara sadece bir atlama taşı gibi gösterecek bir şeyin bizi beklediğini hisseder gibiydik...

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi, yazar ve bilim adamı Baird T. Spalding'in, bir grup bilim adamıyla Uzakdoğu'da yaptığı araştırma gezisi sırasında Ölümsüz Üstatlar ile karşılaşmasını, onlarla geçirdikleri yılları, bu sırada yaşadıkları olağanüstü deneyimleri anlatmaktadır. Ancak, yayımlandığı dönemde büyük bir ilgiyle karşılanan, birçok dile çevrilen, tüm dünyada milyonlarca adet satan, ve kendi alanında gerçek bir klasik haline gelen bu diziyi asıl önemli kılan, içerdiği benzersiz spiritüel öğretimdir. Uzun çağlardan beri Işığı taşıyan, insanlığın aydınlanmasına hizmet eden, günlük yaşamlarında ilahi yasaları sergileyen bu Üstatlar, bu kitap dizisinde ebedi bir gerçeği ve tanrısal bir varoluşu son derece sade, saf ve çarpıcı bir biçimde sunmaktalar. Bu öğreti bugüne dek dünyanın her köşesine yayılmış, Gerçeğin birçok öğretmeni tarafından kullanılmış, ve her inançtan binlerce insanın yaşamını değiştirmiştir.

"Bu öğreti doğrudan bizim tarafımızdan verilmese de, Üstatlar bizimle aynı Gerçek düzeyinden konuşmaktadırlar."

Üstat Tobias (KRYON grubu)

"Bukıtap dizisi yayınlandığında, Yeni bir spiritüel anlayış Çağı doğmuş oldu. Spalding, insanlığın aydınlanmasına, son iki yüz yıl içinde başka bireylerin ve örgütlü grupların yaptıklarından daha büyük bir katkıda bulunmuştur. O, büyük bir kaderi gerçekleştirerek, Yeni bir Işık Çağı'na öncülük etmiştir."

David Bruton

"Tanıdığım Baird T. Spalding" adlı kitabın yazarı

ISBN 975-6793-39-2

9 789756 793398

AKAŞA®